

Mikhail Naîmy

CARTEA LUI MIRDAD

- o povestire divin inspirată -

MIKHAIL NAIMY

CARTEA LUI MIRDAD

Un om care a citit 150.000 (o sută cincizeci de mii) de cărți, probabil omul care a citit cel mai mult în întreaga istorie a omenirii, spunea că cea mai tare carte pe care a citit-o a fost „Cartea lui Mirdad”, scrisă de către MIKHAIL NAÎMY. NU VĂ GRĂBIȚI SĂ O PARCURGEȚI. AR FI PĂCAT. RUMEGAȚI-O.

O puteți citi și parcurgând comentariile acestei coperti, fiecare comentariu conține câte un capitol, dând click direct pe acest link: <https://www.facebook.com/photo.php?fbid=10201250757349162&l=1df7ef1893> O puteți descărca direct și de pe grupul CREATORII LUMII NOI: <https://www.facebook.com/groups/creatorii.lumii.noi/988217401218102/> Deși vă recomand să o aveți fizic, în biblioteca personală.

MIKHAIL NAÎMY

Cartea lui Mirdad – o povestire divin inspirată – Mikhail Naimy este prieten și biograf contemporan al lui Khalil Gibran. Împreună au întemeiat o mișcare activă pentru revitalizarea literaturii Arabe.

Este un autor mult publicat și citit în Orient. Din cele douăzeci și două de volume ale sale, Cartea lui Mirdad este cea care și-a aflat locul cel mai călduros și cel mai trainic în inimile cititorilor. Legenda, misticismul și poezia au fost îngemănate cu o magică măiestrie, în această inedită povestire, despre o mănăstire, numită odinioară Arca.

• POVESTEA CĂRȚII • STAREȚUL VRĂJIT •

În Munții Albi, pe culmea semeață cunoscută ca Piscul Altarului, se înalță vastele și întunecatele mine ale unei mănăstiri vestite cândva cu numele de ARCA. Tradiția îi atribuie o vechime la fel de venerabilă ca și Potopul.

Nenumărate sunt legendele țesute în jurul Arcei. Dar cea care apare cel mai ades pe buzele muntenilor, printre care am petrecut o vară la umbra Piscului Altarului, este următoarea. La multă vreme după Marele Potop, Noe și familia sa împreună cu sporul familiei sale se îndreptau către Munții Albi, unde găsiră văi roditoare, ape cristaline și o climă cât se poate de prielnică. Acolo hotărâră ei să se statornicească.

Când Noe a simțit apropiindu-se sfârșitul zilelor sale, l-a chemat la el pe fiul său Sem, clarvăzător și prooroc asemenea lui și îi vorbi astfel:

„Fiule, ia aminte. Rodul în ani a tatălui tău a fost din cale afară de îmbelșugat. Acum, ultimul snop este gata de secerat. Tu și frații tăi și copiii voștri și copiii copiilor voștri, trebuie să umpleți din nou pământul pustiit, iar seminția ta o să fie ca nisipul mării, potrivit făgăduinței făcute mie de Dumnezeu.

„Totuși, o anume temere îmi tulbură lumina zilelor care încă mai pâlpâie. Anume că oamenii, cu timpul, vor uita Potopul stârnit de poftele și ticăloșiile lor. Vor uita și Arca și Credința care a purtat-o biruitoare timp de cincizeci și una sute de zile peste învolburarea adâncurilor neiertătoare. Nici nu vor avea în grijă Viața Nouă care s-a iscat din Credința aceea, ale cărei roade binefăcătoare trebuie să fie ei.

„Pentru ca nu cumva să uite, ție îți poruncesc, fiul meu, să zidești un altar pe cel mai înalt pisc din munții aceștia, care de aici înainte să fie numit Piscul Altarului. Îți mai poruncesc să clădești în jurul aceluia altar un adăpost aidoma în toate amănuntele cu arca, dar cu mult mai mic, care să fie cunoscut sub numele de Arca.

„Pe acel altar gândesc să aduc ultimul prinos de mulțumire lui Dumnezeu. Iar din focul pe care îl voi aprinde în el, îți poruncesc să păstrezi o flacără care să ardă veșnic. Iar din adăpostul construit să faci un lăcaș pentru o mică obște de oameni aleși, al căror număr să nu fie niciodată mai mare de nouă, nici să fie vreodată mai mic de nouă. Ei să fie stiuti ca însoțitori ai Arcei. Când unul dintre ei va muri, Dumnezeu se va îngriji de îndată ca altul să vină în locul lui. Ei nu trebuie să părăsească lăcașul, ci să fie sihăstriți în el toate zilele ce le-au mai rămas, îndurând și ei toate

privațiunile Mamei Arce, păstrând aprins focul credinței și rugându-se Celui Preaînalt să-i călăuzească pe ei și pe credincioșii lor. Trebuințele trupului să le fie îndeplinite prin milostenia credincioșilor.”

Sem, care sorbise fiecare silabă din cuvintele tatălui său, îl opri spre a-l întreba care este temeiul numărului nouăzeci mai mult, nici mai puțin. Iar patriarhul împovărat de ani îl lămură, spunând:

„Acesta este, fiule, numărul celor care au călătorit în Arcă.” Dar Sem nu fu în stare să adune decât opt: tatăl și mama sa, el însuși și soția sa și cei doi frați ai săi cu soțiile lor. De aceea era foarte nedumerit de cuvintele tatălui său.

Iar Noe, luând seama la nedumerirea fiului, îi desluși mai departe:

„Ia aminte, îți voi dezvălui o mare taină, fiule. Cel de al nouălea era un călător tainic, știut și văzut numai de mine. El a fost tot timpul însoțitorul meu și cărmaciul meu. Nu mă întreba mai multe despre el, dar să faci negreșit o încăpere pentru el în lăcașul tău. Acestea sunt dorințele mele, Sem, fiul meu. Îngrijește-te de ele.”

Iar Sem împlini întocmai cele poruncite de tatăl său.

Când Noe trecu în lumea celor dreți, fiii săi l-au ars pe altarul din Arcă, care a rămas apoi timp de secole, în faptă și în duh, adevăratul lăcaș plănuit și poruncit de către slăvitul biruitor al Potopului.

De-a lungul timpului însă, Arca începu treptat să primească de la credincioși danii cu mult peste trebuințele ei. Drept urmare, cu fiecare an îi spori din ce în ce bogăția în pământuri, argint, aur și în pietre prețioase.

Cu câteva generații în urmă, când tocmai se stinsese din viață unul din cei nouă, la poartă apără un străin care ceru să fie primit în obște. Potrivit străvechilor datini ale Arcei, care nu fuseseră până atunci niciodată încălcate, străinul ar fi trebuit îngăduit pe loc, fiind primul care cerea să fie admis imediat după moartea unui însoțitor. Dar Bătrânul, cum era numit starețul Arcei, se întâmplă ca în acel timp să fie un om îndărătnic, cu gânduri lumești și inimă de piatră. Nu-i fu pe plac înfățișarea străinului care era gol, infometat și plin de răni; așa că îi spuse că este nevrednic să fie primit în obște.

Străinul stăruia să fie îngăduit, iar această stăruință din partea lui îl mânie într-atât pe Bătrân încât îi porunci să-și ia grabnic tălpășița. Dar străinul căută să-l înduplece și nu se lăsa alungat. Până la urmă îl înduplecă pe Bătrân să-l îngăduie ca slujitor.

Îndelung așteptă apoi Bătrânul ca Pronia să-i trimită un însoțitor în locul celui care murise. Dar nu mai veni nimeni. Astfel, pentru prima dată în istoria ei, Arca adăpostea opt însoțitori și un slujitor.

Trecuseră șapte ani de la venirea slujitorului, iar mănăstirea ajunsese atât de bogată, încât nimeni nu-i putea măsura averile. Stăpâna toate

ogoarele și satele la multe leghe distanță. Bătrânul era foarte mulțumit și devenise binevoitor față de străin, încredințat că el adusese „noroc” Arcei.

Dar la începutul celui de al optulea an lucrurile începură să se schimbe cu iuțeală. Obștea, pașnică odinioară, acum fierbea. Iscusitul Stareț ghici îndată că străinul era pricina acestor tulburări și se hotărî să-l alunge. Dar vai, era prea târziu! Călugării, sub influența lui, nu mai puteau fi aduși la supunere sau înțelegere. Timp de doi ani străinul și cu ceilalți sase împărțiră oamenilor toate avuțiile mănăstirii. Pe nenumărații dijmași ai mănăstirii îi făcură răzeși. În următorii ani însoțitorii părăsiră mănăstirea unul câte unul.

Dar oamenii locului spun că cea mai mare grozăvie a fost că străinul, înainte de a pleca, a aruncat asupra starețului un blestem prin care acesta este legat de locurile mănăstirii și amuțit, până în zilele noastre.

Așa glăsuiește legenda.

Nu lipseau martori de-ai locului care să mă încredințeze că în multe împrejurări – uneori ziua, alteori noaptea – l-au văzut pe bătrân, rătăcind în jurul locurilor mănăstirii pustii care era acum foarte năruită. Nimeni însă nu a putut smulge vreodată fie și un singur cuvânt de pe buzele sale. Mai mult, de fiecare dată când simte că vine cineva, bărbat sau femeie, dispare cu iuțeală nu se știe încotro.

Mărturisesc că povestea aceasta mi-a răpit liniștea. Vedenia unui monah singuratic – sau chiar a umbrei lui – rătăcind de nenumărați ani în preajma unui atât de străvechi lăcaș, pe un pisc atât de pustiu ca Piscul Altarului, mă bântuia fără a o putea alunga. Îmi stăruia înaintea ochilor; îmi tulbura gândurile; îmi stârnea sângele; îmi îmboldea ființa.

În cele din urmă m-am decis că voi urca muntele.

• VALEA DE CREMENE •

Înfruntând marea spre vest și ridicându-se la mii de metri deasupra ei cu un perete întins, abrupt și stâncos, Piscul Altarului apare de la depărtare semeț și primejdios. Totuși, mi-au fost arătate două căi destul de sigure de a ajunge la el: amândouă niște cărări înguste și întortocheate, înconjurând multe prăpăstii, una de la nord, cealaltă dinspre sud. Am hotărât să nu o aleg pe nici una. Între cele două poteci, coborând direct din vârf și ajungând aproape până la poale, mi s-a părut că zăresc o vale îngustă, lină, care îmi apărea ca un drum împărătesc ce șerpuia agale spre pisc. Mă atrăgea cu o putere ciudată și am hotărât să mi-o aleg drept cale.

Când i-am dezvăluit hotărârea mea unui muntean din partea locului, acesta mă țintui cu ochii speriați și frângându-și mâinile, strigă îngrozit:

„Pe Valea de Cremene? Nu fii atât de nesăbuit încât să-ți pierzi atât de ieftin viața. Mulți înaintea ta au încercat, dar nimeni nu s-a întors vreodată să povestească. Valea de Cremene? Doamne ferește!”

Și stărui să mă călăuzească el însuși pe munte. Însă i-am refuzat cuviincios ajutorul; nu pot înțelege de ce spaima lui a avut asupra mea efectul contrar. În loc să mă convingă să renunț, m-a îmboldit și m-a întărit și mai mult în hotărârea mea.

Într-o bună dimineată, pe când lumina se îngâna cu întunericul, mi-am alungat de pe pleoape visele nopții și luându-mi toiagul și șapte bucăți de pâine, am pornit-o spre Valea de Cremene. Slaba răsuflare a nopții care se sfârșise, zvâcnirea iute a zilei care se năștea, o arzătoare năzuință de a dezlega taina călugărului vrăjit și una și mai arzătoare de a mă izbăvi pe mine de mine însumi, măcar pentru o clipă, parcă îmi dădeau aripi la picioare și îmi biciuiau sângele.

Îmi începui călătoria cu un cântec în inimă și cu o hotărâre neclintită în suflet. Dar când, după un marș lung și voios am ajuns la poalele Văii și am încercat să o măsoar cu privirea, mi-am înghițit degrabă cântecul. Ceea ce de la depărtare îmi păruse a fi un drum drept, lin, neted ca-n palmă, se ridica acum înaintea mea aspru și abrupt, înalt și de neatins. Atât cât putea cuprinde ochiul în sus și în lături, nu puteam vedea altceva decât cremene spartă de felurite mărimi și forme, cele mai mici așchii fiind asemenea unor ace ascuțite sau lame tăioase. Nicăieri nici o urmă de viață. Asupra întregii priveliști se așternea un văl mohorât care te înfiora, iar culmea nu se zărea. Totuși, nu doream să mă las abătut.

Având încă în fața mea ochii îngroziți ai omului cumsecade care mă avertizase în privința Văii, mi-am adunat toată hotărârea și am început urcușul. Însă curând mi-am dat seama că numai picioarele singure nu mă pot

duce prea departe; căci de sub ele cremenea începuse să alunece făcând un zgomot înfricoșător, asemenea unui milion de gâtlejuri horcăind, sugrumate de moarte. Pentru a înainta în cremenea mișcătoare trebuia să-mi folosesc și mâinile și genunchii, împreună cu picioarele. Cât as fi dorit atunci să am sprinteneala unei capre!

Mă cățaram tot mai sus, dintr-o parte în cealaltă a văii, fără să-mi dau riici un răgaz. Căci începusem să mă tem că noaptea mă va ajunge din urmă înaintea să-mi fi atins ținta. Era departe de mine gândul de a renunța.

Ziua era aproape sfârșită când am început să simt împunsăturile foamei. Până atunci nu mă gândisem deloc la hrană sau la apă. Pâinile, pe care i-i le legasem la brâu cu un ștergar, erau în clipa aceea cu adevărat neprețuite. Le-am desfăcut și cât pe ce să rup prima îmbucătură când auzul mi-a fost atins de un sunet de clopoțel și de ceva ce mi-a părut a fi tânguirea unui fluier de trestie. Nimic nu putea fi mai neașteptat în jalea aceea a deșertului de cremene.

De îndată am zărit un țăp mare și negru apărând pe o creastă abruptă din dreapta mea. Înainte de a-mi putea recăpăta suflarea, m-au înconjurat din toate părțile capre, cremenea scrâșnind sub copitele lor ca și sub picioarele mele, însă cu un zgomot ce părea mai puțin deranjant. Ca și cum ar fi fost poftite, caprele conduse de țăp s-au repezit la pâine și mi-ar fi smuls-o din mâini dacă nu ar fi fost glasul păstorului lor care, nu știu cum și de când, părea a se afla lângă mine. Era un tânăr cu o înfățișare uimitoare – înalt, puternic și strălucitor. O fâșie, ca un fel de curea din piele în jurul mijlocului, era singurul lui veșmânt și fluierul din trestie din mâini, singura lui armă.

„Țapul meu conducător este un animal răsfățat”, spuse tânărul cu blândețe, surâzând. „Îl hrănesc cu pâine, de câte ori am. Dar de multe, multe luni, pe aici nu au mai trecut făpturi care mănâncă pâine.”

Întorcându-se apoi către țăpul său conducător: „Vezi ce grijă de tine are Soarta cea bună, credinciosul meu țăp? Niciodată să nu-ți pierzi nădejdea în Soartă.”

Între timp, se aplecă și luă o pâine. Crezând că era flămând, îi spusei foarte binevoitor și foarte deschis:

„Vom împărți această cină modestă. Este destulă pâine pentru noi amândoi – și pentru țăpul conducător.”

Spre uluirea mea, el le aruncă caprelor prima pâine, apoi a doua și a treia și la fel până la a șaptea, luând din fiecare câte o mușcătură pentru sine. Încremenisem și mânia începea să-mi sfâșie pieptul. Dându-mi însă seama cât de neajutorat sunt, mi-am potolit întrucâtva pornirea și îndreptându-mi stânjenit privirea spre păstorul caprelor, am spus jumătate cerșind, jumătate învinuindu-l:

„Acum, deoarece le-ai hrănit pe caprele tale cu pâinea unui om flămând, nu-l vei hrăni pe el cu puțin din laptele lor?”

„Laptele caprelor mele este venin, pentru nesăbuiți; și nu aș dori ca vreuna din caprele mele să fie vinovată de a fi luat chiar și viața unui nesăbuit.”

„Dar prin ce sunt eu nesăbuit?”

„Pentru că ai luat șapte pâini pentru o călătorie de șapte vieți.”

„Atunci ar fi trebuit să iau șapte mii?”

„Nici măcar una.”

„Să plec fără merinde într-o călătorie atât de lungă – asta mă sfătuiești?”

„Drumul care nu se îngrijește de călător nu-i drum pe care să pornești.”

„Ai fi vrut să mănânc cremene drept pâine și să-mi beau nădușeala drept apă?”

„Carnea ta este destulă hrană și sângele tău este destulă băutură. Mai este și drumul de altfel.” „Îți bați joc de mine peste măsură, păstorule. Dar nu-ți voi întoarce batjocura. Oricine îmi mănâncă pâinea, chiar dacă mă lasă flămând, acela îmi devine frate. Ziua se trece pe după munte, îmi poți spune dacă mai sunt încă departe de creastă?”

„Ești prea aproape de Oblivion.”

Cu aceasta își duse fluierul la buze și slobozi ciudatele sunete ale unei melodii care răsuna ca o tânguire din lumile de dincolo. Țapul îl urmă și după el restul de capre. Mult timp mi s-a părut că mai aud încă scrâșnetul cremenii și behăitul caprelor, amestecate cu tânguirea fluierului.

Uitând cu desăvârșire de foame începeam să clădesc din nou ceea ce nimicise păstorul din avântul și din hotărârea mea. Dacă ar fi ca noaptea să mă aflu în această grămadă înspăimântătoare de cremene mișcătoare, trebuie să-mi găsesc un loc unde să-mi pot odihni oasele istovite, fără teama de a mă rostogoli în josul Văii. Sleit de puteri îmi încetai târâșul. Privind în josul muntelui, cu greu puteam crede că am urcat atât de sus. Capătul de jos al Văii nu se mai zărea. Iar culmea părea aproape să o poți atinge.

La căderea nopții am ajuns la o grămadă de stânci care alcătuiau un fel de grotă. Deși grotă atârna deasupra unei genuni pe al cărei fundal unduiau umbre lugubre, întunecate, m-am hotărât să-mi fac în ea sălaș pentru noapte.

Încălțăminteă îmi era zdrențuită și udată din belșug cu sânge. Încercând să o scot, am simțit că pielea mi se lipise strâns de ea, ca încleiată. Palmele mâinilor îmi erau brăzdate de dâre sângerii. Unghiile se asemănau cu muchia scoarței smulse de pe un copac uscat. Cea mai mare

parte din hainele de pe mine rămăsese în cremenea ascuțită. Capul îmi era buimăcit de somn. Părea să nu poată cuprinde nici un gând despre nimic altceva.

Cât am dormit – o clipă, o oră, sau o veșnicie – nu știu. Dar m-am trezit simțind o forță care îmi trăgea în jos mâneca. Sărind speriat și orbit de somn, am zărit înaintea mea o tânără fată care ținea în mână un felinar cu o lumină încețoșată. Era în întregime goală având o foarte delicată frumusețe a feței și a formelor. De mâneca hainei mele trăgea o bătrână, ce era pe atât de urâtă pe cât de frumoasă era fata. M-a zguduit un fior rece din creștet până în tălpi.

„Vezi cum se îngrijește de tine Soarta cea bună, dulcea mea copilă?” spunea bătrâna, scoțându-mi aproape haina de pe umeri. „Să nu-ți pierzi niciodată nădejdea în Soartă.”

Amuțisem și nici măcar nu mă străduiam să vorbesc, cu atât mai puțin să mă împotrivesc. Zadarnic încercam să-mi adun voința. Părea să mă fi părăsit. Atât eram de neputincios în mâinile bătrânei, cu toate că aș fi putut să le azvârl pe ea și pe odrasla ei din grotă, dacă aș fi dorit-o. Dar nu puteam nici măcar să doresc și nici nu aveam puterea să mă mișc.

Nemulțumită numai cu haina, femeia mă dezbracă mai departe până când am rămas cu desăvârșire gol. Pe măsură ce mă dezbrăca pe mine, îi dădea fiecare haină fetei, care și le îmbrăca. Umbra trupului meu despuiat aruncată pe peretele grotei laolaltă cu umbrele zdrențuroase ale celor două femei mă umpleau de groază și de silă. Asistam la evenimente fără nici o rămășiță de înțelegere și fără grai, tocmai când aș fi avut cea mai mare nevoie de grai, singura armă care îmi mai rămăsese în starea jalnică în care mă aflam.

În cele din urmă limba mi s-a dezlegat și am rostit:

„Dacă ți-ai pierdut orice rușine, bătrâno, eu nu mi-am pierdut-o. Mă rușinez de goliciunea mea chiar și înaintea unei vrăjitoare fără de rușine ca tine. Dar nesfârșit mai rușinat sunt înaintea nevinovăției fetei.”

„Precum ea îmbracă rușinea ta, la fel îmbracă tu nevinovăția ei.”

„Ce nevoie are o fată de hainele zdrențuite ale unui om istovit, pierdut în munți într-un asemenea loc, într-o astfel de noapte?”

„Poate pentru a-i ușura lui povara. Poate pentru a-și păstra ea căldura. Bietei copile îi clănțănesc dinții de frig.”

„Dar când frigul va face să clănțănească dinții mei, eu cu ce-1 voi alunga? Nu este nici o îndurare în inima ta? În clipa prezentă hainele sunt singura mea avuție.”

„Stăpânind mai puține – ești stăpânit mai puțin.

Stăpânind mai multe – ești stăpânit mai mult.

Stăpânit mai mult – prețuiești mai puțin.

Stăpânit mai puțin – prețuiești mai mult.

Să plecăm, copilă.”

Cum luase deja copila de mână și era gata să plece, mi s-au îmbulzit în minte o mie de întrebări pe care as fi vrut să i le pun, însă pe limbă a ajuns doar una: „înainte de a pleca, bătrâno, vrei să fii atât de bună să-mi spui dacă sunt încă departe de culme?”

„Ești pe muchea Prăpastiei Negre.”

Lumina felinarului arunca înapoi către mine umbrele lor ciudate, în timp ce ele păseau afară din grotă și se topeau în noaptea neagră ca smoala. Un nedorit val de aer înghețat se năpusti asupra mea venind nu știu de unde. Au urmat multe alte valuri, mult mai înghețate și mai stranii. Chiar și pereții grotei păreau că răsuflă frig. Dinții îmi clănțăneau și o dată cu ei gândurile erau învălmășite: capre păscând cremene, păstorul batjocoritor, această bătrână și această fată; eu însumi, gol, sfâșiat, tăiat, înfometat, înghețat, buimăcit, într-o asemenea grotă, pe muchea unei astfel de genuni. Mă aflu aproape de culme? O voi atinge vreodată? Se va sfârși vreodată noaptea aceasta?

Nici nu apucasem să mă dezmeticesc, când se auzi lătratul unui câine și apăr o altă lumină, din ce în ce mai aproape – chiar în grotă.

„Vezi cum se îngrijește de noi Soarta cea bună, iubito? Niciodată să nu-ți pierzi nădejdea în Soartă.” Glasul era al unui om foarte, foarte bătrân, bărbos, gârbovit, clătinându-se pe picioare. Îi vorbea unei femei la fel de bătrână ca și el, știrbă, zburlică și la fel de gârbovă și clătinându-se pe picioare. Părând a nu băga de seamă prezența mea, continuă cu același glas chițcăit, care părea să se zbată pentru a-i ieși din gât:

„Strașnică încăpere nupțială pentru dragostea noastră și minunat toiag în locul celui pe care l-ai pierdut. Cu asemenea toiag nu te vei mai poticni deloc, iubirea mea.”

Spunând acestea, îmi apucă toiagul și i-1 întinse bătrânei care se aplecă asupra lui cu gingășie și îl atinse mângâietor cu degetele ei ofilite. Apoi, ca și cum numai acum m-ar fi băgat de seamă, dar vorbind tot către tovarășul ei, ea adăugă:

„Străinul trebuie să plece de îndată, iubito, iar noi trebuie să ne visăm visele noastre de noapte cu desăvârșire singuri.”

Aceasta s-a abătut asupra mea ca o poruncă, la care mă simțeam prea neputincios ca să nu mă supun, mai ales atunci când câinele se apropie de mine mârâind amenințător ca pentru a îndeplini porunca stăpânilor. întreaga scenă mă umplea de groază, o urmăream ca într-o transă; și, ca vrăjit, m-am pomenit mergând către intrarea în grotă, căznindu-mă în acest timp din răspuțuri să vorbesc, să mă apăr, să-mi apăr dreptul.

„Toiagul mi l-ați luat. Veți fi atât de haini încât să-mi luați și această grotă care este adăpostul meu pentru noapte?”

„Fericiți cei fără toiag,

Ei nu se poticnesc.

Fericiți cei fără adăpost,

Ei sunt acasă.

Numai celor poticniți – ca noi,

Le trebuie toiag.

Numai celor legați de cămin, ca noi,

Le trebuie cămin.”

Astfel cântau ei laolaltă în timp ce își pregăteau culcușul, scurmând pământul cu unghiile lor lungi și adunând pietriș, fără să mă bage însă în seamă. Aceasta mă făcu să strig cu deznădejde:

„Uitați-vă la mâinile mele. Uitați-vă la picioarele mele. Sunt un călător pierdut în valea aceasta pustie. Drumul înapoi l-am însemnat cu propriul meu sânge. Nu pot vedea nici la un pas pe muntele acesta cumplit, care vouă pare să vă fie atât de cunoscut. Nu vă este teamă de răsplata faptelor voastre? Dați-mi măcar felinarul vostru, dacă nu vreți să mă lăsați să împart grotă cu voi noaptea aceasta.”

„Iubirea nu va fi dezvăluită.

Lumina nu va fi împărtășită.

Iubește și vezi.

Luminează și fii.

Cu totul scos din fire, m-am hotărât să recurg la rugăminți, realizând totuși că nu-mi va fi de nici un folos; căci o putere nefirească începuse să mă împingă afară.

„Bătrâne cumsecade, bună bătrână, cu toate că sunt amorțit de frig și sleit de oboseală, nu trebuie să fiu ca musca în laptele vostru. Și eu, de asemenea, am încercat cândva dragostea. Dacă trebuie, vă las toiagul și umilul meu adăpost, pe care l-ați ales drept încăperea voastră nupțială. Dar vă cer în schimb un lucru foarte mărunț: pentru că nu-mi lăsați lumina felinarului vostru, vreți să fiți atât de buni să mă călăuziți afară din această grotă și să mă îndrumați către creastă? Căci mi-am pierdut atât simțul orientării cât și al echilibrului. Nu știu cât de sus am urcat și cât de mult mai am încă de urcat.”

Fără să ia în seamă rugămințile mele, ei cântau înainte:

„Cel cu adevărat înalt, e pururea smerit.

Cel cu adevărat iute, nu e nicicând pripit.

Cel foarte simțitor e-nemișcat.

Cel foarte grăitor e mut.
Fluxul și refluxul sunt doar același val.
Cel fără călăuză are cea mai bună călăuză.
Cel mare cu adevărat, este cel umil,
Și dobândește totul, cel ce se dăruie cu totul.”

Cu o ultimă sfortare i-am rugat să-mi spună pe ce cale să mă îndrept după ce voi ieși din grotă; căci moartea mă poate pândi la primul pas pe care va trebui să-l fac; și nu aş vrea încă să mor. Cu răsuflarea oprită le aşteptam răspunsul care veni în chipul altui cântec, și mă lăsă mai uluit și mai deznădăjduit decât până acum:

„Mucnea stâncii e aspră și prăpăstioasă.
Poala genunii e moale și întunecoasă.
Leul și viermele,
Bradul și surcelele,
Melcul și iepurele,
Vulturul și cârtița,
Șopârta și prepelița,
Toate-s în aceeași copcă.
Același cârligul. Aceași momeala.
Le-mpacă doar moartea.
Așa cum e jos, la fel și peste nori.
Mori pentru a trăi, sau trăiești ca să mori.”

Lumina felinarului pâlpâia în timp ce mă târâm afară din grotă în mâini și în genunchi, cu câinele lătrând în urma mea ca pentru a fi sigur că plec. Întunericul era atât de apăsător încât îi puteam simți greutatea neagră pe pleoape. Nu mai puteam zăbovi nici o clipă. Câinele mă făcea să fiu foarte sigur de aceasta.

Un pas șovăielnic. Alt pas șovăielnic. La al treilea, am simțit ca și cum muntele mi-a alunecat dintr-odată de sub picioare și m-am trezit prins în talazurile clocotitoare ale unei mări de beznă, care îmi sorbea răsuflarea și mă prăbușea eu putere în jos – jos, jos.

«Ultima vedenie care mi-a fulgerat prin minte în timp ce mă prăvăleam în genunea Prăpastiei Negre, a fost cea a fantomaticului mire și a miresei lui. Ultimele cuvinte pe care leam îngânat în timp ce răsuflarea îmi îngheța în nări, au fost cuvintele lor:

„Mori pentru a trăi, sau trăiești ca să mori.”

• PĂZITORUL CĂRȚII •

„O, binecuvântat străin, vino-ti în simțiri. Ti-ai atins tinta.”

Pârjolit de sete și zvârcolindu-mă sub razele arzătoare ale soarelui, am întredeschis ochii și m-am aflat întins pe pământ cu silueta neagră a unui om aplecat asupra mea, umezindu-mi încetișor buzele cu apă și cu aceeași gingășie ștergându-mi sângele de pe nenumăratele mele răni. Era trupez, aspru la înfățișare, cu barbă și sprâncene zburlite, cu o privire adâncă și pătrunzătoare și o vârstă foarte greu de bănuț.

Atingerea lui, de asemenea, era blândă și întăritoare. Cu ajutorul lui am fost în stare să mă așez și să întreb cu un glas care ajungea cu greu chiar la urechile mele:

„Unde mă aflu?”

„Pe Piscul Altarului.”

„Și grotă?” „În spatele tău.”

„Dar Prăpastia Neagră?”

„Dinaintea ta.”

Într-adevăr, mare îmi fu mirarea când rotindu-mi privirea, am văzut grotă în spatele meu și hăul negru căscându-se înaintea mea. Mă aflam chiar pe muchea lui și îi cerui omului să meargă cu mine în grotă, ceea ce el făcu cu bunăvoință.

„Cine m-a scos din Prăpastie?”

„Cel care te-a călăuzit către culme trebuie să te fi scos din Prăpastie.”

„Cine este el?”

„Același el care mie mi-a legat limba și care mă ține înlănțuit de acest pisc de o sută și cincizeci de ani.”

„Ești, deci, starețul vrăjit?”

„Da, eu sunt.”

„Dar tu vorbești. El este mut.”

„Tu mi-ai dezlegat limba.”

„Dar el se ferește de tovărășia oamenilor.”

„Mă feresc de orice om, dar de tine nu.”

„Dar niciodată până acum nu m-ai văzut la fată. Cum de te ferești de orice om în afară de mine?”

„De o sută și cincizeci de ani aștept venirea ta. De o sută și cincizeci de ani, fără să lipsesc nici o singură zi, în toate anotimpurile și pe orice vreme, păcătoșii mei ochi au cercetat cremenea Văii, doar de-oi zări un om urcând

acest munte si ajungând aici unde ai ajuns tu, fără toiag, gol și fără merinde. Mult am așteptat ca cineva să urce Valea, dar nimeni nu a venit vreodată. Mulți au ajuns pe alte căi, dar nici unul fără toiag, gol si fără merinde.

Ți-am urmărit urcușul toată ziua de ieri. Te-am lăsat dormind noaptea în grotă; dar în zori am venit aici și te-am găsit fără suflare. Încă nu eram sigur că vei reveni la viață. Și, iată! Ești mai viu decât mine. Ai murit pentru a trăi. Eu trăiesc pentru a muri. De-a pururi slavă numelui lui. Totul este precum a făgăduit el. Totul este așa cum trebuie să fie. Nu am nici o îndoială în sufletul meu că tu ești omul ales.”

„Cine?”

„Cel binecuvântat, cel în mâinile căruia trebuie să încredințez Cartea sfântă pentru a o vesti lumii.”

„Ce Carte?”

„Cartea lui – Cartea lui Mirdad.”

„Mirdad? Cine este Mirdad?”

„Este cu puțință să nu fi auzit de Mirdad? Ce ciudat! Eram cu desăvârșire încredințat că numele lui s-a răspândit acum peste tot pământul, așa precum din această zi trebuie să umple el pământul de sub mine, văzduhul din jurul meu și cerul de deasupra mea. Sfânt este pământul acesta, O străine, pe care au pășit pașii săi. Sfânt este aerul acesta, căci pieptul său l-a respirat. Sfânt este acest cer: ochii lui l-au cercetat.” Spunând acestea, călugărul se plecă cu evlavie, sărută pământul de trei ori și rămase tăcut. După un răgaz, am rostit:

„Mi-ai trezit dorința de a ști mai mult despre acest om pe care îl numești Mirdad.” „Încredințează-mi auzul tău și îți voi spune tot ceea ce nu-mi este oprit să-ți spun. Numele meu este Shamadam. Eram Starețul Arcei atunci când a murit unul din cei nouă însoțitori.

Abia plecase de aici sufletul lui, când mi s-a spus că un străin, se află la poartă și întreabă de mine. Am știut de îndată că Pronia l-a trimis pentru a lua locul însoțitorului care murise și ar fi trebuit să fiu fericit că Dumnezeu veghează mereu asupra Arcei, așa precum a făcut El de pe timpul părintelui nostru Sem,”

În acest loc l-am întrerupt pentru a-l întreba dacă este adevărat ceea ce i-am auzit vorbind pe oamenii de jos, că Arca ar fi fost clădită de primul fiu al lui Noe. Răspunsul său a fost neîntârziat și răspicat:

„De-a pururi așa este, chiar cum ți s-a spus.” Continuânduși apoi povestea întreruptă, spuse:

„Adevărat zic, ar fi trebuit să fiu bucuros. Dar, pentru temeiuri care sunt dincolo de înțelegerea mea, am simțit în inima mea răzvrătire. Chiar înainte de a-mi arunca privirea asupra străinului, întreaga mea făptură

lupta împotriva lui. Și am hotărât să-l alung, intuind că alungându-l pe el încalc datini sfinte și îl alung pe Cel care l-a trimis.

Când am deschis poarta și l-am văzut – doar un tânăr, de cel mult douăzeci și cinci de ani – am simțit că inima îmi este străpunsă de pumnale. Înfometat, gol, după cum se vedea – și lipsit de orice mijloc de apărare, până și de toiag, părea foarte neajutorat. Cu toate acestea, o anume lumină pe fața lui îl făcea să pară mai de neînvins decât un cavaler în impunătoarea sa armură.

Până și măruntaiele mele strigau împotriva lui. Fiecare strop de sânge din vinele mele ar fi dorit să-l nimicească. Nu-mi cere să-ți dau vreo lămurire. Poate „că ochiul lui pătrunzător îmi dezgolise deplin sufletul și eram îngrozit să-mi văd sufletul gol înaintea unui om. Poate curățenia lui îmi dezvăluise murdăria mea și mă durea să-mi pierd vălurile pe care atâta vreme le ținusem deasupra murdăriei mele. Căci murdăriei întotdeauna îi sunt dragi vălurile. Poate că fusese o veche vrajbă între astrele lui și ale mele. Cine știe? Cine știe? Doar El o poate spune.

I-am spus, cu glasul cel mai neîndurător și mai aspru, că nu poate fi primit în comunitate și i-am poruncit să părăsească locurile fără întârziere. Dar el rămase pe loc și mă îndemnă cu glas liniștit să mă mai gândesc. Am socotit îndemnul lui ca pe o ocară și l-am scuipat în față. Iarăși rămase neclintit și ștergându-și încet fața, mă îndemnă încă o dată să-mi schimb hotărârea. Pe măsură ce își ștergea scuipatul de pe față, simțeam că de fapt fața mea a fost mânjită, nu a lui. Și m-am simțit înfrânt, iar undeva în adânc mi-am mărturisit că lupta a fost inegală și că el este cel mai puternic dintre luptători.

Ca orice trufie lovită, a mea nu se dădu bătută până ce nu se văzu doborâtă și tăvălită în țărână. Eram cât pe ce să-i încuviințez omului cererea. Însă mai întâi aș fi dorit să-l văd înjosit. Dar el nu voia cu nici un chip să se lase înjosit.

„Pe neașteptate, ceru ceva de mâncare și de îmbrăcat, iar nădejtile mele reînviară. Cu foamea și cu frigul de partea mea și împotriva lui, credeam că voi câștiga lupta. M-am împotrivit cu răutate să-i dau o îmbucătură de pâine, spunând că mănăstirea trăiește din milostenie și că nu poate irosi milostenia.

Mințeam astfel fără îndreptățire, căci mănăstirea era prea bogată pentru a nu da hrană și veșminte celor în nevoie. Aș fi vrut ca el să cerșească. Dar el nu voia să cerșească. El cerea un drept; în cererea lui se auzea poruncă. Lupta a durat mult, dar nu a șovăit niciodată. De la început a fost câștigată de el. Pentru a-mi ascunde înfrângerea, până la urmă i-am spus să vină ca slujitor în Arcă – doar ca slujitor. Aceasta, mă mângâiam eu, îl va înjosi. Nici atunci nu îmi dădeam seama că eu sunt cerșetorul și nu el. Pentru a pecetlui înjosirea mea, el îmi primi propunerea fără murmur. Cu

greu mi-aș fi putut închipui atunci că primindu-1 pe el, chiar și ca slujitor, mă voi scoate pe mine însumi afară. Până în ultima zi am rămas ținut în amăgirea că eu, nu el, eram stăpânul Arcei.

Ah, Mirdad, Mirdad, ce-ai făcut cu Shamadam! Shamadam, Shamadam, ce-ai făcut cu tine însuși!”

Două lacrimi mari i se scurseră spre barbă și corpul său mare se chircoli sub atâtea regrete. Inima îmi era mișcată și i-am spus:

„Nu mai vorbi, rogu-te, despre omul acesta a cărui amintire se revarsă din tine în lacrimi.”

„Nu te tulbura, O, binecuvântat trimis. Trufia starețului de odinioară este cea din care mai picură încă aceste lacrimi de amărăciune. Este puterea literei, care încă mai scrâșnește din dinți împotriva puterii spiritului. Lasă trufia să jelească; trecutul și-l jelește. Lasă autoritatea să scrâșnească; este pentru ultima oară că scrâșnește. Vai, dacă ochii mei nu ar fi fost învăluiți de negura ignoranței pământești, atunci când au văzut pentru prima dată cereasca lui înfățișare! Vai, dacă urechile mele nu ar fi fost astupate cu știința lumească, atunci când le-a chemat înțelepciunea lui dumnezeiască! Vai, dacă limba mea nu ar fi fost atât de captivată cu dulceața amară a cărnii, când lupta împotriva vorbei sale pline de duh! Dar am ispășit mult – și mult mai am de ispășit din povara greșelii mele.

Timp de șapte ani el s-a aflat printre noi ca umil slujitor, plin de bunăvoință, săritor, nesupărător, smerit, gata să împlinească cea mai mărunță poruncă a fiecăruia. Se mișca de colo-colo ca în zbor. Nici o vorbă nu-i scăpa de pe buze. Credeam că a făcut un legământ de tăcere. La început, unii dintre noi se simțeau îndemnați să-l hărțuiască. El le întâmpina împunsăturile cu nepământească liniște și astfel ne silea pe toți să-i respectăm tăcerea. Spre deosebire de ceilalți șapte însoțitori, cărora liniștea lui le era pe plac și în felul acesta erau domoliți, eu o găseam apăsătoare și mă descumpănea. Multă silință mi-am dat să i-o pot tulbura, dar în zadar.

Numele său pe care ni l-a împărtășit, era Mirdad. Numai la acest nume răspundea. Era tot ce știam despre el. Prezența lui ne era încă străină tuturor; atât de străină, încât nu vorbeam despre vreun lucru important pentru noi decât numai după ce se retrăgea în chilia lui.

Aceia au fost ani de belșug, primii șapte ani ai prezenței alături de noi a lui Mirdad. întinsele averi ale mănăstirii crescuseră de șapte ori și mai bine. Inima mea se înmuiase față de el și chiar m-am sfătuit cu comunitatea asupra primirii lui ca însoțitor, văzând că Pronia nu mai trimite pe nimeni altcineva.

Chiar atunci se petrecu ceva ce nimeni nu putuse prevedea, ceva la care nimeni nu s-a așteptat. Mirdad și-a despecetluit buzele și furtuna s-a dezlănțuit. A dat frâu liber la tot ceea ce tăcerea sa a tănuțit atâta timp și

aceasta a stârnit talazuri atât de copleșitoare încât toți însoțitorii au fost prinși în vârtejul lor năvalnic-toți, în afara acestui biet Shamadam, care s-a luptat până la sfârșit. Am căutat să zăgăzuiesc talazul cu autoritatea mea de Staret, dar însoțitorii nu au vrut să mai recunoască nici o autoritate în afara celei a lui Mirdad. Mirdad era stăpânul; Shamadam doar un surghiunit.

Am folosit chiar și viclenia: unora dintre însoțitori le-am oferit mită bogată în argint și aur; altora le-am făgăduit ogoare întinse cu pământ roditor. Era cât pe ce să reușesc când, într-un chip tainic, Mirdad și-a dat seama de uneltirile mele și le-a zădărnicit fără nici o trudă, doar cu câteva cuvinte.

Prea ciudată și prea înaltă era învățătura pe care o împărtășea el. Toată se află în Carte. Despre aceasta nu-mi este îngăduit să vorbesc. Dar puterea lui de convingere putea face ca neaua să pară smoală și smoala să pară nea. Atât de pătrunzător și de puternic era cuvântul lui. La asemenea armă cu ce puteam răspunde? Doar cu pecetea mănăstirii, care se afla în păstrarea mea. Dar chiar și aceasta a devenit nefolositoare. În ceea ce îi privește pe însoțitori, mânați de înfocările lui îndemnuri, ar fi dorit să mă convingă să-mi pun semnătura și pecetea mănăstirii pe fiecare zapis pe care îl socoteau ei potrivit.

Treptat, înstrăinară ogoarele mănăstirii, dăruite în decursul vremurilor de către credincioși. Apoi, Mirdad începu să-i trimită pe însoțitori în afară, încărcăți cu daruri pentru cei săraci și pentru cei aflați în nevoie, din toate satele dimprejur.

La ultima dintre sărbătoririle Zilei Arcei, care era una din cele două sărbători anuale ale Arcei, cealaltă fiind Ziua Vinului, Mirdad își încunună faptele sale nebunești poruncind însoțitorilor săi să golească cu totul mănăstirea de toate bunurile și să le împartă oamenilor adunați afară.

La toate acestea am fost martor cu păcătoșii mei ochi și mi am readus acum în inimă ceea ce s-a petrecut începând cu răbufnirea mea de ură pentru Mirdad. Dacă ura singură ar putea nimici, ceea ce cuprindea inima mea ar fi putut nimici o mie de Mirdad.

Dar iubirea lui era mai tare decât ura mea. Lupta era din nou inegală. Din nou, trufia mea nu a vrut să se plece până când nu s-a văzut trântită la pământ și tăvălită în țărână. Dar el mă zdrobea fără să se lupte cu mine. Eu luptam împotriva lui, dar mă zdrobeam pe mine însumi. Cât de ades a încercat, cu nesfârșita, iubitoarea sa răbdare, să dea deoparte stâncile care acopereau ochii mei! Cât de ades am căutat să adun stânci mai multe și mai grele, ca să mi le pun pe ochi! Cu cât îmi arăta mai mult din blândețea lui, cu atât îi dădeam în schimb mai mult din ura mea.

„Pe câmpul de luptă se aflau doi luptători – Mirdad și cu mine. Dar el singur făcea cât o armată. Eu duceam o luptă însingurată. Dacă aș fi avut

sprijinul celorlalți însoțitori, până la urmă aş fi biruit. Și atunci, aprig m-aş fi răzbunat. Dar tovarășii mei luptau alături de el și împotriva mea. Trădătorii! Ah, Mirdad, Mirdad!

Urmară încă și mai multe lacrimi însoțite de suspine, apoi o lungă tăcere, după care Starețul se prosternă mai adânc și sărută pământul de trei ori, spunând:

„Mirdad, biruitorul meu, stăpânul meu, nădejdea mea, pedeapsa și răsplata mea, iartă-i lui Shamadam amărăciunea. Capul șarpelui își păstrează otrava și după ce a fost despărțit de trup. Dar, din fericire, nu mai poate mușca. Iată, acum Shamadam este lipsit de colț și lipsit de venin. Susține-1 cu iubirea ta, pentru ca el să poată ajunge acea zi în care gura lui să picure miere, ca și gura ta. În ziua aceasta l-ai izbăvit de prima lui temniță. Nu-l lăsa să lăncezească mult în cea de a doua.”

Ca și cum ar fi citit în mintea mea întrebarea despre temnița de care vorbise, Starețul mă lămurii suspinând, dar cu un glas atât de slab și de schimbat, încât ai fi jurat că este alt om: „în ziua aceea ne-a chemat pe toți chiar în această grotă unde obișnuia adeseori să-i învețe pe cei Șapte. Soarele era gata să apună. Vântul din răsărit adunase o ceață ușoară care umplea văile și atârna ca un văl de taină peste întregul ținut de aici și până la mare. Dar nu ajungea mai sus decât mijlocul muntelui nostru, care căpătase înfățișarea unui țărm de mare. La apus se răspândiseră nori grei și fioroși, care întunecau cu totul soarele, învățătorul, mișcat, dar înfrânându-și simțămintele, i-a îmbrățișat pe rând pe fiecare din cei șapte, spunând în timp ce îl îmbrățișa pe ultimul:

„Mult timp ați trăit pe înălțimi. De astăzi trebuie să coborâți în adâncuri. Dacă nu vă înălțați coborând și dacă nu îmbinați valea cu piscul, înălțimile vă vor face întotdeauna șovăielnici, iar adâncurile vă vor face întotdeauna orbi.”

Întorcându-se apoi către mine, privi îndelung și cu dragoste în ochii mei și spuse:

„Cât despre tine, Shamadam, ceasul tău încă nu a sosit. Trebuie să aștepti pe acest pisc venirea mea. Si așteptându-mă, trebuie să fii păzitorul cărții mele, care se află ferecată într-un sipet de fier dedesubtul altarului. Să fii cu grijă ca nici o mână omenească să nu o atingă – nici chiar a ta. La timpul convenit îmi voi trimite vestitorul pentru a o lua și a o vesti lumii. Îl vei recunoaște prin aceste semne: el va urca pe creasta aceasta prin Valea de Cremene. Va începe călătoria încoace, bine îmbrăcat, înzestrat cu toiag și șapte pâini; dar îl vei afla în fața acestei grote fără toiag, fără merinde, gol, și de asemenea fără suflare. Până la venirea lui, limba și buzele tale vor fi pecetluite și vei ocoli orice apropiere omenească. Numai vederea lui te va scăpa din temnița tăcerii. După ce vei preda Cartea în mâinile lui, vei fi prefăcut într-o stană de piatră, care piatră va păzi intrarea în această grotă

până la venirea mea. Din acea temniță numai eu însumi te voi desfereca. Dacă vei socoti așteptarea prea lungă, va fi făcută mai lungă. Dacă o vei socoti scurtă, va fi făcută mai scurtă. Crede și fii răbdător.” După care m-a îmbrățișat de asemenea și pe mine.

Apoi, întorcându-se din nou către cei Șapte, a făcut semn cu mâna și a spus: „însoțitori, urmați-mă.”

Iar el porni înaintea lor în josul Văii, cu nobilul său cap înălțat, privirea sa sigură cercetând depărtarea, sfintele sale picioare abia atingând pământul. Dar când au ajuns la hotarul de pâclă, soarele țâșni de după marginea norului negru aflat deasupra mării și alcătui în cer o cale arcuită luminată cu o lumină prea minunată pentru cuvintele omenesci, prea orbitoare pentru ochii muritori. Și mie mi-a apărut ca și cum învățătorul și cei Șapte s-au desprins de munte și pășesc pe ceață, drept spre boltă, în soare. Și m-a mâhnit să fiu lăsat în urmă singur – vai, atât de singur-”

Ca și cum ar fi fost istovit de o zi de muncă grea, Shamadam se linișți dintr-odată și rămase tăcut, cu capul plecat, cu pleoapele coborâte, cu pieptul cutremurat de suspine dureroase. Rămase îndelung astfel. În timp ce îmi căutam în minte cuvinte de mângâiere, el își înălță capul și rosti:

„Ești răsfățat de Soartă. Iartă unui om fără noroc. Am vorbit mult – poate prea mult. Dar cum aș fi putut altfel? Poate oare cel a cărui limbă a fost pecetluită timp de o sută cincizeci de ani, să-și rupă pecetea doar cu un „da” sau cu un „nu”? Poate fi Shamadam un Mirdad?”

„Îngăduie-mi o întrebare, frate Shamadam.”

„Cât de mângâietor este din partea ta să-mi spui „frate”. Nimeni nu m-a mai chemat cu acest nume de când a murit singurul meu frate, iar aceasta s-a petrecut tare de mult. Care îți este întrebarea?”

„Dacă Mirdad este un învățător atât de mare, sunt uimit că din acea zi lumea nu a mai auzit de el sau de vreunul din însoțitorii lui. Cum este cu putință?”

„Poate că își așteaptă timpul. Poate că învață sub un alt nume. De un lucru sunt sigur: Mirdad va transforma lumea, așa precum a transformat Arca.”

„Trebuie să fi murit de mult.”

„Nu. Mirdad este mai puternic decât moartea.”

„Vrei să spui că va nimici lumea, așa precum a nimicit Arca?”

„Nu, și iarăși nu! Va despovăra lumea, după cum a despovărat Arca noastră. Și atunci va aprinde iar flacăra veșnică pe care oameni asemenea mie au ascuns-o sub obrocul prea multor înșelăciuni, iar acum se vaită de întunericul în care se află.

El va clădi din nou în om ceea ce omul a dăruit din sine însuși.

Cartea se va afla de îndată în mâinile tale. Citeste-o si vezi lumina. Eu nu mai pot zăbovi. Așteaptă aici un timp până când mă întorc. Nu se cade să vii cu mine.”

Se ridică și plecă în grabă, lăsându-mă tulburat și nerăbdător. Am pășit și eu afară, dar nu am ajuns mai departe de muchea genunii.

Minunata priveliște care mi-a apărut înaintea ochilor mi-a vrăjit sufletul într-atât încât, pentru o clipă, m-am simțit eu însumi topit și împrăștiat în stropi nevăzuți asupra ei și asupra a toate: asupra mării din depărtare, liniștită și acoperită cu abur sidefiu; asupra dealurilor, când plecate, când culcate – așternându-se dinspre țărm spre culmile colțuroase; în pașnicele așezări de pe dealuri, învăluite în verdeața pământului; peste văile verzi cuibărite între dealuri, potolindu-și setea cu inima lichidă a munților și semănate cu oameni trudind și cu animale la păscut; peste trecători și râpe, răni vii ale munților în lupta lor cu Timpul; în boarea blândă și în cerul de azur de deasupra; în pământul sur de dedesubt.

Doar atunci când privirea, în peregrinările ei, a început să odihnească asupra Văii, am revenit la călugăr și la povestirea lui stânjenitoare despre sine și despre Mirdad și Carte. Și mult m-a minunat mâna nevăzută care m-a trimis în căutarea unui lucru, numai pentru a mă aduce către altul. Și am binecuvântat aceasta în inima mea.

Călugărul se întoarse curând și îmi pușe în mâini un obiect învelit într-o pânză îngălbenită de vreme, spunând:

„Credința mea este de aici înainte credința ta. Încrede-te în credința ta. Acum este foarte aproape cel de al doilea ceas al meu. Porțile temniței mele sunt larg deschise pentru a mă primi. Curând vor fi gata să se închidă spre a mă fereca. Cât de mult timp vor rămâne închise – numai Mirdad însuși o poate spune. Curând Shamadam va fi șters din amintirea tuturor. Cât de amar, vai cât de amar este să fii șters! Dar de ce spun asta? Nimic nu se șterge niciodată din amintirea lui Mirdad. Cel care trăiește în amintirea lui Mirdad, trăiește veșnic.”

Urmă o lungă tăcere după care Starețul își ridică fruntea și privindu-mă cu ochii scăldați în lacrimi, spuse într-o șoaptă abia auzită:

„Chiar de îndată trebuie să cobori în lume. Dar ești gol și lumii îi este silă de goliciune. Până și sufletul și-l înfășoară în zdrențe. Mie hainele nu-mi mai sunt de nici un folos. Merg în grotă să le lepăd pentru ca tu să-ți poți acoperi cu ele goliciunea, cu toate că veșmintele lui Shamadam nu se potrivesc pe nici un om în afară de Shamadam însuși. Dar ele te vor feri de necazuri.”

Nu i-am răspuns în nici un fel, dar m-am învoit, într-o tăcere plină de recunoștință. Cât timp Starețul a zăbovit în grotă pentru a se dezbrăca, am desfăcut Cartea și am început să întorc cu grijă filele din pergament

îngălbenit. M-am simțit îndată vrăjit de conținutul cărții, de la prima din filele pe care mă străduiam să le descifrez. Le citeam una câte una, din ce în ce mai absorbit.

Subconștient mă aflam în așteptarea Starețului care să mă înștiințeze că a sfârșit să se dezbrace și să mă cheme să îmbrac veșmintele lui. Minutele însă se scurgeau și el nu mă chema. Ridicându-mi privirea dintre filele Cărții, am privit înăuntrul grotei și am văzut în mijlocul ei grămada de haine ale Starețului.

Dar Starețul însuși nu se vedea nicăieri. L-am strigat de mai multe ori, din ce în ce mai tare. Nu a urmat nici un răspuns.

Eram foarte îngrijorat și speriat. Nu mai exista nici o ieșire din grotă în afara acelei înguste intrări unde mă aflam eu. Starețul nu ieșise prin intrarea aceea, de aceasta eram sigur, fără nici o umbră de îndoială. Să fi fost el doar o nălucă? Dar i-am simțit carnea și oasele cu propriile mele oase și carne.

Iată, Cartea se află în mâinile mele, iar hainele în grotă. Să fie el oare dedesubtul lor? M-am aplecat și le-am răsfirat bucată cu bucată, iar răsfirându-le mă luam pe mine însumi în râs. Multe asemenea grămezi nu l-ar fi putut acoperi pe trușul Stareț. Să fi alunecat afară din grotă într-un chip tainic și să se fi prăbușit în Prăpastia Neagră?

Pe cât de iute mi-a fulgerat în minte ultimul gând, pe atât de iute l-am alungat; și tot atât de iute am rămas ținut locului la câțiva pași înaintea intrării, văzând în fața mea un bolovan mare, chiar pe muchea Prăpastiei. Bolovanul nu fusese aici înainte. Avea înfățișarea unui animal ghemuit, însă capul avea o izbitoare înfățișare omenească, cu fălci aspre și masive, cu bărbia lată și ridicată, fălcile strânse cu putere, ochii privind cu încordare spre nordul pustiu.

• CARTEA LUI MIRDAD •

Aceasta este Cartea lui MIRDAD.

După însemnările lui Naronda, cel mai tânăr și cel mai neînsemnat dintre însoțitorii săi; o călăuză și un liman pentru cei care năzuiesc să biruiască.

Fie ca toți ceilalți să ia aminte la ea!

▫ **Capitolul 1** ▫

Mirdad se dezvăluie pe sine și vorbește despre văluri și peceți. ▫

NARONDA: în acea seară cei Opt erau strânși în jurul mesei de cină cu Mirdad stând deoparte și așteptând în tăcere porunci.

Una din străvechile reguli ale însoțitorilor era ca în vorbirea lor să ocolească, atât cât se poate, folosirea cuvântului EU.

Însoțitorul Shamadam se fălea cu înfăptuirile sale ca Stareț. Inșirua multe cifre arătând cât de mult a sporit el bogăția și faima Arcei. Spunând acestea, folosea peste măsură de des cuvântul neîngăduit. Însoțitorul Micayon îl dojeni cu blândețe.

Între timp se stârni o aprinsă dispută asupra scopului acestei porunci și asupra celui care a statornicit-o: tatăl Noe, sau Primul însoțitor, anume Sem. înfierbântarea duse la învinuiri, iar învinuirile la o tulburare în care s-a spus mult și nu s-a înțeles nimic.

Dorind să schimbe tulburarea în haz, Shamadam se întoarse către Mirdad, vădit în derâdere:

„Iată, se află aici unul mai mare decât patriarhul. Mirdad, arată-ne tu calea de ieșire din încâlceala aceasta de vorbe.”

Toate privirile se ațintiră către Mirdad. Și mare ne fu uluirea și bucuria când, pentru prima dată în șapte ani, el prinse a glăsuși și vorbi către noi, spunând:

MIRDAD: însoțitori ai Arcei! Dorința lui Shamadam, deși rostită în derâdere, fără voie a prevestit hotărârea sfântă a lui Mirdad. Căci încă din ziua în care a venit în această Arcă, Mirdad a ales chiar acest loc și această clipă pentru a-și rupe pecețile, a-și înlătura vălurile și a se dezvălui înaintea voastră și a lumii.

Cu șapte peceți și-a pecetluit Mirdad buzele. Cu șapte văluri și-a învăluit Mirdad fața, spre a vă învăța pe voi și omenirea, atunci când veți fi coți pentru a învăța, cum să vă despecetluiți buzele și cum să vă ridicați

vălurile de pe ochi și astfel să vă dezvăluiți pe voi, vouă înșivă, în deplinătatea slavei care vă aparține.

Ochii vă sunt învăluiți cu mult prea multe văluri. Fiecare lucru la care priviți este doar un văl.

Buzele vă sunt pecetluite cu mult prea multe peceti. Fiecare cuvânt pe care îl roștiți este doar o pecete.

Căci lucrurile, oricare le-ar fi înfățișarea și felul, sunt doar văluri și scutece în care este învăluită și înfășurată Viața. Cum ar putea ochiul vostru, el însuși un văl și un scutec, să vă dezvăluie altceva decât scutece și văluri?

Iar cuvintele – oare ele nu sunt lucruri, pecetluite în litere și silabe? Cum ar putea gura voastră, ea însăși pecete, să dea glas la altceva decât la peceti?

Ochiul poate învălui, dar nu poate străpunge vălurile. Gura poate pecetlui, dar nu poate rupe pecetile.

Nu le mai cereți ceva nici uneia din ele. Aceasta este partea lor din lucrările trupului; și ele o îndeplinesc cum se cuvine, înfășurând în văluri și punând peceti, ele vă cheamă răspicat să veniți și să cercetați ce se află înapoia vălurilor și să descoperiți ce se află dedesubtul pecetilor.

Pentru a străpunge vălurile vă trebuie un alt ochi decât cel umbrat de gene, pleoapă și sprânceană.

Pentru a rupe pecetile vă trebuie altă gură decât cunoscuta bucată de carne de mai jos de nas.

Mai întâi vedeți cu adevărat ochiul însuși, dacă vreți să vedeți celelalte lucruri cu adevărat. Nu cu ochiul, ci prin el trebuie să priviți, ca să puteți vedea toate lucrurile de dincolo de el.

Struniți mai întâi cum trebuie gura și limba, dacă vreți să roștiți celelalte cuvinte corect. Nu cu gura și cu limba, ci prin ele trebuie să roștiți, pentru a putea rosti toate cuvintele de dincolo de ele.

Dacă însă nu veți privi și nu veți rosti corect, nu veți vedea nimic decât pe voi înșivă și nu veți rosti nimic decât pe voi înșivă. Căci în toate lucrurile și dincolo de toate lucrurile, precum și în toate cuvintele și dincolo de toate cuvintele – te afli tu, văzătorul și vorbitorul.

Prin urmare, dacă lumea voastră este o ghicitoare atât de încâlcită, este pentru că voi înșivă sunteți acea ghicitoare încâlcită. Iar dacă vorba vă este o atât de jalnică încâlceală, este pentru că voi înșivă sunteți acea jalnică încâlceală.

Lăsați lucrurile în pace și nu vă trudiți să le schimbați. Căci ele par ceea ce par, numai pentru că voi păreți ceea ce păreți. Ele nici nu văd, nici nu vorbesc, decât dacă voi le împrumutați văz și vorbire. Dacă sunt aspre la

vorbă, cercetați-vă doar propria limbă. Dacă au înfățișare hâdă, cercetați-vă mai întâi de toate propriul ochi.

Nu le cereți lucrurilor să-și lepede vălurile. Dezvăluți-vă pe voi înșivă și lucrurile vor fi dezvăluite. Nici nu le cereți lucrurilor să-și rupă pecetele. Despecetluiți-vă Sinele și totul va fi despecetluit.

Cheia pentru dezvăluirea de sine și despecetluirea de sine este un cuvânt pe care îl aveți veșnic pe buze.

Dintre cuvinte, este cel mai neînsemnat și cei mai măreț, Mirdad l-a numit CUVÂNTUL CREATOR.

NARONDA: învățătorul se opri și o liniște adâncă, dar fremătând de încordare, se lăsă asupra tuturor. În cele din urmă vorbi Micayon, cu pățimașă nerăbdare.

MICAYON: Auzul nostru este însetat de CUVÂNT. Inimile noastre tânjesc după cheie. Vorbește, te rugăm, Mirdad, vorbește mai departe.

▫ **Capitolul 2** ▫

Despre Cuvântul Creator. EU – este obârșia și miezul tuturor lucrurilor ▫

MIRDAD: Când roștiți Eu, spuneți îndată în inima voastră: „Dumnezeu să mă apere de năpastele lui eu și să mă călăuzească întru bucuria lui Eu!”.

Căci în acest cuvânt, deși atât de mărunț, este condensat sufletul oricărui alt cuvânt. Descătușează-1 și înmiresmă-ti va fi gura și dulce limba ei; fiecare cuvânt al ei va picura încântările Vieții. Lasă-1 încătușat și ticăloasă-ți va fi gura și amară limba ei; din fiecare cuvânt al ei va duhni puroiul Morții.

Căci Eu, o, călugări, este Cuvântul Creator. Și trebuie să îi înțelegeți puterea vrăjită; și trebuie să deveniți stăpânii acelei puteri.

Eu-l vostru este doar conștiința voastră de a fi, tăcută și nematerială, devenită sonoră și materială. Este neauzitul din voi, ajuns auzit și nevăzutul ajuns văzut, încât privind să puteți vedea nevăzutul; și ascultând să puteți auzi neauzitul.

Pentru că voi mai sunteți îngrădiți de ochi și de urechi. Dar doar cu ochii și urechile nu veți vedea și nu veți auzi nimic.

Doar gândind Eu, stârniți o mare de gânduri care tălăzuiesc în capetele voastre. Acea mare este creația Eu-lui vostru, care este în același timp și gânditorul și gândul. Doar simțind Eu, sloboziți în inimile voastre un șuvoi de simțăminte. Acel șuvoi este creația Eu-lui vostru care este totodată și cel ce simte și simțământul.

Dacă în inimă aveți ciulini, aflați că doar Eu-l din voi i-a înrădăcinat în ea.

Mirdad ar dori să știți de asemenea că cel care poate înrădăcina atât de ușor, poate la fel de ușor să dezhădăcineze.

Doar rostind Eu, aduceți la viață o puternică oștire de cuvinte; fiecare cuvânt este simbolul unui lucru; fiecare lucru este simbol al unei lumi; fiecare lume este o parte dintr-un univers.

„Eu”, sau „sine”, reprezintă personalitatea, cea care manifestă nenumărate măști și fațete ce trebuie transcuse de ființa care aspiră să crească spiritual. „Eu”, sau „Sine”, reprezintă esența, centrul ființei umane, aspectul divin dăruit de Dumnezeu fiecărei ființe create, (n.t.)]

Acel univers este creația Eu-lui vostru, care este totodată și cel ce făurește și cel făurit. Dacă în universul vostru se află născuți vârcolaci, să știți că Eu-l din voi i-a adus la viață.

Mirdad ar dori de asemenea să știți că cel care poate înființa, poate la fel de bine desființa.

Așa cum este creatorul este și creația lui. Se poate cineva plăsmui pe sine mai presus de sine? Sau se poate cineva plăsmui mai prejos de sine? Creatorul se poate plăsmui numai pe sine însuși – nu mai mult, nu mai puțin.

Eu este obârșia din care se ivesc toate lucrurile și către care se întorc. Precum le este izvorul, la fel le este și cursul. Eu este o năclășă vrăjită. Totuși, ea nu poate da naștere decât la ceea ce se află în vrăjitor. Precum este vrăjitorul, la fel este și ceea ce ivesc năclășă lui.

Prin urmare, așa cum vă este Conștiința, așa vă este Eu-l.

Precum vă este Eu-l, așa vă este lumea. Dacă el are o înțelegere limpede și sigură, lumea voastră este limpede și sigură ca înțeles; iar atunci cuvintele niciodată nu vă vor fi încălcate; nici faptele nu vă vor fi niciodată izvor de durere. Dacă el este schimbător și nesigur, lumea voastră este schimbătoare și nesigură; iar cuvintele vă sunt doar mreje; iar atunci faptele vă sunt izvoare de durere.

Dacă el este statornic și trainic, lumea voastră este statornică și trainică; iar atunci sunteți mai puternici decât Timpul și cu mult mai mari decât Spațiul.

Dacă el este nestatornic și schimbător, lumea vă este schimbătoare și nestatornică; și atunci sunteți un fuor de fum lesne împrăștiat de soare.

Dacă el este unitar, lumea voastră este unitară; și atunci sunteți în veșnică pace cu toate ostile cerului și cu locuitorii Pământului.

Dacă el este dezbinat, lumea vă este dezbinată; și atunci vă aflați într-un război fără sfârșit cu însuși Sinele vostru și cu fiecare creatură din necuprinsul tărâm al lui Dumnezeu.

Eu este miezul vieții voastre, din care se ivesc lucrurile care alcătuiesc întreaga voastră lume și către care ele se întorc. Dacă el este de neclintit,

lumea vă este de neclintit; si nici una din puterile de deasupra, nici una din puterile de dedesubt nu vă pot înclina la dreapta sau stânga. Dacă el este schimbător, lumea vă este schimbătoare; și atunci sunteți o frunză neputincioasă prinsă într-un vârtej de vânt mânios.

Dar, vai! Lumea voastră este statornică, fără îndoială; însă numai în nestatornicie. Și sigură vă este lumea, însă numai de nesiguranță. Și neschimbătoare vă este lumea, dar numai în schimbare. Și onestă vă este lumea, dar numai în ne-onestitate.

Lumea voastră este o lume de leagăne care se prefac în morminte și de morminte care devin leagăne; de zile care înght nopți și de nopți care varsă zile; de pace care pornește război și de război care se zbate pentru pace; de zâmbete năpădite de lacrimi și de lacrimi luminate de zâmbete.

Lumea voastră este în veșnice chinuri ale facerii, cu Moartea drept moașă.

Lumea voastră este o lume de ciururi și de site, dar nu sunt două ciururi și două site asemenea. Și veșnic vă încăpățânați să treceți prin ciur cele de ne-ciuruit și să cerneți cele de ne-cernut.

Lumea voastră este o lume dezbinată împotriva ei însăși, pentru că Eu-l din voi este dezbinat.

Lumea voastră este o lume de îngrădiri și de stavile, pentru că Eu-l din voi este una din stavile și din îngrădiri. El ar dori să azvârle afară unele lucruri ca fiind străine de sine. Ar vrea să adune înăuntru alte lucruri ca fiind înrudite cu sine. Însă cele dinafară îngrădirii dau buzna înăuntru; iar cele dinăuntru îngrădirii se străduiesc mereu să iasă.

Căci ele, fiind odraslele aceleiași mame – chiar Eu-l vostru – nu vor să stea despărțite.

Iar voi, în loc să vă bucurați de fericita lor unire, vă înhămați mereu la zadarnica trudă de a despărți ceea ce este de nedespărțit. În loc să îmbinați laolaltă dezbinarea din eu, vă irosiți viața închipuind să faceți din ea un zăgaz pe care să-l puneți între ceea ce socotiți a fi Eu-l vostru și ceea ce vă închipuiți a fi altceva decât Eu-l vostru.

De aceea vorbele omului sunt înmuiate în otravă. De aceea îi sunt zilele atât de înecate în amărăciune. De aceea îi sunt nopțile sfâșiate de durere.

O călugări, Mirdad va îmbina dezbinarea din Eu-l vostru, astfel încât să puteți trăi în pace cu voi înșivă – cu orice om – cu tot universul. Mirdad va scoate veninul din Eu-l vostru, încât să puteți gusta dulceața înțelegerii. Mirdad vă va învăța cum să vă cumpăniți Eu-l, încât să cunoașteți bucuria ECHILIBRULUI DESĂVÂRȘIT.

NARONDA: Iarăși se întrerupse învățătorul și asupra tuturor se lăsă o adâncă tăcere. Micayon mai rupse o dată tăcerea spunând:

MICAYON: Din cale afară de îmbietoare îți sunt cuvintele, Mirdad. Ele deschid multe uși, dar ne părăsesc în prag. îndrumă-ne dincolo; îndrumă-ne înăuntru.

▫ **Capitolul 3** ▫

Sfânta Treime și Echilibrul Desăvârșit ▫

MIRDAD: Chiar dacă fiecare dintre voi este ferecat în Eu-l său, voi toți sunteți uniți laolaltă într-un singur EU, chiar unicul EU al lui Dumnezeu.

EU-L lui Dumnezeu, o călugări, este veșnicul și singurul CUVÂNT al lui Dumnezeu. Prin el, Dumnezeu – Conștiința Supremă – s-a făcut manifest. Fără acesta, El ar fi fost o tăcere absolută. Prin el s-a creat pe sine Creatorul. Prin el s-a făcut Cel fără de înfățișare să ia o mulțime de înfățișări, prin care toate fapăturile trebuie să treacă pentru a ajunge din nou la absența înfățișării.

Pentru a se simți pe Sine; pentru a se gândi pe Sine; pentru a se exprima pe Sine, Dumnezeu nu are de rost decât EU. De aceea este EU unicul Lui cuvânt. De aceea, el este CUVÂNTUL.

Când Dumnezeu rostește EU, nimic nu este lăsat nerostit. Lumi văzute și lumi nevăzute; lucruri născute și lucruri așteptându-și nașterea; timp care s-a scurs și timp care încă are a se scurge – totul, totul, fără a fi uitat nici un fir de nisip, este rostit prin și strâns înăuntrul acestui Cuvânt. De el au fost făcute toate lucrurile. Prin el este susținut totul.

Dacă nu are un înțeles, cuvântul nu este decât un ecou în gol. Dacă înțelesul lui nu este în veci unul și același, el este doar pacoste în gâtlee și pușchele pe limbă.

Cuvântul lui Dumnezeu nu este un ecou în gol, nici pacoste în gâtlee, nici pușchele pe limbă, decât pentru cei lipsiți de înțelegere. Căci înțelegerea este Duhul Sfânt care însuflețește Cuvântul și îl unește cu Conștiința. Este fusul balanței veșnice ale cărei două brațe sunt Conștiința Primordială și Cuvântul.

CONȘTIINȚA PRIMORDIALĂ – CUVÂNTUL – DUHUL ÎNȚELEGERII – iată, o călugări, TREIMEA FIINȚEI, cei Trei care sunt Unul, Unul care este Trei, egal cu sine, în sine manifestat, în sine veșnic; în sine echilibrându-se, pe sine cunoscându-se, pe sine realizându-se.

Niciodată sporind, nici descrescând. Veșnic în pace. Veșnic același. Acesta este, o călugări, ECHILIBRUL DESĂVÂRȘIT.

Omul îl numește Dumnezeu, deși este prea minunat pentru a fi denumit. Totuși sfânt este numele acesta și sfântă limba care îl păstrează sfânt.

Așadar, ce este Omul decât un vlăstar al acestui Dumnezeu? Poate fi el altfel decât Dumnezeu? Nu este oare stejarul învăluit în ghindă? Dumnezeu nu este oare tăinuit în Om?

Prin urmare și Omul este o asemenea treime sfântă; o conștiință, un cuvânt, o înțelegere. Omul este și el un creator asemenea Dumnezeului său. Eu-l său este creația sa.

Cum de nu este el la fel de echilibrat ca și Dumnezeul său?

Dacă vreți să cunoașteți această taină, ascultați cu luare aminte ce va dezvălui Mirdad.

▫ **Capitolul 4** ▫

Omul este un Dumnezeu în fașă! ▫

Omul este un dumnezeu în scutece. Timpul este un scutec. Spațiul este un scutec. Carnea este un scutec, precum și toate simțurile și de asemenea lucrurile simțite prin ele.

Mama știe prea bine că scutecele nu sunt copilul. Copilul însă nu o știe.

Omul, chiar dacă nu vrea să recunoască, este foarte conștient de scutecele sale, care se schimbă de la o zi la alta și de la o vârstă la alta.

De aceea conștiința sa este în veșnică schimbare; și de aceea cuvântul său, care este conștiința sa exprimată, nu este niciodată limpede și sigur ca înțeles; și așa se face că înțelegerea îi este încetoșată; și așa se face că viața îi este răvășită; este o deplină buimăceală, încât Omul cere ajutor.

Strigătele sale de suferință răsună prin eoni. Văzduhul este plin de vaietele sale. Marea este sărată de lacrimile sale. Pământul este brăzdat de mormintele sale. Cerurile sunt asurzite de rugile sale.

Și toate, de fapt, pentru că el încă nu cunoaște înțelesul Eu-lui său care, crede el, sunt atât scutecele, cât și copilul înfășat în ele.

Rostind eu, Omul spintecă în două Cuvântul: una, scutecele sale; cealaltă, Sinele nemuritor al lui Dumnezeu. Se cuvine oare ca Omul să despartă întregul? Dumnezeu nu o îngăduie.

Nici o putere nu poate spinteca întregul. Nici chiar cea a lui Dumnezeu. Omul necopt a scornit spintecarea.

Iar Omul, pruncul, pornește la luptă și poartă război împotriva nemărginitului Sine – Absolut, crezându-l dușmanul ființei sale.

În această luptă inegală Omul își sfâșie carnea fâșii și sângele și-l varsă șuvoaie, în timp ce Dumnezeu, Tatăl – Mamă, respectându-i libertatea, îl veghează cu dragoste.

Căci El știe prea bine că Omul își plânge doar vălurile grele și își varsă doar fierea amară, care îl fac orb la unitatea lui cu cel Unic.

Aceasta este soarta Omului – să lupte, să sângereze și să se lăguiască, iar la urmă să se trezească și să fie glorios în escoperirea propriului său Sine, Eu-l adevărat.

De aceea, o călugări, ați fost sfătuiți – și foarte înțelept sfătuiți – să fiți avari în folosirea lui Eu.

Căci atâta vreme cât prin Eu înțelegeți scutecele voastre, corpul, sângele, mintea, și nu copilul însuși; atâta vreme cât el este pentru voi mai curând un ciur decât o retortă, chiar atâta vreme veți cerne zădărnice, doar pentru a culege Moarte, cu toată liota ei de suferințe și de chinuri.

▫ **Capitolul 5** ▫

Despre retorte și ciururi. Cuvântul lui Dumnezeu și cel al omului. ▫

O retortă este Cuvântul lui Dumnezeu. Tot ceea ce el creează, topește și îmbină laolaltă, fără a accepta nimic drept vrednic și fără a înlătura nimic drept nevrednic.

Având Duhul înțelegerii, el știe prea bine că El însuși și creația sa sunt una; și a arunca o parte înseamnă a arunca întregul; iar a respinge întregul înseamnă a se respinge pe sine. De aceea el de-a pururi este unul, ca înțeles și scop.

În schimb, cuvântul Omului este un ciur. Cerne tot ce creează, parte spre înșfăcare, parte spre aruncare. Veșnic alege, îl ia pe acesta ca prieten și îl alungă pe acela ca dușman.

Și prea adeseori prietenul său de ieri devine dușmanul de astăzi; dușmanul de astăzi, prietenul de mâine.

Astfel se dezlănțuie crâncenul și sterpul război al Omului împotriva lui însuși.

Și toate din cauză că Omului îi lipsește Duhul Sfânt, singurul care îl poate face să înțeleagă că el și creația lui sunt una; că a-l alunga pe dușman înseamnă a-l alunga pe prieten. Căci amândouă cuvintele, „prieten” și „dușman”, sunt plăsmuiri ale cuvântului lui, a eu-lui lui.

Ceea ce nu vă place și înlăturați drept rău, cu siguranță este plăcut și cules de unul sau altul, drept bun.

Poate fi un lucru dintr-o dată în două feluri potrivnice?

Lucrul nu este nici într-un fel, nici în altul, decât dacă Eu-l vostru l-a făcut rău; un alt eu l-a făcut bun.

Nu am spus oare că cel care poate înființa, poate de asemenea desființa?

Precum ați creat un dușman, la fel îl puteți desființa, sau să-l re-creați ca prieten. Pentru aceasta Eu-l vostru trebuie să fie o retortă. Pentru aceasta vă trebuie Duhul înțelegerii.

De aceea vă zic vouă că dacă vă rugați pentru orice ar fi, rugați-vă mai întâi și mai presus de toate, pentru ÎNȚELEGERE.

Nu fiți niciodată dintre cei care cern, însoțitorii mei. Căci Cuvântul lui Dumnezeu este Viață, iar Viața este o retortă în care totul este făurit ca unitate de nedezbinat; totul se află în echilibru desăvârșit și totul este vrednic de Creatorul său – Sfânta Treime. Cu cât mai vrednic trebuie să fie el de voi?

Niciodată să nu cerneti, însoțitorii mei, și veți căpăta o statură atât de uriașă, atât de atotpătrunzătoare și de atotcuprinzătoare, încât nu s-ar putea găsi acel ciur care să vă cuprindă.

Niciodată să nu cerneți, însoțitorii mei. Căutați mai întâi cunoașterea Cuvântului, spre a vă putea cunoaște propriul cuvânt.

Iar când vă veți cunoaște propriul cuvânt, veți încredința focului ciururile. Căci cuvântul vostru și al lui Dumnezeu sunt una, afară doar dacă al vostru mai este încă învăluit. Mirdad vă va ajuta să vă aruncați la o parte vălurile.

Cuvântul lui Dumnezeu este Timp nemăsurat și Spațiu nemărginit.

A fost vreun timp când nu ați fost cu Dumnezeu?

Se află vreun loc în care nu sunteți în Dumnezeu?

Atunci de ce înlănțuiți Veșnicia cu ore și perioade? Și de ce îngrădiți Spațiul în kilometri și leghe?

Cuvântul lui Dumnezeu este Viață nenăscută, prin urmare nemuritoare.

De ce al vostru este îngrădit de naștere și de moarte? Nu viețuiți numai prin viața lui Dumnezeu? Și poate fi cel Nemuritor, izvor al Morții?

Cuvântul lui Dumnezeu este atot-cuprinzător. Nici stavile, nici îngrădiri nu se află în el.

De ce al vostru este atât de sfâșiat de stavile și de îngrădiri?

Vă zic vouă, chiar carnea și oasele voastre nu sunt doar carnea și oasele voastre.

Nenumărate sunt oasele care se cufundă cu voi în aceleași vase de pământ în momentul în care o să vă întoarceți înapoi în țărână și din țărână veți renaște.

Nici lumina din ochii voștri nu este numai lumina voastră.

Ea este de asemenea lumina a toate câte împart cu voi Soarele. Cum m-ar putea zări ochiul tău, dacă nu prin lumina din mine?

Lumina mea este cea care mă vede pe mine în ochiul tău. Lumina ta, te vede pe tine în ochiul meu.

Dacă aş fi o beznă deplină, hiul vostru, privind la mine, nu ar vedea nimic.

Nici răsuflarea din pieptul vostru nu este numai a voastră.

Toţi cei care răsuflă, sau care au răsuflat vreodată aerul, respiră în pieptul vostru. Oare nu şi suflarea lui Adam este cea care încă vă umple plămânul? Nu inima lui Adam este cea care încă mai bate în inimile voastre?

Nici gândurile voastre nu sunt doar gândurile voastre.

Omul, marea de gânduri ale tuturor, o socoteşte ca fiind a sa; la fel o socotesc toate făpturile gânditoare care împărtăşesc cu voi marea aceea.

Nici visele voastre nu sunt doar visele voastre. Întregul univers visează în visele voastre.

Nici casa voastră nu este numai casa voastră.

Ea este de asemenea locuinţa oaspetelui vostru şi a muştei, a şoarecelui, a pisicii şi a făpturilor subtile care împart casa cu voi.

Feriţi-vă, prin urmare, de stavile.

Vă stăviliţi înăuntrul Amăgirii şi Adevărul îl stăviliţi afară. Iar când vă uitaţi împrejur pentru a vă găsi pe voi înşivă înăuntrul stavilei, vă găsiţi faţă în faţă cu Moartea, a cărei alt nume este Amăgire.

Omul, o călugări, este de nedespărţit de Dumnezeu; prin urmare, este de nedespărţit de semenii săi şi de toate făpturile care sunt născute din Cuvânt.

Cuvântul este oceanul; voi – sunteţi norii. Dar norul este – nor, dacă oceanul nu-l creează?

Dar cu adevărat nesăbuit ar fi norul care şi-ar irosi viaţa căznindu-se să se ţintuiască pe sine în spaţiu spre a-şi păstra pe veci înfăţişarea şi identitatea.

Cu ce va rămâne din străduinţa lui atât de neghioabă, decât cu nădejdi înşelate şi amară deşertăciune?

Dacă nu se pierde pe sine, el nu se poate afla pe Sine.

Dacă nu moare şi nu dispare ca nor, nu poate afla în Sine oceanul care este unicul său Sine.

Dacă nu se deşartă de sine însuşi, nu se poate afla pe sine însuşi. O, bucuria de a fi deşert!

Dacă nu sunteţi pierduţi pentru totdeauna în Cuvânt, nu puteţi înţelege cuvântul care sunteţi voi – chiar Eu-l vostru. O, bucuria de a fi pierdut!

Iarăşi vă zic vouă, rugaţi-vă pentru înţelegere.

Atunci când Sfânta Înțelegere vă va afla inimile, în toată nemărginirea lui Dumnezeu nu va mai fi nimic care să nu vă răspundă cu bucurie de fiecare dată când veți rosti Eu.

Și atunci Moartea însăși va fi doar o armă în mâinile voastre cu care să învingeți Moartea.

Și atunci Viața va împărtăși inimilor voastre cheia inimii ei nemărginite.

Aceasta este cheia de aur a IUBIRII.

SHAMADAM: Nu aș fi visat vreodată ca atâta înțelepciune să poată fi stoarsă dintr-o cârpă și o mătură (amintind situația de slujitor a lui Mirdad).

MIRDAD: Totul este izvor de înțelepciune pentru cel înțelept. Pentru cel neînțelept înțelepciunea însăși este neghiobie.

SHAMADAM: Ai o limbă iscusită, fără îndoială. De mirare ai strunit-o atâta vreme. Cu toate acestea, cuvintele tale sunt din cale afară de greu de ascultat.

MIRDAD: Cuvintele mele sunt ușoare, Shamadam.

Urechea ta este tare. Dar vai celor care, auzind, nu aud; și vai lor care, văzând, nu văd.

SHAMADAM: Văd și aud prea bine; poate, prea mult. Dar nu aș vrea să aud asemenea neghiobie că Shamadam este deopotrivă cu Mirdad; că stăpânul și slujitorul sunt asemenea.

▫ **Capitolul 6** ▫

Despre stăpân și slujitor. Însoțitorii își spun părerea despre Mirdad ▫

MIRDAD: Mirdad nu este singurul slujitor al lui Shamadam. Îți poți oare număra slujitorii, Shamadam?

Este vreun vultur sau șoim; este vreun cedru sau stejar, este vreun munte sau stea; este vreun ocean sau lac; se află vreun înger sau rege care să nu-i slujească lui Shamadam? Nu este lumea întreagă în slujba lui Shamadam?

Nici Mirdad nu este singurul stăpân al lui Shamadam. Îți poți număra stăpânii, Shamadam?

Este vreun gândac sau vreo muscă; este vreo bufniță sau rândunică; este vreun ciulin sau ramură; este vreo pietricică sau coajă; este vreo baltă sau picătură de rouă; se află vreun cerșetor sau vreun tâlhar, care să nu fie slujiți de Shamadam?

Nu este Shamadam în slujba lumii întregi? Căci tu îndeplinindu-i lucrul ei, lumea ți-l îndeplinește și ea pe al tău. Și făcându-ți propria ta lucrare, faci de asemenea lucrarea lumii.

Da, capul este stăpânul pântecelui. Dar pântecelul nu este mai puțin stăpân al capului.

Nimeni nu poate sluji decât dacă este slujit când slujește. Și nimeni nu poate fi slujit decât dacă slujește celui care slujește.

Îți zic ție, Shamadam și vouă tuturor. Slujitorul este stăpânul stăpânului.

Slujitorul să nu-și plece capul. Și să nu și-l înalțe prea sus stăpânul.

Zdrobiți trufia ucigătoare a stăpânului.

Smulgeți din rădăcină chinuitoarea rușine a slujitorului.

Țineți minte: Cuvântul este unul.

Iar voi, ca silabe din Cuvânt, sunteți în fapt una. Nici o silabă nu este mai nobilă decât alta, nici mai neapărat trebuincioasă. Multele silabe sunt de fapt doar o singură silabă – chiar Cuvântul.

Astfel de monosilabă trebuie să deveniți voi dacă vreți să cunoașteți bucuria de neînchipuit a acelei Iubiri de Sine, care este iubire pentru Tot – pentru orice.

Nu îți vorbesc acum ca un stăpân către slujitorul său, nici ca slujitor către stăpânul său, Shamadam; ci ca un frate către frate. Din ce cauză ești atât de supărat de cuvintele mele?

Respinge-mă dacă vrei. Eu nu te voi respinge.

Nu am spus oare că a fost un timp când carnea de pe mine nu era alta decât cea de pe tine?

Nu aș vrea să te rănesc pe tine, ca nu cumva să sângerez eu. Așa că, deschide-ți inima către mine, către aproapele tău, dacă vrei să ți-o zăvorești față de orice suferință.

Cu mult mai bine este să nu ai deloc limbă, decât să ai una ale cărei cuvinte sunt mreje și ghimpi.

Iar cuvintele totdeauna vor răni și vor împunge, cât timp limba nu va fi curățată prin Sfânta Înțelegere.

Vă îndemn să vă cercetați inimile, O călugări.

Vă îndemn să smulgeți toate stavilele din ele. Vă îndemn să azvârliți toate scutecele cu care este încă înfășat Eu-l vostru, spre a-l recunoaște ca fiind una cu Cuvântul lui Dumnezeu, veșnic în pace cu sine însuși și cu toate lumile care se iscă din el.

Astfel l-am învățat pe Noe. Astfel vă învăț pe voi.

NARONDA: Cu acestea Mirdad se îndreaptă către chilia sa, lăsându-ne pe toți din cale afară de tulburați. După o tăcere aproape zdrobitoare, însoțitorii începură să se împrăstie, fiecare spunându-și la plecare părerea asupra lui Mirdad.

SHAMABAM: Un cerșetor care visează la o coroană împărătească.

MICAYON: El este Călătorul tainic. Nu a spus el „Astfel l-am învățat pe Noe”?

ABIMAR: Un caier cu tort încâlcit.

MICASTER: O stea din alte ceruri.

BENNOON: O minte puternică, însă pierdută în contradicții.

ZAMORA: O minunată harpă acordată într-o cheie pe care nu o cunoaștem.

HIMBAL: Un cuvânt rătăcitor căutând o ureche primitoare.

▫ **Capitolul 7** ▫

Micayon și Naronda țin sfat de noapte cu Mirdad, care le vestește potopul ce va veni și le poruncește să fie pregătiți. ▫

NARONDA: Era pe la ceasul al doilea a celei de a treia veghe, când am simțit că ușa chiliei mele se deschide și l-am auzit pe Micayon vorbindu-mi în șoaptă:

„Ești treaz, Naronda?”

„Somnul nu a poposit în chilia mea în astă noapte, Micayon.”

„Nici pe pleoapele mele nu și-a lăcut lăcaș; dar el – crezi că el doarme?”

„Îl ai în vedere pe învățător?”

„Îi și spui învățător? Poate că este. Nu am odihnă până când nu voi ști sigur cine este. Hai la dansul chiar în această clipă.”

Am pășit tiptil din chilia mea și ne-am îndreptat spre cea a învățătorului. Un mănunchi de raze de lună, strecurate printr-o deschidere de sus din perete, cădea pe umilul său așternut care era întins cu grijă pe podea și cu siguranță fusese neatins în această noapte. Cel pe care îl căutam nu era de găsit acolo unde îl căutam noi.

Încurcați, stânjeniți și dezamăgiți, era cât pe ce să facem cale-întoarsă, când deodată, dulcele său glas ne ajunsese la ureche înainte ca ochii noștri să-i poată zări în ușă înfățișarea plăcută.

MIRDAD: Nu fiți stânjeniți și așezați-vă în pace. Noaptea de pe piscuri se destramă grabnic spre răsărit.

MICAYON: (încurcat și gângăvind) Iartă-ne că te stingherim. Nu am dormit întreaga noapte.

MIRDAD: Prea scurtă uitare de sine este somnul. Este mai bine să-ți înăbuși Sinele (ego-ul), treaz, decât, să sorbi uitare cu înghițiturile mici ale somnului. Ce așteptați de la Mirdad?

MICAYON: Venisem să aflăm, cine ești.

MIRDAD: Când sunt cu oamenii, sunt un Dumnezeu. Când sunt cu Dumnezeu, sunt un om. Ai aflat, Micayon?

MICAYON: Rostești o hulă.

MIRDAD: Față de Dumnezeu lui Micayon – poate. Față de Dumnezeu lui Mirdad -nicidecum.

MICAYON: Sunt tot atâția dumnezei cât și oameni, încât să vorbești de unul pentru Micayon și altul pentru Mirdad?

MIRDAD: Dumnezeu nu sunt mulți. Dumnezeu este unul.

Dar multe și felurite sunt încă umbrele oamenilor. Atâta vreme cât oamenii aruncă umbre pe pământ, dumnezeul fiecărui om nu este mai mare decât umbra lui.

Numai cel fără umbră se află cu totul în lumină. Numai cel fără umbră cunoaște un singur Dumnezeu. Căci Dumnezeu este Lumină și numai Lumina poate cunoaște Lumina.

MICAYON: Nu ne vorbi în cimilituri. Prea slabă este încă înțelegerea noastră.

MIRDAD: Totul este cimilitură pentru omul care cară o umbră. Căci omul acela pășește în lumină de împrumut, de aceea se poticnește de umbra lui. Când veți fi strălumiți de înțelegere, atunci nu veți mai arunca deloc umbre.

Însă până atunci, mult și bine va aduna Mirdad umbrele voastre și le va arde în Soare. Iar la un moment dat, ceea ce pentru voi este acum cimilitură, se va revărsa asupra voastră ca un adevăr înflăcărat, prea limpede pentru a trebui deslușit.

MICAYON: Nu ne spui cine ești? Poate că dacă am ști numele tău – adevăratul tău nume – ținutul și străbunii tăi, te-am înțelege mai bine.

MIRDAD: Vai, Micayon!

La fel cum ai sili un vultur să intre înapoi în coaja din care a ieșit, așa încercați să-l înlănțuiți pe Mirdad cu lanțurile voastre și să-l învăluiți în vălurile voastre.

Ce nume ar putea vreodată să denumească un Om care nu mai este „în carapace”? Care ținut îl poate cuprinde pe Omul în care este cuprins universul?

Ce străbuni îl pot socoti drept al lor pe Omul al cărui singur străbun este Dumnezeu?

Dacă vrei să mă cunoști bine, Micayon, mai întâi cunoaste-l bine pe Micayon.

MICAYON: Poate că ești o legendă care poartă înfățișare de om.

MIRDAD: Vai, într-o bună zi oamenii vor spune că Mirdad a fost doar o legendă.

Dar voi veți cunoaște numaidecât cât de adevărată este această legendă – cu cât mai adevărată decât orice fel de realitate omenească.

Lumea nu se gândește acum la Mirdad. Mirdad are mereu în grijă lumea. Lumea curând se va gândi la Mirdad.

MICAYON: Ești cumva Călătorul tainic?

MIRDAD: Sunt călătorul tainic al fiecăreia din arcele care înfruntă potopul amăgirii. Preiau cârma de câte ori căpitani mă cheamă în ajutor. Inimile voastre, cu toate că voi nu o știți, m-au chemat cu tărie încă de demult.

Și, iată! Mirdad este aici pentru a vă duce la liman, astfel ca în schimb voi să călăuziți lumea la liman, din cel mai mare potop știut vreodată.

MICAYON: Alt potop?

MIRDAD: Nu spre a spăla cu totul Pământul, ci spre a dezvălui cerul pe Pământ. Nu spre a șterge urma Omului, ci spre a-l dezvălui pe Dumnezeu în Om.

MICAYON: Curcubeul a răzbătut în cerurile noastre abia de curând. Cum de vorbești de un alt potop?

MIRDAD: Mult mai nimicitor decât potopul lui Noe va fi potopul care deja s-a și dezlănțuit. Un Pământ înecat în apă este un pământ doldora de făgăduințele Primăverii.

Nu este la fel, însă, un pământ înăbușit în propriul său sânge bolnav.

MICAYON: Trebuie, prin urmare, să ne gândim la sfârșit? Căci ni s-a spus că venirea Călătorului ascuns va fi semnul sfârșitului.

MIRDAD: Nu vă temeți pentru Pământ. Prea este tânăr și înfloritor pieptul său. Va mai alăpta încă mult mai multe generații decât puteți voi socoti.

Să nu fiți îngrijorați nici pentru Om, stăpânul Pământului, căci el este nepieritor.

Într-adevăr, nepieritor este Omul. Cu adevărat nesecat este Omul. El va fi creat ca om, dar de fapt se va naște un dumnezeu.

Fiți statornici. Pregătiți-vă.

Păstrați-vă ochii și urechile și limbile în postire – pentru ca inimile voastre să poată cunoaște foamea aceea sfântă care odată îndestulată vă va face pentru totdeauna sătui.

Trebuie să fiți mereu sătui pentru a-l putea satura pe cel lipsit.

Trebuie să fiți întotdeauna puternici și statornici pentru a-l putea susține pe cel ce șovăie și pe cel slab. Trebuie să fiți pregătiți întotdeauna de furtună pentru a-i putea adăposti pe toți cei lăsați de furtună fără adăpost.

Trebuie să fiți întotdeauna luminați pentru a-i putea călăuzi pe cei care pășesc în beznă.

Cel slab este o povară pentru cel slab.

Dar pentru cel puternic el este o răspundere ușoară.

Găsiți-l pe cel slab. Slăbiciunea lui vă adaugă putere vouă.

Cel înfometat este doar flămând, pentru cel flămând.

Dar pentru cel sătul el este o binevenită șansă.

Căutați-l pe cel flămând. Prisosul vostru este nevoia lui.

Orbul este o piedică pentru orb.

Dar el este un îndemn pentru cel care vede.

Căutați-l pe orb. Întunericul lui este conștientizarea luminii voastre.

NARONDA: In acel moment goarna sună chemarea la rugăciunea de dimineață.

MIRDAD: Zamora sună goarna altei zile – a altei minuni pe care o să o irosiți între îngenuncheri și ridicări, încărcându-vă stomacele și descărcându-le, ascuțindu-vă limbile cu cuvinte deșarte și făcând multe fapte care mai bine nu ar fi făcute și nefăcând faptele care trebuie făcute.

MICA YON: Atunci, să nu ne ducem la rugăciune?

MIRDAD: Mergeți!

Rugați-vă așa cum ați fost învățați să vă rugați. Decât deloc, mai bine rugați-vă oricum, pentru orice. Duceți-vă!

Faceți toate lucrurile Care vi s-au poruncit să le faceți, până când veți fi învățați de voi înșivă și conduși de voi înșivă și până când veți învăța să faceți din fiecare cuvânt, o rugă, din fiecare faptă o jertfă.

Mergeți în pace. Mirdad trebuie să se îngrijească de hrana voastră de dimineață, ca ea să fie îmbelșugată și bună.

▫ **Capitolul 8** ▫

Cei șapte îl caută pe Mirdad în Cuibul de Vultur, unde el îi sfătuiește să se ferească de a face fapte în ascuns. ▫

NARONDA: în acea zi Micayon și cu mine nu ne-am dus la rugăciunile de dimineață. Shamadam a băgat de seamă lipsa noastră și fiindcă aflate de întâlnirea noastră de noapte cu învățătorul, era foarte nemulțumit. Însă nu-si dădu frâu liber supărării, așteptând o altă împrejurare.

Ceilalți însoțitori erau foarte nedumeriți de purtarea noastră și ar fi vrut să-i afle temeiul. Unii credeau că învățătorul ne stârnise împotriva rugăciunii.

Alții închipuiau lucruri ciudate despre cine ar putea fi el, spunând că el ne-a chemat noaptea pentru a ni se dezvălui numai nouă. Nimeni nu ar fi crezut că el este Călătorul ascuns. Dar cu toții voiau să-l vadă și să-l întrebe asupra multor lucruri.

Obiceiul învățătorului era ca după ce se elibera de îndatoririle sale în Arcă, să-și petreacă timpul în grotă care atârna deasupra Prăpastiei Negre, grotă cunoscută printre noi drept Cuibul de Vultur. L-am căutat acolo în după amiaza acelei zile noi cu toții, în afară de Shamadam, și l-am aflat adâncit în meditație.

Fața îi era străluminată și i s-a luminat și mai tare atunci când si-a ridicat ochii și ne-a văzut.

MIRDAD: Cât de iute v-ați găsit cuibul! Mirdad se bucură pentru voi.

ABIMAR: Arca este cuibul nostru. Cum de spui că grotă aceasta este cuibul nostru?

MIRDAD: Arca a fost cândva un Cuib de Vultur.

ABIMAR: Si acum?

MIRDAD: Vai, acum este o vizuină de cârtite!

ABIMAR Opt cârtițe fericite și cu Mirdad al nouălea!

MIRDAD: Cât de ușor este să iei în râs; cât este de greu să înțelegi. Dar bătaia de joc întotdeauna și-a râs de batjocoritor. De ce îți folosești limba în van?

ABIMAR: Tu ești cel care își bate joc de noi, numindu-ne cârtițe.

Cu ce ne-am învrednicit de asemenea denumire? Nu am păstrat oare aprinsă flacăra lui Noe? Această Arcă, odinioară doar o cocioabă pentru o mână de cerșetori, nu am făcut-o noi mai bogată decât cel mai bogat palat?

Nu i-am împins noi hotarele atât de departe încât a devenit o puternică împărăție? Dacă suntem cârtițe, atunci suntem cu adevărat meșteri săpători.

MIRDAD: Flacăra lui Noe arde, dar numai pe altar.

Ce folos ați putea avea voi din asta, decât dacă voi ați fi altarul și inimile voastre – lemnele și uleiul?

Arca este acum peste măsură de încărcată cu aur și argint; de aceea scârțâie și se apleacă din greu și este pe cale să se scufunde.

A fost odată un timp când Mama-Arcă era peste măsură de încărcată cu Viață și nu căra nici o greutate moartă; de aceea adâncurile erau neputincioase împotriva ei.

Feriți-vă de greutatea moartă, însoțitorii mei. Toate lucrurile sunt greutate moartă pentru omul care are credință deplină în divinitatea sa. El poartă în sine însuși întreaga lume, dar nu-i cară greutatea.

Vă zic vouă, dacă nu aruncați peste bord argintul și aurul vostru, vă vor duce cu ele la fund.

Omul este stăpânit de tot ceea ce stăpânește. Sloboziți înțeleștarea în care țineți lucrurile dacă nu vreți să vă treziți în înțeleștarea lor.

Nu statorniciți preț la nimic, pentru că cel mai neînsemnat dintre lucruri este neprețuit.

Voi prețuiți mult bucata de pâine.

De ce nu prețuiți cel puțin la fel de mult Soarele, Aerul, Pământul, Marea și sudoarea și iscusința Omului, fără de care nu ar fi putut fi bucata de pâine?

Nu statorniciți preț la nimic, ca nu cumva să statorniciți preț vieților voastre.

Viața Omului nu este mai scumpă decât ceea ce îi este lui scump. Aveți grijă să nu vă socotiți neprețuita viață la fel de ieftin ca aurul.

Ați împins la depărtări de kilometri hotarele Arcei. De le-ati împinge până la capătul Pământului, tot ați fi îngrădiți și mărginiți de ele. Mirdad ar vrea să vă încingă și să vă încunune cu nemărginirea.

Marea este doar o picătură susținută de Pământ, dar ea încinge și încunună Pământul. Cu cât mai nemărginit este Omul decât Marea? Nu fiți atât de copilăroși încât să-l măsurați din cap până la picioare și să vă închipuiți că i-ați aflat hotarele.

Puteți fi voi meșteri – săpători, precum a spus Abimar; dar numai asemenea cârțiței care lucrează în întuneric. Cu cât își sapă mai multe labirinturi, cu atât fața îi este mai departe de Soare. Vă știu labirinturile, Abimar.

Sunteți doar o mână, după cum spuneai; voi vă socotiți desprinși de toate ispitele lumești și închinați lui Dumnezeu.

Dar mult ocolite și întunecate sunt căile care vă leagă de lume.

Nu am auzit eu patimile voastre sâsâind și șerpuind?

Nu v-am văzut pizma, lățindu-se și zvârcolindu-se pe însuși altarul Dumnezeului vostru? Sunteți doar o mână, poate, însă, vai, câte legiuni se află în acea mână.

Dacă voi ați fi cu adevărat meșteri-săpători așa cum spui că sunteți, de demult v-ați fi săpat calea nu numai prin pământ, ci și prin soare și prin toate celelalte sfere care se rotesc pe boltă.

Să-și sape cârțițele căile lor întunecoase, cu râțul și cu laba. Voi nu trebuie să mișcați o geană pentru a vă găsi calea voastră împărătească.

Rămâneți în acest cuib și trimiteți-vă conștiința să descopere. Ea este dumnezeiasca voastră călăuză către minunatele comori ale ființării fără de făgașe, care este împărăția voastră. Urmați-vă călăuza cu inimi cutezătoare și neînfricate.

Urmele pașilor ei, chiar și pe cea mai depărtată stea, vor fi pentru voi semne și chezășii că și voi sunteți parte a acelui colt de lume. Căci nu vă puteți închipui nimic decât ceva ce este în voi, sau este parte din voi.

Un copac nu se poate răsfira dincolo de rădăcinile sale. În timp ce Omul se poate expansiona fără margini, căci el este înrădăcinat în veșnicie. Nu vă statorniciți vouă înșivă hotare.

Expansionați-vă până când nu vor mai fi locuri în care voi să nu vă aflați.

Expansionați-vă până când întreaga lume va fi acolo unde veți fi și voi.

Expansionați-vă până când vă veți întâlni cu voi înșivă, până când îl veți întâlni pe Dumnezeu.

Expansionativă! Expansionați-vă!

Nu faceți nimic în beznă, în nădejdea că beznă este acoperământ de nepătruns. Dacă nu vă rușinați de oamenii, care asemeni vouă, sunt orbiți de întuneric, rușinați-vă de licurici și de liliaci, cel puțin.

Nu există beznă, însoțitorii mei.

Există doar felurite trepte de lumină câte să răspundă nevoilor fiecărei fapturi din lume.

Amiaza voastră este amurg pentru cârțiță.

Noaptea voastră adâncă este amiază pentru bufniță.

Dacă întunecimea însăși poate fi văzută, cum poate fi ea ascunzătoare pentru ceva?

Nu căutați să acoperiți nimic.

Dacă altceva nu vă va da taina în vileag, chiar acoperirea o va face. Nu știe oare capacul ce anume se află în oajă? Vai de oalele pline de șerpi și de viermi, când sunt ridicate capacele!

Vă zic vouă, nici o răsuflare nu vă scapă din piept fără ca ea să împrăștie în văzduh tainele cele mai de taină din pieptul vostru.

Nici o privire nu scapă din vreun ochi fără să ducă cu sine tot ce este ascuns în ochi, poftele și spaimile lui, zâmbetele și lacrimile lui.

Nici un vis nu a intrat pe vreo ușă fără să fi ciocănit mai înainte pe la toate ușile.

Aveți grijă, deci, cum încuiați.

Aveți grijă ce vise lăsați să pătrundă pe ușă și pe care le lăsați să se ducă.

Însă dacă ați vrea să fiți scutiți de suferință, Mirdad este gata să vă arate drumul.

▫ **Capitolul 9** ▫

Calea către viața fără de durere, însoțitorii ar vrea să afle dacă Mirdad este Călătorul Tainic. ▫

MICASTER: Arată-ne calea!

MIRDAD: Aceasta este calea pentru a deveni liberi de griji și de suferință:

Gândiți ca și cum fiecare gând al vostru ar fi înscris cu foc pe cer, încât toți și toate să-l poată vedea. Căci, cu adevărat, așa este.

Vorbiți ca și cum întreaga lume ar fi o singură ureche care caută să audă ce spuneți. Și așa este, într-adevăr.

Făptuiți ca și cum fiecare faptă a voastră s-ar întoarce asupra capului vostru. Și, cu adevărat, așa se petrece.

Voiți ca și cum voi ați fi voința. Și asta sunteți, într-adevăr.

Trăiți ca și cum însuși Dumnezeu ar avea nevoie de voi pentru a-și trăi viața Lui. Și cu adevărat, așa face El.

HIMBAL: Cât ne vei mai lăsa în încurcătură? Ne vorbești cum nu ne-a mai vorbit nici un om și nici o carte, vreodată.

BENNOON: Fă-te cunoscut pentru ca să știm cu ce ureche să te ascultăm. Dacă ești Călătorul Tainic, dă-ne o dovadă.

MIRDAD: Bine ai spus, Bennoon. Aveți prea multe urechi; de aceea nu puteți auzi. Dacă nu ați avea decât una, care să audă și să înțeleagă, nu ați cere vreo dovadă.

BENNOON: Călătorul Tainic va trebui să vină pentru a judeca lumea, iar noi cei din Arcă trebuie să judecăm împreună cu el. Să ne pregătim pentru Ziua Judecății?

▫ **Capitolul 10** ▫

Despre judecată și despre ziua Judecății de Apoi ▫

MIRDAD: Nu-mi ridic glasul pentru a osândi, ci pentru a transmite Sfânta înțelegere.

Nu am venit să judec lumea, ci mai curând să o de-judec.

Pentru că numai neștiinței îi place să se înveșmânte în robă și tocă, făcând legea și împărțind pedepse.

Cel mai neîndurător judecător al Neștiinței este însăși Neștiința. Uitați-vă la Om.

Oare nu din neștiință s-a rupt pe sine însuși în două, atrăgând astfel moartea asupra sa și asupra tuturor lucrurilor care alcătuiesc lumea sa dezbinată?

Vă zic vouă, nu există Dumnezeu și Om. Ci există numai Dumnezeu-Om sau Om-Dumnezeu.

Există acel Unu. Oricât de împărțit, oricât de înmulțit, El este în veci Unu.

Unitatea lui Dumnezeu este legea veșnică a lui Dumnezeu.

Este o lege care se înfăptuiește pe sine. Nu-i trebuie nici judecăți, nici judecători care să o vestească sau care să-i susțină demnitatea și puterea.

Universul, ce este văzut din el și ce este nevăzut, este un singur glas care strigă aceasta către toți cei care au urechi de auzit.

Oare marea, deși atât de largă și de adâncă, nu este o singură picătură?

Oare Pământul, deși atât de felurit, nu este o unică sferă?

Oare sfereledeși fără de număr – nu sunt un singur univers?

Asemenea și Omenirea este doar un singur Om. Asemenea și Omul, împreună cu toate lumile sale, este o unitate deplină.

Unitatea lui Dumnezeu, însoțitorii mei, este singura lege a firii.

Alt nume pentru aceasta este IUBIRE.

Cine o cunoaște și îi este lăcaș, este lăcaș al Vieții. Dar a urma orice altă lege înseamnă a fi lăcaș al ne-ființei, sau al Morții.

Viata este o îmbinare. Moartea este o dezbinare.

Viața este adunare laolaltă. Moartea este împrăștiere.

De aceea Omul – cel dedublat – este agățat între cele două. Căci el ar îmbina, dar numai dezbinând. Si el ar vrea să lege laolaltă – dar numai împrăștiind.

Când îmbină laolaltă și adună, este în ascultarea Legii; iar răsplată îi este Viața.

Când împrăștie și dezbină păcătuiește împotriva Legii și Moartea îi este răsplata amară.

Insă voi – cei ce v-ati osândit voi înșivă – ati vrea să-i judecați pe oamenii care asemenea vouă, s-au osândit și ei pe sine.

Cât de hâzi sunt atât judecătorii cât și judecata!

Cu adevărat, mai puțin hâzi ar fi doi tâlhari care s-ar osândi unul pe altul la spânzurătoare.

Mai puțin de răs ar fi doi boi înjugați la jug, spunându-i fiecare celuilalt: „Te voi înjuga”.

Mai puțin hâde ar fi două cadavre într-un mormânt, care ar face schimb de osânde la moarte.

Mai puțin jalnici doi orbi care și-ar scoate ochii unul altuia.

Feriți-vă de orice judecată, însoțitorii mei.

Căci pentru a rosti o judecată asupra oricui, sau a orice, nu numai că trebuie să cunoașteți Legea și să trăiți potrivit ei, dar să ascultați de asemenea mărturia. Pe cine veți asculta ca martori la îndemână, în fiecare caz?

Veți chema vântul la judecată, căci vântul ajută și îndeamnă la toate întâmplările de sub ceruri?

Sau veți chema stelele? Căci ele sunt părtașe la toate lucrurile care se petrec în lume?

Sau veți trimite citație celor morți, de la Adam până în ziua de astăzi? Căci toți morții trăiesc în cel viu.

Pentru a avea o mărturie deplină asupra fiecărei pricini, Cosmosul trebuie să fie martor.

Când veți putea chema Cosmosul la judecătorie, nu veți mai avea nevoie de judecătorie. Veți coborî de pe scaunul de judecător și îl veți lăsa pe martor să fie judecătorul.

Când veți cunoaște totul, nu veți mai judeca pe nimeni. Când veți putea îmbina laolaltă lumile, nu veți mai osândi nici măcar pe unul din cei care dezbină. Căci veți ști că cel ce dezbină se osândește singur.

Și mai degrabă decât să-l osândiți pe cel ce singur s-a osândit, vă veți strădui atunci să-i ridicați osânda.

Omul este acum prea apăsător de poveri cu care el însuși s-a împovărat. Din cale afară de aspră și de întortocheată îi este calea.

Fiecare judecare este încă o povară, atât pentru judecător cât și pentru cel judecat.

Dacă vreți ca povara voastră să fie ușoară, feriți-vă să judecați vreun om.

Dacă vreți ca ea să piară de la sine, adânciți-vă și pierdeți-vă pentru totdeauna în Cuvânt. Lăsați ca înțelegerea să vă călăuzească pașii, dacă vreți ca drumul să vă fie drept și neted.

Nu judecată vă aduc vouă, ci Sfânta Înțelegere.

BENNOON: Dar Ziua Judecății de Apoi?

MIRDAD: Fiecare zi, Bennoon, este Zi de Judecată.

Răbojul fiecărei ființe este cumpănit în fiecare clipită. Nimic nu este ascuns. Nimic nu este lăsat necântărit.

Nu este nici un gând, nici o faptă, nici o dorință, care să nu fie însemnate în acela care gândește, în acela care făptuiește și în acela care dorește.

Nici un gând, nici o faptă, nici o dorință nu ajung în lume fără a rodi, ci totul rodește după felul și natura sa.

Tot ceea ce respectă Legea lui Dumnezeu este adunat într-o Viață.

Tot ceea ce este împotriva este pregătit într-o Moarte.

Zilele voastre nu se aseamănă una alteia, Bennoon. Unele sunt senine. Ele sunt rodul ceasurilor trăite așa cum se cuvine.

Altele sunt învăluite de nori. Ele sunt darul ceasurilor jumătate-adormite în Moarte și jumătate-trezite în Viață.

Iar altele vă năpădesc ca uraganul, cu fulger în ochi și tunet în nări.

Vă izbesc de sus; vă biciuiesc de jos; vă îmbrâncesc în dreapta și-n stânga; vă zdrobesc de pământ și vă fac să mușcați țărâna și să doriți să nu vă fi născut vreodată.

Asemenea zile sunt rodul ceasurilor petrecute într-o împotrivire voită față de Lege.

Aceasta se petrece cu lumea. Umbrele care se arată de pe acum de-a curmezișul cerului nu sunt nici cu o iotă mai puțin primejdioase decât cele care au vestit Potopul. Deschideți-vă ochii și vedeți.

Când zăriți norii mânați de Vântul de Sud către Nord, spuneți că vă aduc ploaie. Cum de nu sunteți la fel de înțelepți pentru a vă da seama de mișcarea norilor omenești? Oare nu puteți vedea cât de strâns s-au încurcat oamenii în năvoadele lor?

Ziua descurcării este aproape. Și ce grozavă zi!

Mrejele pentru om au fost împletite cu vinele inimii și ale sufletului său, vai, vreme de atât de multe mii de ani!

Pentru a-i sfâșia mrejele și pentru a-l face pe om liber, însăși carnea lui trebuie sfâșiată, iar oasele lui trebuie fărâmate. Iar sfâșierea și fărâmarea trebuie să le împlinească omul însuși.

Atunci când capacele vor fi ridicate – și cu siguranță vor fi – și atunci când oalele vor da la iveală ceea ce cuprind – așa cum cu siguranță o vor face – unde își va ascunde omul rușinea sa și încotro va scăpa?

În acea zi, cel viu îl va pizmui pe cel mort, iar cel mort îl va blestema pe cel viu.

Omului îi vor înțepeni cuvintele în gâtlee, iar lumina îi va îngheța pe pleoape.

Din inimă îi vor ieși scorpioni și vipere, iar el va striga înspăimântat: „De unde vin aceste vipere și acești scorpioni?”, uitând că i-a crescut și i-a adăpostit în chiar inima sa.

Deschideți-vă ochii și vedeți.

În chiar această Arcă, așezată ca un far călăuzitor pentru o lume care s-a înămolit, se află mai multă mocirlă decât puteți voi străbate. Dacă farul a devenit năvod, cât de cumplită trebuie să le fie soarta celor de pe mare!

Mirdad vrea să vă clădească o arcă nouă. Chiar în acest cuib o va întemeia și o va adăposti. Din acest cuib trebuie să vă luați zborul în lume, pentru a-i aduce omului nu ramuri de măslin, ci Viată fără de sfârșit.

Pentru aceasta voi trebuie să cunoașteți Legea Divină și să o urmați.

ZAMORA: Cum să cunoaștem noi Legea Divină și să o urmăm?

▫ **Capitolul 11** ▫

IUBIREA este Legea lui Dumnezeu! ▫

Mirdad descoperă înstrăinarea dintre doi însoțitori, cere o harfă și cântă „imnul Noii Arce”.

MIRDAD: IUBIREA este Legea lui Dumnezeu.

Trăiți pentru a putea învăța să iubiți. Iubiți pentru a putea învăța să trăiți. Nici o altă învățătură nu i se cere Omului.

Și ce înseamnă a iubi, decât ca acela care iubește să se contopească de-a pururi cu cel iubit, încât perechea să devină una?

Și pe cine, sau ce alegem să iubim?

Înseamnă să alegi o anume frunză din Pomul Vieții și să-ți reverși asupra ei întreaga inimă? Dar ramura care poartă frunza? Dar trunchiul care poartă ramura? Dar coaja care apără trunchiul? Dar rădăcinile care hrănesc coaja, trunchiul, ramurile și frunzele? Dar pământul care adăpostește rădăcinile? Dar soarele, marea și aerul, care fac pământul să rodească?

Dacă o mărunță frunză din copac este vrednică de iubirea voastră, cu cât mai vrednic este copacul în întregimea lui?

Iubirea care alege numai o parte din tot, se osândește de la bun început la suferință.

Voi spuneți: „Dar pe același copac sunt frunze – și frunze. Unele sunt sănătoase, unele bolnave; unele sunt frumoase, unele urâte; unele sunt uriașe, unele sunt pipernicite. Ce altceva am putea face decât să deosebim și să alegem?”

Vă zic vouă, din uscarea frunzei bolnave vine prospețimea celei sănătoase.

Și vă mai spun că urâtenia este pensula, culoarea și paleta Frumuseții; și că cea pipernicită nu ar fi fost pipernicită dacă nu i-ar fi dat din statura ei celei uriașe.

Voi sunteți Pomul Vieții. Feriți-vă să vă dezbinați pe voi înșivă.

Nu stârniți o roadă împotriva altei roade, o ramură împotriva altei ramuri, o frunză împotriva altei frunze, nici nu le faceți să se ridice împotriva rădăcinilor; nici nu-l stârniți pe copac împotriva pământului-mamă. Căci chiar aceasta faceți voi atunci când iubiți o parte mai mult decât tot restul, sau azvârlind restul.

Voi sunteți Pomul Vieții.

Rădăcinile voastre sunt pretutindeni. Ramurile și frunzele voastre se află pretutindeni. Roadele voastre se află în gurile tuturor.

Oricum ar fi roadele acestui copac; oricum i-ar fi ramurile și frunzele, oricum i-ar fi rădăcinile, ele sunt roadele voastre; sunt ramurile și frunzele voastre; sunt rădăcinile voastre.

Dacă vreți ca pomul să rodească roade dulci și înmiresmate, dacă vreți ca el să fie mereu verde și puternic, luați seama la seva cu care îi hrăniți rădăcinile.

Iubirea este seva Vieții, în timp ce Ura este puroiul Morții.

Însă Iubirea, asemenea sângelui, trebuie să curgă prin vine fără opreliști.

Puneți stavilă sângelui și el se va preschimba în primejdie și năpastă. Și ce este Ura decât Iubire înăbușită, sau Iubire stăvilită, devenită astfel venin ucigător atât pentru cel care o nutrește, cât și pentru cel nutrit; atât pentru cel care urăște, cât și pentru cel urât?

O frunză galbenă din pomul vieții este doar o frunză întărcată de Iubire. Nu învinuiți frunza galbenă.

O ramură uscată este doar o ramură înfometată de Iubire. Nu învinuiți ramura uscată.

O poamă putredă este doar o poamă hrănită cu Ură. Nu învinuiți poama putredă.

Ci mai curând învinuiți inima voastră oarbă și avară care vrea să împărtășească seva vieții numai câtorva și să-i lipsească de ea pe cei mulți, lipsindu-se astfel pe sine de ea.

Nu poate fi altă iubire decât iubirea de Sine. Nici un sine nu este real în afara Atot-cuprinzătorului Sine. De aceea este Dumnezeu în întregime Iubire, pentru că El se iubește pe Sine.

Atâta vreme cât sunteți chinuiți de iubire, nu v-ați aflat încă adevăratul vostru Sine și nici nu ați aflat cheia de aur a Iubirii.

Iubind un sine trecător, iubirea voastră este trecătoare.

Iubirea bărbatului pentru femeie nu este, cu adevărat, iubire. Este doar un foarte îndepărtat semn al ei.

Iubirea părinților pentru copil este doar pragul templului sfânt al Iubirii.

Atâta vreme cât fiecare bărbat iubește doar o singură femeie – și viceversa; atâta vreme cât fiecare copil este doar copilul unor părinți anume – și viceversa, lăsați-i pe bărbații și femeile mândri de carnea și de oasele lor să se agate de carne și de oase, dar nu rostiți niciodată numele sfânt al Iubirii.

Căci aceasta este hulă.

Nu aveți prieteni, atâta vreme cât puteți socoti un singur om drept dușman.

Cum ar putea fi sălaș sigur pentru prietenie, inima care adăpostește ură?

Nu puteți cunoaște bucuria Iubirii câtă vreme în inimi aveți ură.

Dacă ați nutri toate lucrurile cu seva Vieții, în afară doar a unui anume vierme mărunț, acel anume vierme mărunț vă va amărî viața.

Căci iubind ceva, sau pe cineva, vă iubiți de fapt doar pe voi înșivă.

De asemenea, urând ceva, sau pe cineva, vă urâți de fapt pe voi înșivă.

Iar ceea ce urâți este nedespărțit legat de ceea ce iubiți și de voi înșivă, ca și cele două fețe ale aceleiași monede.

Dacă ați vrea să fiți cinstiți cu voi înșivă, ar trebui să iubiți, ceea ce urâți și ceea ce vă urăște, înainte de a iubi ceea ce iubiți și ceea ce vă iubește.

Iubirea nu este o virtute. Iubirea este o trebuință; mai mare decât pâinea și apa; mai mare decât lumina și aerul. Nimeni să nu se fălească, iubind. Ci mai degrabă să răsuflă Iubire la fel de spontan și liber, așa cum inspiră aerul și îl expiră.

Căci Iubirea nu are nevoie de nimeni să o slăvească. Iubirea însăși va slăvi acea inimă pe care o află vrednică de ea. Nu așteptați vreo răsplată pentru Iubire. Iubirea este destulă răsplată pentru Iubire, după cum Ura este destulă osândă pentru Ură.

Nici nu țineți vreo socoteală Iubirii. Căci Iubirea nu dă socoteală nimănui decât sieși.

Iubirea nici nu dă cu împrumut, nici nu împrumută.

Iubirea nici nu cumpără, nici nu vinde; ci atunci când dă, se dă cu totul; iar când ia, ia totul.

Chiar luarea de către ea înseamnă dăruire. Chiar dăruirea ei, înseamnă a lua. De aceea ea este aceeași astăzi, mâine și în veci.

La fel cum un fluviu puternic, vărsându-se în mare, este veșnic umplut de către mare, la fel și voi trebuie să vă goliți de voi înșivă în Iubire, pentru a putea fi mereu plini de Iubire. Fluviul care și-ar opri pentru sine darul său către mare, ar deveni o apă stătătoare.

Nu există „mai mult” sau „mai puțin” în Iubire. În clipa când încercați să măsurați și să cântăriți Iubirea, ea vă va aluneca printre degete, lăsând în urma ei amintiri amare.

Nici nu există „acum” sau „atunci”, nici „aici” și „acolo” în Iubire. Toate timpurile sunt un singur Timp pentru Iubire.

Toate locurile sunt locașuri pentru Iubire. Iubirea nu cunoaște hotare sau opreliști. O iubire al cărei mers este oprit de vreo piedică, încă nu este vrednică de numele de Iubire.

V-am auzit spunând adeseori că Iubirea este oarbă, înțelegând prin aceasta că ea nu poate vedea greșeală în cel iubit. Acest fel de orbire este o culme a vederii. De-ați fi mereu atât de orbi încât să nu vedeți nici o greșeală în nimeni!

Nicidecum! Limpede și pătrunzător este ochiul Iubirii. De aceea nu vede nici o greșeală.

Atunci când Iubirea vă va fi limpezit vederea, atunci nu veți socoti nimic ca fiind nevrednic de iubirea voastră. Doar un ochi despuiat de iubire, doar un ochi vinovat se îndeletnicește mereu să găsească greșeală. Orice greșeli află, sunt doar propriile sale greșeli.

Iubirea cuprinde. Ura dezbină.

Această grămadă uriașă și greoaie de stânci pe care le numiți Piscul Altarului, s-ar risipi pe dată în toate părțile dacă nu ar fi ținută laolaltă de mâna Iubirii.

Chiar trupurile voastre, atât de pieritoare pe cât par, s-ar putea împotrivi nimicirii dacă ați iubi fiecare celulă a lor cu aceeași înflăcărare.

Iubirea este pace, vibrând de cânturile Vieții. Ura este luptă însetată de suflarea necurată a Morții.

Ce ați vrea: Iubire și să fiți în veșnică pace? Sau ură și să fiți în luptă veșnică?

Pământul întreg ființează în voi. Cerurile și ostile sale ființează în voi. Deci, iubiți Pământul și toate vlăstarele lui, dacă vreți să vă iubiți pe voi înșivă. Și iubiți cerurile și pe toți locuitorii lor, dacă vreți să vă iubiți pe voi înșivă.

De ce îl dușmănești pe Naronda, Abimar?

NARONDA: Toți au fost năuciți de o atât de neașteptată schimbare în glasul învățătorului și în mersul gândurilor lui; iar Abimar și cu mine am fost uluiți de o întrebare atât de mușcătoare cu privire la înstrăinarea dintre noi, pe care o ascundeam cu grijă de tot și aveam temeiuri să credem că ea nu a fost aflată de nimeni. Toți ne priveau pe amândoi cu deplină mirare și zăboveau cu ochii la Abimar.

ABIMAR: (Privindu-mă cu dojana) Tu, Naronda, i-ai spus învățătorului?

NARONDA: Când Abimar a rostit „învățătorul”, inima mea a tresăltat de bucurie. Căci acesta era chiar acel cuvânt asupra căruia nu ne-am împăcat, cu mult înainte ca Mirdad să se dezvăluie pe sine; eu susțineam că el este un învățător venit să lumineze oamenii; iar Abimar susținea că nu este decât un om obișnuit.

MIRDAD: Nu-i cere socoteală lui Naronda, Abimar; căci el este nevinovat de învinuirea ta.

ABIMAR: Atunci, cine este cel care ți-a spus? Sau poți să citești și în mințile oamenilor?

MIRDAD: Mirdad nu are nevoie nici de iscoade, nici de tălmaci. Dacă l-ai iubi pe Mirdad așa cum te iubește el, ai putea citi cu ușurință în mintea lui și de asemenea ai vedea în inima lui.

ABIMAR: Iartă-i unui om orb și surd, învățătorule. Deschide-mi ochiul și urechea, căci sunt nesățios să văd și să aud.

MIRDAD: Singura făcătoare de minuni este Iubirea. Dacă vrei să vezi, fă ca în lumina ochiului tău să se afle Iubirea. Dacă vrei să auzi, fă ca în timpanul urechii tale să fie Iubirea.

ABIMAR: Dar eu nu dușmănesc pe nimeni, nici chiar pe Naronda.

MIRDAD: A nu urî nu înseamnă a iubi, Abimar.

Căci Iubirea este o putere vie; iar dacă nu ea îți îndeamnă fiecare mișcare și fiecare pas, nu-ți poți afla drumul; și dacă nu ea este cea care îți umple fiecare dorință și fiecare gând, dorințele tale vor fi asemenea urzicilor pentru visele tale; gândurile tale vor fi asemenea unor vaiete pentru zilele tale.

Acum, inima mea este o harpă și mă simt îndemnat să cânt. Unde îți este harpa, bunule Zamora?

ZAMORA: Să merg să o aduc, învățătorule?

MIRDAD: Mergi, Zamora.

NARONDA: Zamora se ridică pe dată și plecă după harpă. Ceilalți se uitau unul la altul cu totul nedumeriți. Când Zamora se întoarse cu harpa,

învățătorul o luă cu grijă din mâinile lui și plecându-se cu gingășie asupra ei, îi acordă fiecare strună cu migală și apoi începu să cânte:

MIRDAD:

Dumnezeu fie cârmaci, pornește, Arca mea!
Deși Iadul își trimite furiile stacojii
Asupra celor morți și-a celor vii,
Pământul preschimbând în plumb arzător,
Măturând cerul de orice semn călăuzitor,
Dumnezeu ți-e cârmaci, pornește, Arca mea!
Iubirea ti-e busolă, pornește, Arca mea!
Fie la miazănoapte sau la miazăzi,
Sipetul de comori cu toți vei împărți.
Celui ce-n beznă se mai zbate, îi vei lumina.
Furtunile pe creastă te vor ridica,
Iubirea ți-este călăuză, pornește, Arca mea!
Credința-ți va fi ancoră, plutește, Arca mea!
Tunete vor bubui, fulgerele vor izbi,
Munții se vor zgudui și se vor prăbuși,
Iar oamenii atât se vor nevrednici,
Încât lumina sfântă vor uita.

Credința-ți va fi. ancoră, plutește, Arca mea!

NARONDA: învățătorul se opri și se aplecă asupra harpei așa cum se apleacă o mamă, pierdută de iubire, asupra pruncului de la pieptul ei. Și deși corzile ei nu mai vibrau, harpa continua să răsună:

„Dumnezeu ți-e cârmaci, pornește, Arca mea!” Și deși buzele învățătorului erau închise, glasul său mai răsună un timp în Cuibul de Vultur și se răspândește afară în valuri asupra piscurilor colțuroase dimprejur; asupra dealurilor și văilor de jos; asupra mării fără de odihnă din depărtare; asupra albastrului boltit de deasupra.

Erau în glasul acela ploaie de stele și curcubeie. Erau cutremur și furtuni dimpreună cu șoapte de vânt și privighetori îmbătate de cântec. Erau mări unduind acoperite de cețuri ușoare încărcate de rouă. Și părea că întreaga creație îl ascultă fermecată și recunoscătoare.

Iar mai departe, părea că șirul Munților Albi, cu Piscul Altarului în mijloc, s-a desprins dintr-odată de Pământ, plutind în spațiu, măreț, puternic și sigur de calea lui.

Timp de trei zile după aceea învățătorul nu a mai rostit nici un cuvânt către nimeni.

▫ **Capitolul 12** ▫

Despre tăcerea creatoare. Vorbirea este în cel mai bun caz o minciună sinceră. ▫

NARONDA: După trecerea celor trei zile, cei Șapte, ca la o poruncă fără împotrivire s-au adunat laolaltă îndreptându-se spre „Cuibul de Vultur”. Învățătorul ne-a întâmpinat ca și cum ar fi fost sigur de venirea noastră.

MIRDAD: Încă o dată vă spun bine ați venit, frații mei, la cuibul vostru. Dezvăluiți-i lui Mirdad gândurile și dorințele voastre.

MICAYON: Singurul nostru gând și cea mai intensă dorință este de a fi aproape de Mirdad pentru a putea simți și auzi adevărul lui. Poate că astfel vom deveni la fel de lipsiți de umbră ca și el. Tăcerea lui, însă, ne îngrijorează. L-am supărat noi în vreun fel?

MIRDAD: Nu pentru a vă depărta de mine am păstrat tăcere trei zile. Mai curând pentru a vă aduce mai aproape de mine. Cât despre a mă supăra, vă zic vouă, cine cunoaște nebiruita pace a Tăcerii, acela niciodată nu poate fi supărat, nici să supere.

MICAYON: A fi tăcut este mai bine decât a vorbi?

MIRDAD: Vorbirea este, în cel mai bun caz, o minciună de bună-credință. În timp ce tăcerea este, în cel mai rău caz, un adevăr gol.

ABIMAR: Trebuie să înțelegem că până și cuvintele lui Mirdad, deși de bună-credință, sunt doar minciuni?

MIRDAD: Vai, chiar și cuvintele lui Mirdad sunt doar minciuni pentru toți cei a căror înțelegere nu este asemenea cu cea a lui Mirdad.

Atâta vreme cât toate gândurile voastre apar din aceeași sursă, toate dorințele se ivesc din același izvor – vorbele voastre, deși de bună-credință, vor fi minciuni.

Atunci când Eu-l meu și Eu-l vostru vor fi una, așa cum al meu și al lui Dumnezeu sunt una, ne vom lipsi de cuvinte și vom comunica deplin în Tăcerea vrednică de crezare.

Din cauză că Eu-l meu și al vostru nu sunt asemenea, sunt nevoit să port cu voi un război de vorbe, spre a vă putea birui cu propriile voastre arme și să vă îndrum către izvorul meu și către obârșia mea.

Și numai atunci veți fi în stare să pătrundeți în lume, să o învingeți și să o supuneți, la fel cum vă voi învinge și vă voi supune eu.

Și doar atunci veți fi pregătiți să călăuziți lumea către tăcerea Conștiinței Supreme, către obârșia Cuvântului, către izvorul Sfintei înțelegeri. Atâta vreme cât nu veți fi biruiți în acest fel de către Mirdad, nu veți putea fi biruitori adevărați, de neclintit și de nebiruit. Și nici lumea

nu-și va putea spăla rușinea neconținutei ei înfrângerii, decât dacă va fi înfrântă de voi.

Prin urmare, încingeți-vă la luptă. Pregătiți-vă scuturile și pieptarele și ascuțiți-vă săbiile și lăncile. Lăsați Tăcerea să bată toba și să poarte stindardul.

BENNOON: Ce fel de Tăcere este aceea care trebuie să fie deodată toboșar și stegar?

MIRDAD: Tăcerea către care vă voi însoți este cea nesfârșită întindere în care neființa trece în ființare și ființarea în neființă. Este acel copleșitor abis în care fiecare sunet este născut și stins, fiecare formă este modelată și sfărâmată; unde fiecare eu este creat și șters; unde nu este nimic în afară de EL.

Dacă nu veți străbate acel abis și cea întindere în tăcută contemplare, nu veți ști cât de nereală vă este ființa, cât de reală vă este neființa!

Nici nu veți ști cât de strâns este legată realitatea voastră de întreaga Realitate.

Acea Tăcere aș dori să o străbateți, pentru a vă putea lepăda vechea voastră coajă strâmtă și a vă avânta descătușați, neîngrădiți.

Într-acolo aș vrea să vă îndreptați grijile și spaimile, patimile și dorințele, dușmăniile și poftile, încât să le puteți vedea pierind una câte una și astfel să vă ușurați urechile de plângerile lor neconținute și să vă cruțați coastele de împunsăturile pintenilor lor ascuțiți.

Acolo aș vrea să azvârliți arcurile și săgețile acestei lumi, cu care nădăjduiți să vânați mulțumire și bucurie și, de fapt, nu vânați altceva decât zbucium și amărăciune.

Acolo aș vrea să vă târâți afară din întunecata și înghețata cochilie a eu-lui, la lumina și la văzduhul proaspăt al Sinelui.

Acea tăcere o slăvesc și nu răgazul trebuincios limbilor voastre ostenite de vorbit.

Roditoarea tăcere a Pământului o slăvesc și nu tăcerea înfricoșată a ucigașului și a tâlharului.

Tăcerea răbdătoare a clostii v-o laud și nu cotcodăcitul nerăbdător al suratei ei care ouă.

Una sade douăzeci și una de zile și așteaptă cu tăcută încredere ca Mistica Mână să înfăptuiască minunea de sub pieptul și aripile ei călduțe. Cealaltă tâsnește afară din cuibar și cotcodăcește înnebunită, anunțând nașterea de către ea a unui ou.

Feriți-vă de virtutea care cotcodăcește, însoțitorii mei.

La fel cum vă ascundeti rușinea, ascundeți-vă și virtuțile. Căci virtutea care cotcodăcește este mai rea decât o rușine tăcută; și virtutea care face larmă este mai rea decât o fărădelege mută.

Înfrânați-vă de a vorbi mult. Dintr-o mie de cuvinte rostite, poate să fie doar unul și numai unul care, de fapt, trebuie rostit. Celelalte doar întunecă mintea, amăgesc urechea și obosesc limba și de asemenea orbesc inima.

Cât de greu este să spui acel cuvânt care cu adevărat trebuie spus!

Dintr-o mie de cuvinte scrise poate fi unul și numai unul care trebuie scris cu adevărat. Restul sunt hârtie și cerneală risipite, și clipe care capătă picioare de plumb în locul aripilor de lumină.

Cât de greu, vai cât de greu este să scrii cuvântul care într-adevăr trebuie scris!

BENNOON: Dar rugăciunea, învățătorule Mirdad? În rugăciune suntem îndemnați să spunem prea multe cuvinte și să cerem cu mult prea multe lucruri. Totuși arareori ni se dăruiește vreunul din lucrurile pentru care ne rugăm.

▫ **Capitolul 13** ▫ **Despre Rugăciune** ▫

MIRDAD: Vă rugați în zadar atunci când vă închinați oricărui alți dumnezei decât însuși Sinelui vostru.

Căci în voi este puterea de a atrage, după cum în voi este puterea de a respinge.

De asemenea, în voi se află lucrurile pe care ați dori să le atrageți, după cum în voi se află lucrurile pe care ați dori să le respingeți.

Căci a fi în stare să primești un lucru înseamnă a fi în stare de asemenea să-l împărtășești. Acolo unde este foame, este și hrană. Unde este hrană, trebuie să fie și foame.

A suferi chinul foamei înseamnă a fi în stare să te bucuri de binecuvântarea de a fi săturat.

Da, în cerință se află și împlinirea cerinței.

Nu cheia este garanția lacătului? Nu este lacătul garanția cheii? Și nu sunt amândouă, atât cheia cât și lacătul, o garanție a ușii? Nu vă grăbiți să-l tulburați pe fierar de câte ori pierdeți sau rătăciți vreo cheie.

Fierarul și-a făcut lucrarea și a făcut-o cum se cuvine; nu trebuie să i se ceară să facă același lucru iar și iar.

Îndepliniți-vă voi lucrul vostru și lăsați-l pe fierar în pace; căci el, odată ce v-a alcătuit, are alte treburi de îndeplinit. Îndepărtați rugina și slinul de pe amintirea voastră și veți găsi cu siguranță cheia.

Atunci când Dumnezeu cel Inefabil v-a rostit pe voi, pe El însuși s-a rostit în voi. Astfel, voi sunteți de asemenea inefabili.

Nu doar cu o fărâmbă din Sinele Lui v-a înzestrat Dumnezeu – căci El este de ne-fărâmițat – ci pe toți v-a înzestrat cu întreaga Lui dumnezeire, de ne-drămuit, de nespus.

Ce moștenire mai măreață puteți râvni? Și cine, sau ce vă poate împiedica să intrați în stăpânirea ei, în afară de propria voastră șovăire și orbire?

Cu toate acestea, în loc să fie recunoscători pentru moștenirea lor și în loc să caute calea de a intra în stăpânirea ei, unii oameni – orbi nerecunoscători! – vor să facă din Dumnezeu un fel de depozit la care pururea să-și poarte durerile de burtă și de dinți, pagubele dintr-o vânzare, certurile, răzbunările și nopțile fără somn.

Asta în timp ce alții ar vrea ca Dumnezeu să le fie vistierie numai lor, în care nădăjduiesc să aibă oricând la îndemână cele la care râvnesc ei cu nesaț din fleacurile lucitoare ale acestei lumi. Mai sunt alții care ar vrea să facă din Dumnezeu un fel de răboj al lor. El ar trebui nu numai să țină socoteala celor ce datorează ei și celor ce li se datorează de alții, dar și să adune datoriile, arătând o părtinire mărinimoasă și grasă față de ei.

Da, multe și felurite sunt corvezile pe care omul i le pune în seamă lui Dumnezeu. Cu toate acestea, puțini oameni par să-și dea seama că, într-adevăr, Dumnezeu nu are nevoie de nici un om ca să-i dea ghes, sau să-i amintească de îndatoririle Sale.

Îi amintiți lui Dumnezeu de ceasul la care să apară soarele sau să apună luna?

Îi amintiți Lui de bobul de porumb care țâșnește la viață în câmp?

Îi amintiți de păianjenul acela care își țese măiestrul său adăpost?

Îi amintiți de puii aceia din cuibul de vrăbii?

Îi amintiți de nenumăratele lucruri de care este plin acest nemărginit univers?

De ce vă înghesuiți în grija Lui mărunțul vostru eu, dimpreună cu neînsemnatele voastre cerințe?

Sunteți mai puțin dăruiți cu ocrotirea Lui decât vrăbiile, porumbul sau păianjenul? Voi de ce nu vă primiți, asemenea lor, darurile voastre și să plecați în treaba voastră, fără zarvă, fără plecăciuni, fără mâini întinse și fără a scruta cu neliniște ziua de mâine?

Și unde se află Dumnezeu, încât să-i strigați în ureche dorințele și deșertăciunile voastre, rugile și plângerile voastre?

Nu se află oare El în voi și în tot ce este împrejurul vostru? Nu este urechea Lui cu mult mai aproape de gura voastră decât vă este limba de cerul gurii?

Lui Dumnezeu îi ajunge dumnezeirea Lui, a cărei sămânță ați primit-o. Dacă Dumnezeu, după ce v-a dat sămânța dumnezeirii Lui, s-ar îngriji El de ea și nu voi, care v-ar fi meritul?

Si care ar fi lucrarea vieții voastre?

Iar dacă nu aveți de îndeplinit vreo lucrare, ci Dumnezeu trebuie să o îndeplinească pentru voi, care v-ar fi atunci îndreptățirea vieții? Ce folos ar aduce toată ruga voastră?

Nu-i transferați lui Dumnezeu nenumăratele voastre griji și nădejdi.

Nu vă rugați de Dumnezeu să deschidă pentru voi ușile pentru care El v-a înzestrat cu chei. Ci cercetați-vă nemărginirea inimilor.

Căci în nemărginirea inimilor voastre se găsește cheia fiecărei uși. Și în nemărginirea inimii se află toate acele lucruri de care sunteți însetați și înfometați.

O puternică oștire se află la cheremul vostru, gata de a vă îndeplini cea mai mărunță poruncă.

Atunci când este formulată cum trebuie, cu înțelepciune, fără teamă și cu credință, poate fi făcută să sară peste veșnicii și să înlăture toate piedicile către ținta ei.

Atunci când nu este clară și este făcută cu sfială și fără credință, fie că face cale-ntoarsă, fie că fuge dinaintea celei mai mărunte piedici, alegându-se cu înfrângerea fără de nădejde.

Acele oștiri, O călugări, nu sunt altele decât măruntele globule roșii care se mișcă acum în tăcere prin vinele voastre.

Fiecare din ele este o minune de forță, fiecare este un răboj deplin și drept al întregii voastre vieți și al întregii Vieți, în cele mai lăuntrice amănunte ale ei.

În inimă se adună aceste oștiri; și din inimă se răspândesc.

De aceea este inima atât de slăvită și de cinstită.

Din ea se revarsă lacrimile și bucuria și supărarea voastră. În ea năvălesc spaimile voastre de Viață și de Moarte.

Poftele și dorințele voastre sunt zestrea acestei oștiri. Mintea este cea care o strunește. Îndrumătorul și căpetenia ei este Voința voastră.

Atunci când sunteți în stare să vă înzestrați sângele cu o Dorintă-călăuzitoare, care face să tacă și umbrește toate celelalte dorințe;

când încredințați disciplina unui Gând-călăuzitor; si când însărcinați o Voință-călăuzitoare cu îndrumare si poruncă, atunci puteți fi siguri de împlinirea acelei dorințe.

Cum ajunge un sfânt la sfințenie decât spălându-si sângele de orice dorințe și poftă nepotrivite cu starea de sfințenie, iar apoi îndrumându-l cu o voință neșovăitoare să nu urmărească alt țel decât sfințenia?

Vă zic vouă, fiecare dorință sfântă, fiecare gând sfânt si fiecare voință sfântă, de la Adam și până în ziua de astăzi, îl vor ajuta pe omul hotărât să atingă sfințenia. Căci, din totdeauna, oriunde, apele vor căuta marea, după cum razele de lumină vor căuta soarele.

Cum altfel își îndeplinește planul ucigașul, decât stârnindu-și sângele până când ajunge la setea bezmetică de a ucide, iar apoi poruncindu-i gândului cu o voință neclintită, să izbească lovitura de moarte?

Vă zic vouă, fiecare ucigaș, de la Cain până în zilele noastre, se va rezezi fără a fi chemat, să întărească și să susțină brațul celui atât de însetat de ucidere. Căci așa a fost din totdeauna: corbii se însoțesc cu corbii si hienele cu hienele.

A te ruga, așadar, înseamnă să-ți pătrunzi sângele și întreaga ființă de o Dorință-călăuzitoare, de un Gând-călăuzitor, de o Voință-călăuzitoare.

Înseamnă să faci desăvârșită armonie între Sinele tău și cele pentru care te rogi.

Văzduhul planetei acesteia, oglindit în toate amănuntele în inimile voastre, este plin de talazurile amintirilor rătăcitoare ale tuturor lucrurilor la care a fost martor de la nașterea ei.

Nu s-a petrecut nici un cuvânt sau faptă; nici o dorință sau suspin; nici un gând fugar sau vreun vis plăsmuit; nici o răsuflare a unui om sau animal; nici o umbră, nici o închipuire, care să nu-și fi lăsat urma în misticele ei făgașe până în ziua de astăzi și să nu le lase mai departe, până la sfârșitul Timpului.

Aduceți-vă inima la unison cu oricare dintre ele, iar ele se vor rezezi să joace după cum li se cântă.

Pentru a vă ruga, nu de buze sau de limbă aveți nevoie.

Ci, mai degrabă, vă trebuie o inimă tăcută, trează, o Dorință-conducătoare, un Gând-conducător și mai presus de orice, o Voință-Conducătoare, care nu se îndoiește și nu șovăie.

Căci cuvintele nu sunt de nici un folos dacă inima nu se află acolo de față și trează, în fiecare silabă. Iar când inima este de față și trează, limba mai bine s-ar duce să doarmă, sau să se pitească înapoia buzelor pecetluite.

Nici de temple în care să vă rugați nu aveți nici o nevoie.

Cel care nu poate afla templul în inima sa, nu-și va afla inima niciodată în nici un templu.

Însă acestea vi le spun vouă și altora asemenea vouă, dar nu oricărui om. Căci sunt mulți oameni lăsați deoparte. Ei simt nevoia de a se ruga, dar nu cunosc calea.

Ei nu se pot închina decât prin cuvinte, iar cuvinte nu pot găsi, decât dacă voi le puneți în gura lor – și sunt pierduți și speriați dacă sunt făcuți să rătăcească în nemărginirea inimilor lor, însă sunt liniștiți și mângâiați înăuntrul zidurilor templelor și între gloata de făpturi asemenea lor.

Lăsați-i să-și înalțe templele. Lăsați-i să-și rostească rugile.

Dar pe voi și pe fiecare om îl îndemn să se roage pentru înțelegere. A râvni la orice altceva în afară de ea, înseamnă a nu fi niciodată îndestulat.

Amintiti-vă, cheia Vieții este Cuvântul Creator. Cheia Cuvântului Creator este Iubirea. Cheia Iubirii este înțelegerea.

Îndestulați-vă inima cu acestea și crutați-vă limba de cazna multor cuvinte și mintea scutiți-o de povara multor închinări și inima izbăviți-o de robia față de toți zeii care ar dori să vă înrobească cu vreun dar; care cu o mână vă mângâie doar pentru a vă izbi cu cealaltă; care sunt mulțumiți și plini de bunăvoință când îi slăviți, dar sunt răzbunători și dușmănoși când îi abandonați; care nu vă aud decât dacă strigați și nu vă dau decât dacă cerșiți; și dându-vă, prea adesea le pare rău de dar; lacrimile voastre sunt tămâia lor; slăvirea lor este înjosirea voastră.

O, izbăviți-vă inimile de toți acești zei, pentru a-l putea afla în ele pe unicul Dumnezeu care, îndestulându-vă cu Sine însuși, veți fi pe veci îndestulați.

BENNOON: Ba vorbești despre om ca și cum ar fi atotputernic; ba îl micșorezi ca pe un nimic. Ne lași în negură.

▫ **Capitolul 14** ▫

Sfatul dintre doi arhangheli și sfatul dintre doi arhidemoni, la nașterea Omului de la începutul vremurilor. ▫

MIRDAD: La nașterea Omului de la începutul vremurilor, doi Arhangheli țineau următorul sfat la capătul de sus al osiei Lumii:

Primul Arhanghel rosti: Un prunc minunat i s-a născut Pământului, iar Pământul este acum vâlvătaie de lumină.

Al doilea Arhanghel rosti: Un rege slăvit i s-a născut Cerului: iar Cerul freamătă de bucurie.

Primul: El este rodul unirii dintre Cer și Pământ.

Al doilea: El este veșnica uniune – tatăl, mama și copilul
Primul: în el este preamărit Pământul.
Al doilea: în el este îndreptățit cerul.
Primul: Ziua a adormit în ochii lui.
Al doilea: Noaptea s-a deșteptat în inima lui.
Primul: Sufletul lui este cuib de voieșie.
Al doilea: Gâtul lui este scară a cântului.
Primul: Brațele sale cuprind munții.
Al doilea: Degetele sale culeg stelele.
Primul: Mări vuiesc în vinele lui.
Al doilea: Sori aleargă în oasele lui.
Primul: în jurul picioarelor lui are lanțurile lui Măine.
Al doilea: în inima sa se află cheia lanțurilor.
Primul: Totuși acest prunc e crescut din țărână.
Al doilea: Dar e înfășat în eoni.
Primul: Asemenea lui Dumnezeu, stăpânește toate tainele numerelor.
Asemenea lui Dumnezeu, cunoaște taina cuvintelor.
Al doilea: Cunoaște numerele toate în afara Celui Sfânt, care este primul și ultimul. Știe toate cuvintele în afara Cuvântului Creator, care este primul și ultimul.
Primul: Dar va afla Numărul și Cuvântul.
Al doilea: Nu înainte de a străbate cu propriul său picior întinderile fără de urme ale Spațiului; nu înainte de a-și întoarce privirea de la hrubele mohorâte ale Timpului.
Primul: O, minunat, prea minunat este acest prunc al Pământului.
Al doilea: O, slăvit, prea slăvit este acest rege al Cerurilor.
Primul: Cel Nenumit îl numește Om.
Al doilea: Iar el îl numește pe Cel Nenumit, Dumnezeu.
Primul: Om este cuvântul lui Dumnezeu.
Al doilea: Dumnezeu este cuvântul Omului.
Primul: Slavă Lui, al cărui cuvânt este Om.
Al doilea: Slavă lui, al cărui cuvânt este Dumnezeu.
Primul: Acum și pururea.
Al doilea: Aici și pretutindeni.
Astfel vorbeau cei doi Arhangheli de la capătul de sus a osiei Lumii, la nașterea Omului de la începutul vremurilor.

În același timp doi arhidemoni de la capătul de jos a osiei Lumii țineau sfatul următor.

Primul arhidemon rosti: Un dârz luptător s-a alăturat rândurilor noastre. Cu ajutorul lui vom birui.

Al doilea arhidemon rosti: Mai bine zis, un fricos care se tânguie și se văicărește. Iar trădarea îi este așezată pe frunte. Totuși, cumplit este el în mișelia și trădarea sa.

Primul: Neînfricat și neiertător îi este ochiul.

Al doilea: Înlăcrimată și blândă îi este inima. Și totuși este înspăimântător, cu toată blândețea și lacrimile sale.

Primul: Pătrunzătoare și stăruitoare îi este mințea.

Al doilea: Trândavă și surdă îi este urechea. Și totuși este primejdios, cu toată trândăvia și surzenia lui.

Primul: Iute și sigură îi este mâna.

Al doilea: Șovăielnic și leneș îi este piciorul. Totuși cumplită îi este lenea și de temut, șovăiala.

Primul: Hrana noastră va fi oțel pentru îndrăzneala lui. Vinul nostru va fi foc pentru sângele lui.

Al doilea: Cu coșurile noastre de merinde va azvârli în noi. Butoaiele noastre de vin, ni le va sparge în cap.

Primul: Pofta lui de hrana noastră și setea lui de vinul nostru îi vor fi car de luptă.

Al doilea: Cu foame nesățioasă și sete nepotolită va deveni de neîngenunchiat și va stârni răscoală în tabăra noastră.

Primul: Dar Moartea îi va fi vizitiu.

Al doilea: Cu Moartea drept vizitiu al său, va deveni nemuritor.

Primul: Îl va duce Moartea la altceva decât la Moarte?

Al doilea: Vai, atât de scârbită va fi Moartea de veșnicele lui vaiete încât îl va duce până la urmă în tabăra Vieții.

Primul: Va fi Moartea trădătoare a Morții?

Al doilea: Nu, Viața va fi credincioasă Vieții.

Primul: Îi vom îmbia cerul gurii cu roade rare și desfătătoare.

Al doilea: Totuși el va tânji după rodul care nu crește la capătul acesta al osiei.

Primul: Îi vom ademeni văzul și mirosul cu flori strălucitoare și înmiresmate.

Al doilea: Totuși ochiul său va iscodi după alte flori și mirosul său după altă mireasmă.

Primul: Îi vom îmbia urechile cu desfătătoare și tulburi cântări.

Al doilea: Totuși urechea îi va fi atintită către alt cor.

Primul: Frica îl va înrobi nouă.

Al doilea: Nădejdea îl va apăra de frică.

Primul: Suferința îl va supune nouă.

Al doilea: Credința îl va izbăvi de suferință.

Primul: Îi vom bătui somnul cu vise încâlcite, iar veghea i-o vom presăra cu tainice umbre.

Al doilea: Închipuirea lui va desface încâlceala și va alunga umbrele.

Primul: De altfel, îl putem socoti unul de-al nostru.

Al doilea: Socoteste-l de-al nostru dacă vrei; dar socoteste-l de asemenea împotriva noastră.

Primul: Poate fi totodată cu noi și împotriva noastră?

Al doilea: El este un luptător singuratic pe câmpul deătălie. Singurul lui dușman este umbra lui. După cum se schimbă umbra, se schimbă și lupta. El este cu noi atunci când umbra îi este înainte și este împotriva noastră atunci când umbra îi este în urmă.

Primul: Atunci, n-ar trebui să-l ținem în veci cu spatele către Soare?

Al doilea: Dar cine va ține Soarele în veci la spatele lui?

Primul: Este o ciudățenie acest luptător.

Al doilea: Este o cimilitură umbra aceasta.

Primul: Cinstire cavalerului singuratic.

Al doilea: Cinstire singuraticei umbre.

Primul: Cinste lui când este cu noi.

Al doilea: Cinste lui când este împotriva noastră.

Primul: Acum și pururea.

Al doilea: Aici și pretutindeni.

Astfel vorbeau doi arhidemoni la capătul de jos a osiei Lumii la nașterea de la începutul vremurilor a Omului.

▣ Capitolul 15 ▣

Shamadam se silește să-l izgonească pe Mirdad din Arcă. Învățătorul vorbește despre a înjosi și a fi înjosit și despre a cuprinde lumea în Sfânta Înțelegere. ▣

NARONDA: Abia sfârșise învățătorul, când statura grea a Starețului apăru la intrarea în Cuibul de Vultur și păru să izgonească aerul și lumina.

Pe loc îmi fulgeră prin minte că cel de la intrare nu era altul decât unul din cei doi arhidemoni despre care tocmai ne vorbise învățătorul.

Ochii Starețului zvârleau flăcări, iar barba i se zburlise, în timp ce se îndrepta către învățător și îl apuca de braț, cu hotărârea limpede de a-l târî afară.

SHAMADAM: Chiar acum am auzit vărsăturile cumplite ale josnicei tale minți. Gura îți este șuvoi de venin. Înfațișarea ta este o piază rea. Ca Stareț al acestei Arce îți poruncesc să ieși afară chiar în clipa aceasta.

NARONDA: Deși gingaș ca înfațișare, învățătorul îi susținu greutatea cu desăvârșită ușurință, ca și cum el ar fi fost uriaș iar Shamadam doar un copil. Seninătatea lui era uluitoare atunci când se uită către Shamadam și spuse:

MIRDAD: Are puterea de a alunga doar Acela care are și puterea de a aduce. Tu ești cel care m-a adus, Shamadam?

SHAMADAM: Nenorocirea ta mi-a mișcat inima și ti-am îngăduit să rămâi.

MIRDAD: Iubirea mea este cea care a fost mișcată de nefericirea ta, Shamadam. Și iată, sunt aici și cu mine se află iubirea mea. Dar, vai, tu nu ești nici aici, nici acolo. Doar umbra ta se mută de ici-colo. Și am venit să adun laolaltă toate umbrele și să le ard în soare.

SHAMADAM: Am fost Starețul acestei Arce cu mult înainte ca răsuflarea ta să înceapă a-i întina văzduhul. Cum poate rosti veninoasa ta limbă că nu sunt aici?

MIRDAD: Înainte ca acești munți să fie, eu am fost și voi fi cu mult după ce ei se vor fi fărâmat în pulbere. Eu sunt Arca, altarul și flacăra. Dacă nu ești adăpostit la mine, vei rămâne în prada furtunii. Și dacă nu te lepezi de sine înaintea mea, nu vei afla apărare în fața veșnic ascuțitelor tășuri ale Morții. Și dacă nu te va arde blândul meu foc, vreasc vei fi pentru nemilosul foc al iadului.

SHAMADAM: Ați auzit cu toții? Nu ați auzit? Veniți, însoțitori, să-l aruncăm pe acest șarlatan care hulește, în prăpastia de jos!

NARONDA: Iarăși se repezi Shamadam la învățător și îl apucă de braț, ținând să-l împingă afară. Învățătorul însă nici nu tresări, nici nu se clinti; nici unul dintre însoțitori nu făcu o cât de mică mișcare.

După o așteptare grea, Shamadam își lăsă capul să cadă în piept și se târî afară din Cuibul de Vultur, bombănind ca pentru sine: „Sunt Starețul acestei Arce. Trebuie să-mi apăr autoritatea dată mie de Dumnezeu.”

Învățătorul cugetă îndelung și rămase în tăcere. Dar Zamora nu-și găsea astâmpăr:

ZAMORA: Shamadam ne-a înjosit învățătorul. Învățătorule, ce dorești, aceea vom face cu el. Poruncește și vom lovi.

MIRDAD: Rugați-vă pentru Shamadam, însoțitorii mei. Este tot ce aș vrea să faceți cu el.

Rugați-vă ca ochii lui să poată fi luminați și umbra de deasupra lui să se ridice. La fel de ușor este să atragi binele ca și să atragi răul.

La fel de ușor este să fii în rezonanță cu Iubirea cât și să fii în rezonanță cu Ura.

Din Spațiul nemărginit; din lărgimea inimilor voastre, împrăștiați binecuvântări asupra lumii. Căci tot ceea ce este binecuvântare pentru lume este binecuvântare și pentru voi.

Rugați-vă pentru binele tuturor fapturilor. Căci orice bine al oricărei fapturi este și binele vostru.

De asemenea, răul oricărei fapturi este și răul vostru.

Nu sunteți voi toți asemenea unor trepte care urcă nesfârșita scară a Existenței?

Cei care urcă spre tărâmul Sfintei Libertăți, poate că este nevoie să urce pe umerii celorlalți. Iar ei la rândul lor, trebuie să-și facă umerii treaptă pentru alții care să urce pe ei.

Ce este Shamadam decât o treaptă a scării existenței voastre? Nu ați vrea ca scara voastră să fie trainică și bună? Aveți grijă deci de fiecare treaptă și păstrați-o în bună stare și trăinicie.

Ce este Shamadam, decât o piatră la temelia vieții voastre? Și ce sunteți voi, decât pietre din zidirea lui și din zidirea vieții oricărei fapturi?

Îngrijiți-vă ca Shamadam să fie o piatră fără cusur, dacă vreți ca zidirea vieții voastre să fie în întregime fără cusur. Fiți voi fără greș, pentru ca aceia în ale căror vieți s-ar putea să fiți clădiți, să-și poată avea zidirea lăra cusur.

Vă închipuiți că sunteți înzestrați numai cu doi ochi?

Vă zic vouă, fiecare ochi văzător, fie pe Pământ, fie deasupra sau dedesubtul lui, este o prelungire a ochiului vostru.

Pe cât de limpede este vederea semenului vostru, pe atât de limpede este și vederea voastră.

Pe cât de încețoșată este vederea semenului vostru, pe atât de încețoșată este și vederea voastră.

Cu fiecare om orb sunteți lipsiți de o pereche de ochi, care altfel ar fi întărit ochii voștri. Aveți grijă de vederea semenilor voștri, pentru ca voi să puteți vedea mai limpede.

Aveți grijă de a voastră proprie, pentru ca semenii voștri să nu se poticnească în întunericul vostru și poate că astfel să vă astupe chiar intrarea.

Zamora crede că Shamadam m-a înjosit. Cum ar putea neștiința lui Shamadam să înjosească înțelegerea mea?

Un pârau murdar poate murdări cu ușurință un alt pârau.

Dar cum ar putea un pârau murdar să murdărească marea? Marea va purta ușurel mîlul și îl va așterne în albia ei și îi va da pâraului apă limpede, în schimb.

Poți murdări sau curăța, un stângen de pământ – poate un ar. Cine poate mânji sau curăța Pământul? Pământul primește toate necurățeniile omului și animalului și lor le dă, în schimb, fructe dulci și flori parfumate și grâne și ierburi din belșug.

Sabia, cu siguranță, poate răni carnea. Dar ar putea ea oare răni aerul, oricât de ascuțit i-ar fi tăișul și de puternic brațul dinapoia ei?

Doar trufia ticălosului și mărginitului Eu, născută din neștiința oarbă și hulpavă, poate înjosi și poate fi înjosită și dorește să răzbune înjosirea cu înjosire și să spele murdăria cu murdărie.

Lumea stăpânită de trufie și beată de sine-însăși va îngrămădi asupra capetelor voastre ocări, va asmuți asupra voastră câinii însetați de sânge ai legilor ei strâmbe, ai putredelor ei crezuri și josnicelor ei onoruri.

Va susține că sunteți dușmani ai ordinii și trimiși ai haosului și ai osândei.

Vă va presăra căile cu lațuri și vă va așterne culcușurile cu urzici.

Vă va împlânta blesteme în urechi și fețele vi le va împrășca cu ocară.

Inimile voastre să nu șovăie. Ci să fie ca marea de adânci și de atotcuprinzătoare, iar celui care vă va zvârli un blestem, să-i dați o binecuvântare.

Fiți ca Pământul de darnici și de senini și preschimbați necurățeniile din inimile oamenilor în frumusețe și sănătate curată.

Ca aerul să fiți de liberi și de mlădiosi.

Sabia care ar tinti să vă rănească, până la urmă își va pierde luciul și va rugini. Brațul care ar dori să vă facă rău, până la urmă va fi sleit și oprit.

Necunoscându-vă, lumea nu vă poate cuprinde.

De aceea ea vă va primi cu mârâit, însă voi, cunoscând lumea, o puteți cuprinde.

De aceea trebuie să-i răspundeți la mânia cu blândețe și să înecați ocară ei în înțelegere plină de iubire.

Astfel l-am învățat pe Noe. Astfel vă învăț pe voi.

NARONDA: Cu acestea Cei Șapte se împrăștiară în tăcere. Căci noi începusem să știm că de fiecare dată când învățătorul încheia cu aceste cuvinte: „Astfel l-am învățat pe Noe”, era semn că nu dorea să mai vorbească.

▫ **Capitolul 16** ▫

Despre creditor și datornici. Ce este Banul? Rustidion scutit de datoria sa către Arcă. ▫

NARONDA: într-o zi, pe când cei Șapte și învățătorul se întorceau de la Cuibul de Vultur spre Arcă, îl văzură la poartă pe Shamadam, fluturând o bucată de hârtie asupra unui om prăbușit la picioarele lui și îl auziră spunând cu voce mânioasă: „Netrebnicia ta mă face să-mi pierd răbdarea. Nu mai pot fi îngăduitor. Plătești acum, sau putrezești în închisoare.”

L-am recunoscut pe om ca fiind Rustidion, unul din numeroșii arendași ai Arcei, care era îndatorat către Arcă cu o sumă oarecare de bani. Era la fel de încovoiat sub ocări ca și sub ani; și se ruga de Stareț să-i amâne plata datoriei, spunând că și-a pierdut de curând singurul fiu și singura lui vacă în răstimp de o săptămână, iar ca urmare a tristeții bătrâna lui soție a fost lovită de paralizie.

Dar în fața unei astfel de situații inima lui Shamadam nu se îmblânzea.

Învățătorul se îndreptă către Rustidion și luându-l cu blândețe de braț, spuse:

MIRDAD: Ridică-te, Rustidion. Și tu ești chipul și asemănarea lui Dumnezeu, iar chipul lui Dumnezeu nu trebuie făcut să se plece înaintea nici unei umbre.

Întorcându-se apoi către Shamadam: Arată-mi chitanța datoriei.

NARONDA: Shamadam, atât de mânios doar cu o clipă înainte, spre mirarea tuturor se făcu mai supus decât un miel și cu umilință îi dădu învățătorului în mână hârtia, iar învățătorul o luă și o cercetă îndelung, alături de Shamadam care privea tâmp și nu spunea o vorbă, ca sub o vrajă.

MIRDAD: Nu cămătar era cel care a întemeiat această Arcă!

V-a lăsat el oare bani, pe care să-i împrumutați cu camătă? V-a lăsat avere cu care să negustoriți, sau pământuri pe care să le dați în arendă și de pe care să adunați osânză?

V-a lăsat oare sudoarea și sângele fraților voștri și v-a lăsat și închisori pentru cei a căror sudoare ați stors-o până la capăt, al căror sânge l-ați supt până la ultima picătură?

O Arcă și un altar și o flacăară v-a lăsat – nimic mai mult.

O arcă, trupul lui cel viu. Un altar care este inima lui neînfricăată.

O flacăară, care este credința lui arzătoare.

Iar pe acestea v-a poruncit să le păstrați neatinse și nepătate în mijlocul unei lumi care joacă după cum îi cântă Moartea și se zbate în mocirla fărădelegii, din cauza lipsei de credință.

Iar pentru ca grija pentru trup să nu vă tulbure sufletul, vi s-a îngăduit să trăiți din mărinimia celor credincioși. Și niciodată, de când a fost întemeiată Arca, ea nu a dus lipsa mărinimiei.

Dar, iată!

Mărinimia aceasta ați prefăcut-o acum într-o năpastă atât pentru voi înșivă cât și pentru cel mărinimos. Căci cu propriile lor daruri i-ați înrobît pe cei ce dăruiesc.

I-ați sugrumat chiar cu firul pe care îl torc pentru voi.

I-ați lăsat goi chiar de hainele pe care vi le Țes ei vouă.

I-ați înfometat chiar de pâinea pe care o coc pentru voi.

Le-ați clădit închisori chiar cu piatra pe care o cioplesc și o clădesc pentru voi.

Le-ați potrivit juguri și sicrie chiar din lemnul pe care vi-1 pregătesc pentru a vă încălzi.

Le împrumutați cu camătă chiar sudoarea și sângele lor.

Căci ce altceva ar fi banii, decât sudoarea și sângele omului, bătute de către cel dibaci în monedă, în chip de bani și bănuți cu care să-l încătușeze pe om?

Și ce altceva sunt bogățiile decât sudoarea și sângele omului, adunate de cei care nădușesc și sângerează cel mai puțin, pentru a asupri cu ele pe cei care nădușesc și sângerează cel mai mult?

Vai și iarăși vai, celor care își risipesc mințile și inimile și își ucid nopțile și zilele adunând averi!

Căci ei nu știu ce adună.

Sudoarea ucigașilor, târfelor și hoților; și sudoarea ofticosului, leprosului și a paralticului; sudoarea orbului, șchiopului și ologului; cea a plugarului și a boului lui, a păstorului și a oii lui și a culegătorului și a secerătorului – toate acestea și mult mai multe adună cel ce adună bogății.

Sângele orfanului și al haimanalei; al despotului și al mucenicului; al celui rău și al celui drept; al hoțului și al păgubașului; sângele lipitorilor, înșelătorilor și al celor care sunt supti și înșelați – toate acestea și mult mai multe adună cel care adună bogății.

Dar, vai și iarăși vai, celor care au ca avuție și marfă cu care fac negoț, sudoarea și sângele omului!

Căci sudoarea și sângele vor stoarce până la urmă adevăratul lor preț. Si grozav va fi prețul și cumplită stoarcerea!

A împrumuta și a împrumuta cu camătă, este o lipsă de recunoștință prea neobrăzată pentru a fi ușor iertată.

Căci ce aveți de împrumutat? Însăși viața voastră nu este un dar? Dacă Dumnezeu v-ar cere camătă pentru cel mai mărunț din darurile Lui către voi, cu ce ați plăti?

Nu este lumea aceasta o vistierie comună în care fiecare om pune laolaltă, tot ceea ce are, pentru susținerea tuturor?

Vă dau oare cu împrumut ciocârlia cântecul ei și primăvara apele ei înspumate?

Vă împrumută stejarul umbra lui și mărul roadele sale dulci ca mierea?

Vă dau cu dobândă, oaia lâna ei și vaca, laptele ei?

Vă împrumută norii ploaia lor și Soarele, căldura și lumina sa?

Ce ar fi viața voastră fără aceste lucruri și fără o mulțime de alte lucruri? Și cine din voi ar putea spune care dintre oameni și lucruri a adus mai mult și care a adus mai puțin în visteria lumii?

Ai putea socoti, Shamadam, care este obolul lui Rustidion la visteria Arcei? Cu toate acestea, tu i-ai împrumuta lui îndărăt chiar obolul lui – poate chiar o parte neînsemnată din el – și pe deasupra l-ai împovăra cu dobândă. Și chiar îl vei trimite la închisoare și îl vei lăsa să putrezească acolo?

Ce dobândă săi ceri lui Rustidion?

Nu vezi cât de folositor i-a fost împrumutul tău? Ce plată mai bună vrei, decât un fiu mort, o vacă moartă și o soție paralizată? Ce câștig mai mare poți storce decât aceste zdrențe atât de vechi de pe o spinare atât de încovoiată?

Vai, descoperă-ți ochii, Shamadam.

Trezește-te înainte de a îți se cere și ție să-ți plătești datoriile cu camătă; iar dacă nu vei fi în stare să o faci, să fii târât în închisoare și lăsat să putrezești acolo.

Același lucru îl spun fiecăruia dintre voi, însoțitori. Descoperiți-vă ochii și deșteptați-vă.

Dați, atunci când puteți și tot ceea ce puteți. Dar nu dați niciodată cu împrumut, ca nu cumva tot ce aveți, chiar și viața voastră, să devină un împrumut; iar împrumutul să trebuiască înapoiat dintr-odată; iar voi să fiți găsiți rău-platnici și aruncați în închisoare.

NARONDA: Învățătorul se uită din nou la hârtia din mâinile sale și înapoi o rupse în bucățele, iar bucățelele le împrăstie în vânt întorcându-se apoi către Himbal, care era păstrătorul vistieriei, îi spuse:

MIRDAD: Dă-i lui Rustidion cu ce să-și cumpere două vaci și îngrijește-te de el și de soția lui până la sfârșitul zilelor lor. Iar tu, Rustidion, mergi în pace. Ești iertat de datoria ta.

Ai grijă să nu devii niciodată creditor. Căci datoria celui care dă cu împrumut cu camătă este mai mare și mai grea decât a celui care împrumută.

▫ **Capitolul 17** ▫

Shamadam se folosește de mită în lupta lui împotriva lui Mirdad. ▫

NARONDA: Timp de multe zile situația cu Rustidion a fost cazul cel mai discutat în Arcă.

Micayon, Micaster și Zamora îl laudau pe învățător cu înflăcărare, Zamora spunând că lui îi este silă până și de vederea și de atingerea banilor.

Bennoon și Abimar jumătate încuviințau și jumătate erau împotriva.

Iar Himbal era pe față împotriva spunând că lumea nu s-a descurcat niciodată fără bani și că bogăția era dreapta răsplată a lui Dumnezeu pentru economie și hărnicie; după cum sărăcia era pedeapsa limpede a lui Dumnezeu pentru lene și risipă; prin urmare, până la sfârșitul veacurilor între oameni vor fi creditori și datornici.

Între timp Shamadam se îndeletnicea să-și dreagă autoritatea sa de Stareț.

Odată m-a chemat la el și în singurătatea chiliei lui mi-a vorbit precum urmează:

„Tu ești cronicarul acestei Arce; și ești fiu de om sărman. Tatăl tău nu are pământ, dar are șapte copii și o soție pentru care trebuie să trudească și abia le face rost de cele mai de trebuință lucruri. Nu înscrie nici un cuvânt din întâmplarea asta nenorocită, pentru ca aceia care vor veni după noi să nu facă din Shamadam prilej de bătaie de joc. Leapădă-te de ticălosul de Mirdad, și îl voi face pe tatăl tău răzeș, îi voi îmbelșuga hambarele și îi voi umple sipetele.”

La acestea am răspuns că Dumnezeu va avea grijă de tatăl meu și de familia lui mai bine decât ar putea să o facă vreodată Shamadam. Cât despre Mirdad, i-am dezvăluit că el este învățătorul meu și că mai curând m-aș lepăda de viață decât să-l părăsesc. Iar însemnările Arcei le voi ține cu bună-credință și cât mai bine, atât cât stă în puterea cunoașterii și priceperii mele.

Am aflat mai târziu că Shamadam a făcut asemenea propuneri fiecăruia dintre însoțitori; dar câte au izbutit – nu o pot spune. Era însă ușor

de văzut că Himbal nu mai venea în Cuibul de Vultur la fel de constant ca înainte.

▫ **Capitolul 18** ▫

Mirdad ghicește moartea tatălui lui Himbal și împrejurările ei. El vorbește despre Moarte. Timpul este cel mai mare scamator. Roata Timpului, osia și obada ei. ▫

NARONDA: Multă apă se scursese de pe munți și fusese sorbită de mare, iar însoțitorii, în afară de Himbal, din nou se aflau adunați în jurul învățătorului, în Cuibul de Vultur.

Învățătorul vorbea despre Omni-Voință. Dar se opri dintrodată și spuse:

MIRDAD: Himbal este în suferință și ar veni la noi pentru ajutor, dar este prea rușinat pentru ca pașii lui să-l poarte înapoi. Mergi și ajută-l, Abimar.

NARONDA: Abimar ieși și se întoarse curând cu Himbal care era zguduit de suspine și avea o înfățișare cât se poate de chinută.

MIRDAD: Apropie-te de mine, Himbal. Ah, Himbal, Himbal! Pentru că ti-a murit tatăl, ai lăsat ca mâhnirea să-ti roadă inima și să-ți preschimbe tot sângele ei în lacrimi. Ce vei face atunci când toată familia ta va muri? Ce veți face atunci când toți tatii și mamele și toate surorile și frații din lumea aceasta se vor duce dincolo și în afara atingerii mâinilor și ochilor voștri?

HIMBAL: Vai, învățătorule! Tatăl meu a murit de moarte năprasnică. Chiar aseară, un taur pe care îl cumpărase de curând i-a străpuns pânțele și i-a zdrobit țeasta. Un trimis mi-a spus aceasta chiar acum. Vai mie! Ah, vai mie!

MIRDAD: Și, după cum pare, a murit tocmai când norocul acestei lumi era gata să-i zâmbească.

HIMBAL: Asa este, învățătorule. Chiar așa este.

MIRDAD: Iar moartea lui te chinuie cu atât mai tare, cu cât taurul a fost cumpărat din banii trimiși de tine.

HIMBAL: Așa este, învățătorule. Chiar așa este. Tu pari să le știi pe toate.

MIRDAD: Care bani erau prețul iubirii tale pentru Mirdad.

NARONDA: Himbal nu mai putea vorbi; căci era zguduit de plâns.

MIRDAD: Tatăl tău nu este mort, Himbal. Nu sunt moarte încă nici forma și nici umbra lui.

Dar, de fapt, simțurile tale sunt moarte pentru forma și umbra tatălui tău, care sunt acum total schimbate. Căci sunt forme atât de gingașe, cu umbră atât de fină încât ochiul grosolan al omului nu le poate desluși.

Umbra unui cedru în pădure nu este aceeași cu umbra aceluiași cedru devenit catarg deasupra unei corăbii, sau stâlp într-un templu, sad schelă pentru spânzurătoare. Nici umbra acelui cedru în soare nu arată la fel cu cea de la lumina lunii sau a stelelor, sau din lumina purpurie a asfințitului.

Dar cedrul acela, oricum ar fi fost schimbat, trăiește în chip de cedru, cu toate ca cedrii din pădure nu-l mai recunosc drept frate al lor.

Poate oare un vierme de mătase de pe o frunză, să recunoască drept frate un vierme înfășurat într-o gogoasă de mătase? Dar acela poate recunoaște drept frate fluturile de mătase de pe ramură?

Poate un bob de grâu din pământ să recunoască rudenia lui cu un fir de grâu de deasupra pământului?

Pot aburii din aer, sau apele din mări, să recunoască drept frați sau surori ținuturile de gheață de pe stânca râpei din munte?

Poate recunoaște Pământul o stea soră în steaua căzătoare care se năpustește asupra lui din adâncurile Spațiului?

Se poate vedea stejarul pe sine în ghindă?

Pentru că tatăl tău se află acum într-o lumină cu care ochiul tău nu este obișnuit și într-o formă pe care tu nu o poți desluși, spui că tatăl tău nu mai este.

Dar Sinele Omului, oriunde ar fi purtat și în orice fel ar fi schimbat, este menit să arunce umbră un timp, până când este dizolvat cu totul în lumina Sinelui Divin al Omului.

O bucată de lemn, fie astăzi o ramură verde pe un copac, iar mâine cuier pe un perete, continuă să fie lemn și să se schimbe ca formă și ca umbră până când este ars de focul dinlăuntru lui.

Asemenea și Omul, va fi mai departe om, fie viu, fie mort, până când Dumnezeu dinlăuntru său îl va arde; adică, până când va înțelege unitatea lui cu Cel Unic.

Dar aceasta nu se poate înfăptui în acea clipită pe care omul vrea să o numească răstimp de viață.

Tot Timpul este răstimp de viață, însoțitorii mei.

Timpul nu are opriri și porniri. Nici nu are hanuri în care călătorii să poată opri pentru odihnă și înviorare.

Timpul este o continuitate care se întoarce asupra sa.

Sfârșitul lui se așterne peste început. Nimic nu este terminat și încetat în Timp; și nimic nu este început și sfârșit.

Timpul este o roată iscată de simțuri și prin simțuri este ea făcută să se rotească în abisurile Spațiului.

Voi vă dați seama de uimitoarea schimbare a anotimpurilor și de aceea credeți că totul este în prada schimbării. Dar recunoașteți de asemenea că puterea care înfășoară și desfășoară anotimpurile este în veci una și aceeași.

Voi vă dați seama de creșterea lucrurilor și de decăderea lor și susțineți înspăimântați că decăderea este sfârșitul oricărui lucru care crește.

Însă pierdeți din vedere faptul că puterea însăși, cea care înfăptuiește creșterea și decăderea, nici nu crește și nici nu decade.

Simțiți iuțea vântului față de cea a adierii și spuneți că vântul este de departe cel mai iute. Și aceasta deși sunteți lămurii că cel ce mișcă vântul și cel ce mișcă adierea este unul și același și nici nu se pripește vreodată cu vântul, nici nu se stinge cu adierea.

Cât sunteți de încrezători!

Cât de ușor vă trag pe sfoară simțurile, la fiecare scamatorie! Unde vă este mintea? Căci numai prin ea vă puteți da seama că toate schimbările care vă înspăimântă sunt doar iuțea de mână.

Cum ar putea fi vântul mai iute decât adierea? Nu adierea dă naștere vântului? Nu poartă vântul adierea cu sine?

Voi, cei care pășiți pe Pământ, cum de măsurați distanțele pe care le străbateți, doar cu pașii și cu leghele?

Fie că vă plimbați sau că alergați, nu sunteți oare purtați cu viteza Pământului în spațiile în care este purtat Pământul însuși?

Și oare înaintarea voastră nu este aceeași cu înaintarea Pământului?

Și Pământul nu este, la rândul lui, tras de alte corpuri cerești după ele și viteza lui nu este potrivită cu viteza lor?

Da, cel încet este obârșia celui iute. Cel iute este purtătorul celui încet. Iar cel iute și cel încet sunt de nedespărțit în fiecare punct al Timpului și Spațiului.

Cum de socotiți creșterea – creștere și decăderea – decădere, iar pe una ca fiind opusă celeilalte? S-a iscat vreodată ceva, altfel decât din ceva care decade? A decăzut vreodată decât ceea ce crește?

Oare voi nu vă dezvoltați în timp ce decădeți mereu? Nu decădeți crescând mereu? Nu moartea este solul existenței, iar existența grânarul morții?

Întrucât creșterea este vlăstarul decăderii și decăderea vlăstarul creșterii; întrucât Viata este obârșia Morții și Moartea obârșia Vieții, atunci ele sunt, de fapt, în fiecare punct al Timpului și Spațiului, doar una.

Și de fapt, bucuria voastră de a exista și a crește este la fel de nesăbuită ca și amărăciunea de a imuri și a decade.

De ce spuneți că numai Toamna este anotimpul strugurilor?

Eu spun că strugurele este matur de asemenea și Iarna, când nu este decât o sevă adormită care vibrează neobservat și își visează visele în vin; și Primăvara de asemenea, când se ivește în chip de ciorchini de mărgele micuțe de smarald; și Vara de asemenea, când ciorchinii cresc și mărgelile se umflă, iar fețele lor încep să se coloreze cu aurul Soarelui.

Dacă fiecare anotimp le poartă în sine pe celelalte trei, atunci cu adevărat toate anotimpurile sunt unul singur în fiecare punct al Timpului și Spațiului.

Da, Timpul este cel mai mare scamator, iar omul este cel tras pe sfoară.

Foarte asemănător cu veverița din roată, Omul care a pus în mișcare roata Timpului este atât de prins și de vrăjit de mișcare încât nu mai poate crede că el însuși este cel care o mișcă, și nici nu poate găsi timp pentru a opri rotirea Timpului.

Și el este asemenea câinelui care își zgârie gura rozând un los și își linge de zor buzele, crezând că sângele se prelinge din os; și Omul își linge propriul său sânge prelins pe roata Timpului și își mestecă propria sa carne sfâșiată de spițele Timpului, crezând că sunt sângele și carnea Timpului.

Roata Timpului se rotește în abisurile Spațiului. Pe obada ei se află toate lucrurile care se simt prin simțuri, neputincioase să simtă un lucru altfel decât în Timp și Spațiu, încât pentru ele lucrurile mereu apar și dispar.

Ceea ce dispare pentru unul într-un anume punct al Timpului și Spațiului, îi apare altuia într-un alt punct.

Ceea ce pentru unul poate fi sus, este jos pentru altul. Ceea ce poate fi zi pentru unul, este noapte pentru altul, în funcție de „Când” și „Unde” ale celui care privește.

Drumul Vieții și al Morții pe obada roții Timpului, este același, o călugări.

Căci mișcarea în cerc nu poate ajunge niciodată la vreun sfârșit și nici nu secătuieste vreodată. Și orice mișcare în lume este o mișcare în cerc.

Și atunci, Omul nu se va izbăvi pe sine niciodată de cercul vicios al Timpului? Omul o va face, căci el este moștenitorul sfintei Libertăți a lui Dumnezeu. Roata Timpului se învâртеște, dar osia ei este în veci nemișcată.

Dumnezeu este osia roții Timpului.

Deși toate lucrurile se rotesc împrejurul Lui în Timp și Spațiu, totuși El este pururea neclintit, nesfârșit, nemărginit. Deși toate lucrurile sunt iscate din Cuvântul Lui, totuși Cuvântul Lui este la fel de nemărginit și veșnic asemenea Lui.

În osie totul este pace. Pe obadă totul este mișcare. În ce loc ați alege să vă aflați?

Vă zic vouă, treceți de pe obada Timpului, pe osie – și scutiți-vă de amețea mișcării. Lăsați Timpul să se rotească în jurul vostru; dar voi nu vă rotiți împreună cu Timpul.

▫ **Capitolul 19** ▫

Logica și Credința. Negarea de sine este afirmare de Sine. Cum să oprim roata Timpului. A plânge și a râde. ▫

BENNOON: Iartă-mă, învățătorule; dar logica ta mă buimăcește cu lipsa ei de logică.

MIRDAD: Nu-i de mirare, Bennoon, că ți s-a spus „Judecătorul”!

Tu stăruie asupra logicii unui caz înainte de a-l înțelege.

Ai fost judecător atâta timp și încă nu ai descoperit că singurul folos al Logicii este acela de a-l elibera pe Om de logică și de a-l îndruma către Credința care duce la înțelegere?

Logica este vârsta necoaptă, care își țese plasele ei de funigei, ținând să prindă cu ele dihania uriașă a Cunoașterii.

Când Logica se coace, ea se sugrumă pe sine în propriile plase și atunci este transmutată în Credință, care este cea mai adâncă cunoaștere.

Logica este o cârjă pentru schilod; dar este o povară pentru cel iute de picior și o povară și mai mare pentru cel înaripat.

Logica este Credință aflată în mintea copilăriei.

Credința este Logică ajunsă la maturitate. Atunci când logica ta, Bennoon, se va coace, așa cum în curând o va face, nu vei mai vorbi de Logică.

BENNOON: Pentru a ne desprinde de pe obada roții Timpului și a ne orienta către osia ei, poate că trebuie vrând-nevrând să ne negăm pe noi înșine. Poate omul să-și nege propria sa existență?

MIRDAD: într-adevăr, pentru aceasta trebuie să vă negați acel Eu care este o jucărie în mâinile Timpului și să vă afirmați astfel adevăratul Eu, Sinele, care este de neatins de scamatoriile Timpului.

BENNOON: Negarea unui sine, a unui eu, poate fi afirmarea altuia?

MIRDAD: Da, a-ți nega Sinele, înseamnă a afirma Sinele. Atunci când unul moare spre a se schimba, celălalt se naște într-un schimbare.

Mulți oameni trăiesc pentru a muri. Fericiți sunt cei care mor pentru a trăi.

BENNOON: Totuși, scumpă îi este omului identitatea sa de om. Cum va putea el să se cufunde în Dumnezeu și să fie mai departe conștient de identitatea lui?

MIRDAD: Pentru pârâu este oare o pierdere să se piardă în Mare și să fie conștient de sine însuși ca Mare?

Pentru om, a-si pierde identitatea în Dumnezeu înseamnă doar a-si pierde umbra și a-și afla esența neumbrită a ființei sale.

MICASTER: Cum poate Omul, o creatură a Timpului, să fie liber de ghearele timpului?

MIRDAD: După cum Moartea vă va izbăvi de Moarte, iar Viața vă va mântui de Viață, la fel Timpul vă va descătușa de Timp.

Omul va fi atât de sătul de schimbare încât totul în el va tânji și va tânji cu sete arzătoare la ceea ce este mai presus de schimbare.

Și cu siguranță va afla aceasta în Sine însuși. Fericiți sunt cei care tânjesc, căci ei se și află în pragul Libertății – Pe aceia îi caut și lor le propovăduiesc.

Oare eu pe voi nu v-am ales pentru că am auzit năzuințele voastre?

Dar vai celor care se leagănă în hora Timpului și care își caută în ea libertatea și pacea.

Ei nu apucă să se bucure de naștere, că sunt făcuți să jelească de moarte.

Nu apucă să se îndestuleze, că sunt flămânzi.

Nu apucă să prindă porumbelul păcii, căci în mâinile lor el se preschimbă în vultur al războiului.

Cu cât cred că știu mai mult, cu atât știu de fapt mai puțin.

Cu cât mai departe înaintează, cu atât mai mult dau înapoi.

Cu cât se înalță mai sus, cu atât mai jos cad.

Pentru aceștia cuvintele mele vor fi asemenea unor bâiguieli nedeslușite și supărătoare; asemenea rugăciunilor într-o casă de nebuni și a unor făclii aprinse înaintea unui orb. Numai atunci când și aceștia vor începe să tânjească după Libertate, își vor deschide urechile la cuvintele mele.

HIMBAL: (Plângând) Nu numai urechile mi le-ai deschis, învățătorule, ci și inima. Iartă lui Himbal cel surd și orb de ieri.

MIRDAD: Oprește-ți lacrimile, Himbal.

Lacrime nu va deveni ochiul care să caute zările de dincolo de tărâmul Timpului și Spațiului.

Cei care râd gădilați de degetele viclene ale Timpului, varsă lacrimi atunci când pielea le este sfâșiată de ghearele lui.

Cei care joacă și cântă la strălucirea Tinereții, se poticnesc și gem la beteșugurile Bătrâneții.

Cei care se veselesc la ospetele Timpului, își acoperă capetele cu cenușă la înmormântările lor.

Însă voi trebuie să fiți mereu senini. În caleidoscopul schimbării, căutați numai ceea ce dăinuie.

Nimic nu este vrednic de o lacrimă în Timp.

Nimic nu este vrednic de un zâmbet în Timp.

O față rătăitoare și o față plângătoare sunt la fel de nepotrivite și de schimonosite. Vreți să ocoliți sarea lacrimilor? Atunci, ocoliți schimonoselile râsului.

O lacrimă, atunci când se usucă, devine chicot. Chicotul, când este stors, devine lacrimă. Nu fiți nici seci la bucurie, nici umezi la necaz.

Ci fiți la fel de senini la amândouă.

▣ **Capitolul 20** ▣

Unde ne ducem după ce murim? Despre Căință. ▣

MICASTER: învățătorule, unde ne ducem după ce murim?

MIRDAD: Unde te afli acum, Micaster?

MICASTER: în Cuibul de Vultur.

MIRDAD: Crezi că acest Cuib de Vultur este destul de larg spre a te cuprinde pe tine?

Crezi că acest Pământ este singurul cămin al Omului?

Trupurile voastre, deși mărginite în Timp și Spațiu, sunt alcătuite din toate câte sunt în Timp și Spațiu. Astfel, mulți dintre voi trăgându-se din Soare, trăiesc în Soare. Iar mulți dintre voi fiind alcătuiți din Pământ, trăiesc pe Pământ.

Și la fel – pe celelalte sfere și în spațiile fără urme dintre ele. Doar neghiobului îi place să-și închipuie că singurul sălaș al Omului este Pământul și că miliardele de corpuri cerești care plutesc în Spațiu se află doar ca podoabă pentru sălașul Omului și ca desfătare pentru ochii săi.

Steaua Dimineții, Calea Lactee, Pleiadele sunt și ele cămine ale Omului la fel cum este acest Pământ. De fiecare dată când trimit o rază ochiului lui, ele îl ridică până la ele. De câte ori trece pe sub ele, Omul le cheamă către sine.

Toate lucrurile sunt cuprinse în Om, iar el, la rândul lui, este cuprins în ele.

Universul este doar un singur trup. Intrați în comuniune cu cea mai mărunță părticică din el și veți fi în comuniune cu totul.

Și precum muriți fără încetare în timp ce trăiți, la fel trăiți neîncetat când sunteți morți; dacă nu în acest trup, atunci într-un trup cu o altă formă. Dar continuați să ființați într-un trup, câtă vreme nu sunteți topiți în Dumnezeu; adică, până când nu depășiți orice schimbare.

MICASTER: Ne întoarcem pe acest Pământ cât timp trecem dintr-o schimbare în alta?

MIRDAD: Legea Timpului este repetarea.

Ceea ce s-a petrecut cândva în Timp este menit să se petreacă iar și iar; intervalele, în cazul Omului, pot fi lungi sau scurte, potrivit cu tăria dorinței și voinței fiecărui om, de a se transforma.

Atunci când treceți de la timpul cunoscut drept viață la cel cunoscut drept moarte și duceți cu voi setea neostoită pentru Pământ și nepotolită nesaț de patimile lui, atunci magnetul Pământului vă va atrage din nou la pieptul său.

Iar Pământul vă va alăpta și Timpul vă va întărca viață după viață și moarte după moarte, până când vă veți întărca singuri, odată pentru totdeauna, prin propria voastră voință și consimțământ.

ABIMÂR: Are Pământul nostru putere și asupra ta, învățătorule? Căci pari ca și cum ai fi unul dintre noi?

MIRDAD: Vin și plec atunci când vreau; vin pentru a-i elibera pe robii Pământului de robia de Pământ.

MICAYON: Aș dori să fiu întărcat pe veci de Pământ. Cum pot să o fac, învățătorule?

MIRDAD: Iubind Pământul și pe toți copiii săi. Atunci când Iubirea este singura rămășiță a tuturor socotelilor voastre cu Pământul, atunci Pământul vă va ierta de datoria către el.

MICAYON: Dar Iubirea este atașament, iar atașamentul este robie.

MIRDAD: O nu, Iubirea este singura eliberare de atașament. Atunci când iubiți totul, nu sunteți atașați de nimic.

ZAMORA: Poate cineva scăpa prin Iubire de repetarea păcatelor sale împotriva Iubirii și să oprească astfel roata Timpului?

MIRDAD: Aceasta o poți dobândi prin Căință.

Un blestem care ți-a scăpat de pe limbă își va căuta alt sălas atunci când întorcându-se, îți va găsi limba învăluită în binecuvântări iubitoare. În acest fel Iubirea va împiedica repetarea acelui blestem.

O privire desfrânată va căuta un alt ochi desfrânat atunci când întorcându-se, va găsi ochiul-gazdă plin de priviri iubitoare.

O dorință haină iscată într-o inimă haină, își va căuta alt cuib atunci când întorcându-se, va găsi inima-gazdă plină de dorințe iubitoare. În acest fel Iubirea va stăvili renașterea acelei dorințe haine.

Aceasta este Căința.

Timpul nu, vă poate înapoia decât Iubire, atunci când Iubirea devine singura voastră rămășiță din datorii.

Atunci când un singur lucru este repetat în fiecare loc și timp el devine neschimbare, umplând întreg Spațiul și Timpul și desființându-le astfel pe amândouă.

HIMBAL: Totuși mai este un lucru care încă îmi tulbură inima și îmi întunecă înțelegerea, învățătorule: de ce a trebuit să moară tatăl meu de această moarte și nu de alta?

▫ **Capitolul 21** ▫

Sfânta Omni-Voință. De ce se petrec lucrurile așa cum se petrec și când se petrec. ▫

MIRDAD: Cât este de ciudat că voi, vlăstare ale Timpului și Spațiului, încă nu v-ați dat seama că Timpul este memoria universală înscrisă pe tăblițele Spațiului.

Dacă voi, îngrădiți fiind de simțuri, vă puteți totuși aminti unele lucruri petrecute între nașterea și moartea voastră, cu cât mai mult poate face aceasta Timpul care a fost înaintea nașterii voastre și care dăinuie nemărginit dincolo de moartea voastră?

Vă zic vouă, Timpul își amintește cu desăvârșire totul – nu numai cele despre care voi aveți o vie amintire, dar și cele de care sunteți cu totul neștiutori.

Căci nu există uitare în Timp; nu, nici a celei mai ușoare mișcări, sau suflări, sau toane. Iar tot ceea ce este păstrat în amintirea Timpului este adânc întipărit în lucrurile din Spațiu.

Chiar acest Pământ pe care pășiți, chiar aerul pe care îl respirați, casele în care locuiți, vă pot dezvălui de îndată cele mai mici amănunte ale mărturiilor din viețile voastre, trecute, prezente și cele ce vor fi, doar să aveți puterea de a citi și pătrunderea de a le prinde înțelesul.

În viață, precum și în moarte, pe Pământ cât și dincolo de Pământ, nu sunteți niciodată singuri, ci sunteți mereu în tovărășia lucrurilor și a ființelor care au partea lor în viața și în moartea voastră, după cum o aveți voi, în viața și în moartea lor.

Așa cum vă împărtășiți voi din ele, la fel și ele se împărtășesc din voi; și așa cum le căutați voi, la fel vă caută și ele.

În fiecare lucru omul tinteste ceva; și fiecare lucru tinteste ceva în Om.

Schimbările se petrec fără încetare. Dar neputincioasa amintire a Omului este un jalnic răboj.

Nu însă și amintirea fără greș a Timpului, care ține cea mai amănunțită socoteală a legăturilor Omului cu semenii săi și cu toate celelalte fapte din Univers și îl silește să-și achite datoriile în fiecare clipită, viață după viață și moarte după moarte.

Trăsnetul nu va lovi niciodată o casă decât dacă acea casă îl atrage către sine. Casa este la fel de răspunzătoare de nimicirea ei ca și trăsnetul.

Un taur nu va împunge niciodată un om decât dacă omul stârnește taurul să-l împungă. Și de fapt, omul este mai răspunzător de sângele său decât este taurul.

Cel ucis ascute pumnalul ucigașului și amândoi pornesc lovitura de moarte. Cel prădat îndrumă mișcările tâlharului și împreună săvârșesc furtul.

Vai, Omul își cheamă propriile năpaste și apoi cârtește împotriva oaspeților supărători, uitând când și cum și unde le-a scris și i-a poftit el însuși.

Însă Timpul nu uită.

Și Timpul trimite în clipa convenită fiecare chemare la adresa convenită; Timpul îl îndrumă pe fiecare oaspete la locuința gazdei.

Vă zic vouă, nu cârțiți împotriva nici unui oaspete, ca nu cumva el să-și răzbune neînsemnata trufie rămânând prea mult, sau înmulțindu-și ospetele pe care altfel le-ar fi socotit îndestulătoare.

Fiți buni și primitori cu toți oaspeții, oricare le-ar fi înfățișarea și purtarea; căci, de fapt, ei sunt doar creditorii voștri.

Mai ales celor nesuferiți, dați-le mai mult decât li se cuvine, pentru ca să poată pleca mulțumiți și recunoscători, iar dacă va trebui să vă calce din nou, atunci să vină ca prieteni și nu în chip de creditor.

Purtați-vă cu fiecare oaspete ca și cum ar fi oaspetele de cinste, încât să-i puteți câștiga încrederea și să aflați pricina ascunsă a chemării sale.

Primiți orice necaz ca și cum ar fi un noroc. Căci un necaz, odată înțeles, pe dată se preface în noroc.

În timp ce un noroc greșit înțeles, devine iute o năpastă.

Voi înșivă sunteți cei care vă alegeți nașterea și moartea, clipa lor și locul lor, precum și felul de viață, în pofida toanelor amintirii voastre, care este asemenea unui năvod făcut din neadevăruri, cu găuri largi și cu spărturi.

Așa-zisul înțelept susține că oamenii nu au un rol la nașterea și la moartea lor.

Leneșul care privește la Timp și Spațiu prin gaura strâmtă a ochiului, va nesocoti cele mai multe din lucrările Timpului și Spațiului,

considerându-le doar întâmplare. Feriți-vă de trufia și de înșelăciunea lui, însoțitorii mei.

Nu există întâmplare în Timp și Spațiu.

Toate lucrurile sunt rânduite de Omni-Voința care nici nu greșește în nimic, nici nu trece cu vederea vreun lucru.

Asemenea picăturilor de ploaie care se adună laolaltă în pâraie; iar pâraiele curg pentru a se aduna în râulețe și râuri; iar râurile se dăruiesc fluviilor ca afluenți; și fluviile își poartă apele către mare; iar mările sunt unite în Marele Ocean, la fel și fiecare voință a fiecărei fapturi, înșuflețită sau neînșuflețită, se adună ca afluent în Omni-Voință.

Vă zic vouă, totul are voință.

Chiar și piatra care pare atât de surdă și de mută și de neînșuflețită, nu este lipsită de o voință a ei.

Altfel ea nu ar fi fost, și nu ar fi influențat nici un lucru și nimic nu ar fi influențat-o pe ea. Conștiința ei de a voi și de a fi diferă ca treaptă de cea a omului, dar nu și ca esență.

Din viața unei singure zile, de câte lucruri anume puteți susține că sunteți conștienți?

De fapt, de o foarte neînsemnată parte.

Dacă voi, cu toate că sunteți prevăzuți cu creier și cu amintire și cu mijloace de consemnare a simțămintelor și a gândurilor, sunteți inconștienți de cea mai mare parte a existenței, unei singure zile, de ce vă mirați că piatra este atât de inconștientă de viața și de voia ei?

Dacă voi trăiti și vă mișcați atât, iară a fi conștienți că trăiti și că vă mișcați, la fel și voința voastră nu are conștiința de a voi.

Dar Omni-Voința este conștientă de inconștiența voastră și de cea a fiecărei fapturi din Univers.

Reîmpărțindu-se pe sine, după cum îi este deprinderea, în fiecare moment al Timpului și în fiecare punct al Spațiului, Omni-Voința îi înapoiază fiecărui om și fiecărui lucru ceea ce a voit, nici mai mult, nici mai puțin, fie că a voit-o conștient sau altminteri.

Dar omul, neștiind aceasta, prea adeseori este înspăimântat de ceea ce îi aduce soarta, din sacul atot-cuprinzător al Omni-Voinței. Și omul cârtește deznădăjduit și învinuiește Soarta nestatornică de năpasta sa.

Nu Soarta este nestatornică, O călugări; căci Soartă este doar un alt nume al Omni-Voinței.

Voința Omului deocamdată este prea nestatornică, prea cu toane, prea nesigură, ne știind încotro să se îndrepte.

Se repede astăzi spre răsărit și mâine la apus; aici pecetluiește lucrul acesta ca fiind bun, dincolo îl consideră ca fiind rău. Acum îl privește pe acest om ca prieten, doar pentru a lupta mai târziu împotriva lui ca vrăjmaș.

Voința voastră nu trebuie să fie șovăielnică, însoțitorii mei. Aflați că toate legăturile voastre cu lucrurile și cu oamenii sunt hotărâte de ceea ce vreți voi de la ele și ele de la voi.

Iar ceea ce vreți voi de la lucruri și de la oameni, hotărăște ceea ce vor ele de la voi.

De aceea v-am spus mai înainte și vă spun și acum: aveți grijă cum respirați și cum vorbiți și ce anume vreți și gândiți și faceți.

Căci voința voastră este tăinuită în fiecare răsuflare, în fiecare cuvânt, în fiecare dorință, gând și faptă. Iar ceea ce pentru voi este tăinuit, pentru Omni-Voință este întotdeauna vădit.

Să nu voiți din partea unui om o plăcere care pentru dânsul este chin, ca nu cumva acea plăcere să vă chinuiască mai mult decât chinul.

Nici să nu vreți cuiva un bine care pentru dânsul este un rău, ca nu cumva să fiți cu voi înșivă răi, de bunăvoie.

Dar să doriți din partea tuturor oamenilor și lucrurilor iubirea lor; căci numai prin ea vă vor fi ridicate vălurile, iar înțelegerea va coborî în inimile voastre și ea vă va iniția voința în tainele minunate ale Omni-Voinței.

Cât timp nu ajungeți conștienți de toate lucrurile, nu puteți fi conștienți de voia lor în voi, nici de voia voastră în ele.

Cât timp nu sunteți conștienți de voia voastră în toate lucrurile și de voia lor în voi, nu puteți cunoaște tainele Omni-Voinței.

Iar atâta timp cât nu cunoașteți tainele Omni-Voinței, nu trebuie să-i opuneți voința voastră; căci cu siguranță voi veți fi cei ce pierd.

Din fiecare ciocnire veți ieși plini de răni și năuciți de durere.

Și veți căuta răzbunarea, doar pentru a mai adăuga noi răni celor vechi și a face să se reverse cupa suferinței.

Vă zic vouă, fiți împăcați cu Omni-Voința, dacă vreți să prefaceți înfrângerea în biruință.

Primiți fără murmur toate cele ce vă vin din tainica ei desagă; primiți-le cu recunoștință și încredințați că ele sunt partea voastră dreaptă și cuvenită din Omni-Voință.

Primiți-le cu voința de a înțelege prețul și înțelesul lor.

Iar odată înțelese căile ascunse ale propriei voastre voințe, veți înțelege în mod spontan Omni-Voința.

Împăcați-vă cu cele ce nu cunoașteți, ca în acest fel să puteți fi ajutați să le cunoașteți.

Respingându-le, ele vor rămâne o chinuitoare taină.

Lăsați ca voința voastră să fie slujitoarea Omni-Voinței, până când înțelegerea va face Omni-Voința slujitoare a voinței voastre.

Astfel l-am învățat pe Noe. Astfel vă învăț pe voi.

▫ **Capitolul 22** ▫

Mirdadîl despovărează pe Zamora de taina sa și vorbește despre Bărbat și Femeie, despre Căsătorie, despre Celibat și despre Biruitor. ▫

MIRDAD: Naronda, credincioasa mea aducere aminte! Ce-ti spun ție acești crini?

NARONDA: Nimic ce să pot auzi, învățătorule.

MIRDAD: Îi aud spunând: „îl iubim pe Naronda și cu dragă inimă îi aducem prinos sufletele noastre înmiresmate, ca mărturie a iubirii noastre.”

Naronda, statornica mea inimă! Ce-ti spun apele din eleșteul acesta?

NARONDA: Nimic ce să pot auzi, învățătorule.

MIRDAD: Le aud spunând: „îl iubim pe Naronda; de aceea vom ostoi setea lui și setea iubiților săi crini.”

Naronda, ochiul meu veșnic trează! Ce anume îți spune ție această zi, cu toate lucrurile pe care le leagănă atât de dulce în brațele ei însozite?

NARONDA: Nimic ce să pot auzi, învățătorule.

MIRDAD: O aud spunând: „îl iubesc pe Naronda; de aceea îl leagăn atât de dulce în brațele mele însozite împreună cu celelalte dragi surate ale mele.”

Având atâtea lucruri pe care să le iubească și de care să fie iubit, viața lui Naronda nu este destul de plină încât să nu mai fie loc pentru visuri și gânduri deșarte care să se încuibeză și să clocească în ea?

Cu adevărat, Omul este răsfățatul Lumii.

Toate lucrurile sunt fericite să-l răsfete.

Dar puțini sunt oamenii care să nu fie stricați de atâtea răsfăț; și încă mai puțini sunt oamenii care să nu muște mâinile care îi răsfăț.

Pentru cel care nu este răsfățat, chiar și mușcătura șarpelui este un sărut drăgăstos.

Dar pentru cel răsfățat chiar și un sărut drăgăstos este mușcătură de șarpe. Nu este așa, Zamora?

NARONDA: Astfel vorbea învățătorul, în timp ce el, Zamora și eu însumi, într-o după-amiază însozită, stropeam niște straturi în grădina Arcei.

Zamora, care în tot acest timp era foarte abătut, posomorât și trist, se fâstâcise și după cum se părea, era foarte descumpănit de întrebarea învățătorului.

ZAMORA: Ceea ce spune învățătorul că este adevărat trebuie să fie adevărat.

MIRDAD: Oare nu e adevărat în ceea ce te privește, Zamora? Nu ai fost tu acoperit de multe sărutări pătimase? Nu ești tu chinuit acum de amintirea iubirii tale pierdute?

ZAMORA: (Aruncându-se la picioarele învățătorului, cu ochii în lacrimi) O, învățătorule!

Cât de copilăresc și-de zadarnic este din partea mea și a oricărui om, să ascundă de ochiul tău o taină, chiar și în cel mai adânc loc din inimă!

MIRDAD: (Ridicându-l pe Zamora către el.) Cât de copilăresc și de zadarnic este să o ascunzi fie și de acești crini!

ZAMORA: Știu că inima mea încă nu este curată, pentru că visele ultimei nopți au fost necurate.

În această zi as vrea să-mi clătesc inima. As vrea să o dezgolesc cu totul înaintea ta, învățătorule; înaintea lui Naronda; înaintea acestor crini și a viermilor de pământ care mișună în jurul rădăcinilor lor.

Aș vrea să-mi despovărez sufletul de taina mea înăbușitoare. Fie ca blânda adiere să o poarte la toate făpturile din lume.

Am iubit o fată în tinerețea mea.

Era mai frumoasă decât steaua dimineții. Pe buzele mele, numele ei era cu mult mai dulce decât somnul pentru pleoapele mele.

Când ne-ai vorbit despre rugăciune și despre șuvoiul sângelui, cred că am fost primul care a băut din licoarea tămăduitoare a cuvintelor tale.

Căci iubirea lui Eloglah – acesta era numele fetei – era stăpâna sângelui meu și am aflat ce poate face un sânge bine strunit.

Cu iubirea lui Hoglah, veșnicia era a mea. O purtam ca pe un inel de logodnă.

Moartea însăși era pentru mine cămașă de zale. Mă simțeam mai bătrân decât toate zilele de ieri și mai tânăr decât ultima zi de mâine ce urma să se nască.

Brațele mele sprijineau cerul și picioarele mele îmboldeau pământul; iar în inima mea ardeau mulțime de sori înflăcărați.

Dar Hoglah a murit, iar Zamora, pasăre Phoenix arsă, s-a prefăcut într-o grămadă de cenușă fără ca un nou Phoenix să se nască din nou, din grămada de cenușă rece și neînsuflețită.

Zamora – leul neînfricat – s-a prefăcut într-un iepure înfricoșat. Zamora – stâlpul cerului – s-a prefăcut într-o jalnică epavă dintr-o baltă cu apă stătută.

Am adunat tot ce am fost în stare din Zamora și l-am adus în această Arcă cu nădejdea de a mă îngropa de viu în amintirile și în umbrele ei din vremea potopului. Spre norocul meu, am ajuns aici chiar atunci când un însoțitor părăsea lumea aceasta și am fost primit.

De cincisprezece ani l-au văzut și l-au auzit pe Zamora însoțitorii acestei Arce, dar taina lui Zamora nici nu au auzit-o, nici nu au știut-o.

Poate doar vechile ziduri și trecerile întunecoase ale Arcei să nu fie neștiutoare de ea. Poate că pomii, florile și păsările din grădina aceasta știu câte ceva despre ea. Cu siguranță însă, corzile harpei mele îți pot spune mai mult despre Hoglah a mea, învățătorule, decât îți pot spune eu.

Chiar atunci când cuvintele tale au început să încălzească și să trezească cenușa lui Zamora, iar eu eram aproape sigur de noua naștere a lui Zamora, Hoglah mi-a apărut în vis, a făcut să mi se aprindă sângele și m-a aruncat în colții vrăjmași ai traiului acestor zile, asemenea unei torțe stinse, unei bucurii născute moartă; o grămadă de cenușă neînsuflețită.

Ah, Hoglah, Hoglah!

Iartă-mi mie, învățătorule. Nu-mi pot înfrâna lacrimile. Poate fi carnea altceva decât carne? Fie-ti milă de carnea mea.

Fie-ți milă de Zamora.

MIRDAD: Mila de sine trezește milă. Mirdad nu are nici un dram din aceasta.

Dar are din belșug iubire, pentru toate lucrurile, chiar și pentru trup; dar și mai multă pentru spiritul care îmbracă forma grosolană a cărnii numai pentru a o topi în propria sa lipsă a oricărei forme. Iar iubirea lui Mirdad îl va înălța pe Zamora din cenușa sa și va face din el un Biruitor.

Biruitorul despre care vă învăț – este Omul deplin și stăpân pe sine însuși.

Bărbatul încătușat de iubirea unei femei și femeia încătușată de iubirea unui bărbat, sunt la fel de nepregătiți pentru neprețuita cunună a Libertății. Dar bărbatul și femeia deveniți una prin Iubire, de nedespărțit, de nedeslușit unul de celălalt, sunt cu adevărat îndreptățiți la răsplata aceasta.

Nici o iubire nu este Iubire – dacă îl înrobește pe cel ce iubește. Nici o iubire nu este Iubire – dacă se nutrește din came și sânge.

Nici o iubire nu este Iubire – dacă ea atrage o femeie către un bărbat doar pentru a prăsi mai multe femei și mai mulți bărbați, făcând să dăinuie astfel robia lor față de came.

Biruatorul despre care vă propovăduiesc – Omul-phoenix – este prea liber pentru a fi mascul, prea măreț pentru a fi femeală.

Precum în sferele dense ale Vieții bărbatul și femeia sunt una, la fel sunt una și în sferele rarefiate ale Vieții.

Răstimpul dintre ele este doar un crâmpiei din veșnicie, stăpânit de amăgirea Dualității.

Cei care nu sunt în stare să vadă nici înainte nici mai departe, cred că acest crâmpiei de veșnicie este însăși Veșnicia. Ei se agață de amăgirea Dualității ca și cum ea ar fi însuși miezul și esența Vieții, neavând cunoștința că legea Vieții este Unitatea.

Dualitatea este o etapă a Timpului, întrucât ea este născută din Unitate, ea duce tot la Unitate. Cu cât mai iute veți străbate această etapă, cu atât mai curând vă veți bucura de libertate.

Și ce altceva sunt bărbatul și femeia decât Omul unic inconștient de unitatea sa, despicat astfel în două și făcut să soarbă otrava Dualității, încât să poată tânji la nectarul Unității; și năzuind la el, să-l caute cu bucurie; și căutându-l, aflându-l și avându-l, să fie conștient de negrăita sa libertate?

Lăsați armăsarul să necheze către iapă, iar vaca să-l cheme pe taur. Natura însăși îi mână și le binecuvântează și le încuviințează fapta, căci deocamdată ei nu sunt conștienți de o soartă mai înaltă decât reproducerea de sine.

Lăsați bărbații și femeile care încă nu sunt prea departe de armăsar și de iapă, de taur și de vacă, să se caute unul pe celălalt în întunecatele închisori ale cărnii. Lăsați-i să amestece necuviința alcovului cu cuviința căsătoriei.

Lăsați-i să se bucure de rodnicia șalelor și de belșugul pântecelor lor.

Lăsați-i pe dâșii să înmulțească speciile. Natura însăși este bucuroasă să le fie naș și moașă; și Natura le așterne culcuș de trandafiri, fără a uita spinii.

Dar bărbații și femeile care năzuiesc, trebuie să-și înfăptuiască unitatea chiar fiind în trup; nu prin comuniunea trupurilor, ci prin Voința de Libertate față de trup și față de toate piedicile pe care le așterne el, în calea lor către Unitatea deplină și către Sfânta înțelegere.

Auțiți adesea oamenii vorbind despre „firea omenească” ca și cum ea ar fi un lucru încremenit, bine cântărit, bine rânduit, deplin cercetat și deplin mărginit din toate părțile, prin ceva ce ei numesc Sex.

A mulțumi patimile cărnii – înseamnă firea omenească.

Iar a înfrâna năvala lor clocotitoare și a le folosi ca mijloc de depășire a cărnii, înseamnă a merge răspicat împotriva firii omenești și a avea la urmă de ispășit. Așa spun ei.

Nu plecați urechea la trăncăneala lor.

Prea uriaș este Omul și prea necuprinsă este firea lui. Prea felurite îi sunt însușirile și prea nesecată puterea lui.

Feriți-vă de cei care caută să-i statornicească hotare.

Carnea, fără îndoială, îi ia Omului un bir greu. Dar el îl plătește numai o vreme.

Care dintre voi ar dori să fie rob pentru întreaga Veșnicie? Care rob nu tânjește să arunce jugul stăpânului și să scape astfel de plata birului?

Omul nu s-a născut pentru a fi rob, nici măcar omenescului din el. Iar Omul este întotdeauna dornic de libertatea din orice fel de robie. Și cu siguranță, Libertatea va fi a sa.

Ce este o legătură de sânge pentru cel care vrea să biruiască? Un nod care trebuie tăiat de bunăvoie. Biruitorul își simte sângele înrudit cu orice sânge. În acest fel el nu este încătușat de nimeni.

Lăsați-i pe cei care nu năzuiesc, să înmulțească rasa. Cei care năzuiesc au de înmulțit o altă rasă – însăși rasa biruitorilor.

Rasa biruitorilor nu purcede din șale și din pânțele. Ci mai curând urcă din inimi celibatate al căror sânge este stăpânit de o neînfricată voință de a birui.

Știu că voi și că mulți alții în lume asemenea vouă, au făcut legământul celibatului. Cu toate acestea sunteți departe de a fi celibatari, după cum stau mărturie visele lui Zamora din noaptea trecută.

Nu sunt celibatari cei care poartă veșmântul monahal și se ferecă în spatele zidurilor groase și a porților grele din fier.

Mulți călugări și călugărițe sunt mai necuviincioși decât cei mai necuviincioși, deși trupul lor ajurat – și cu deplină bună credință – că nu se va însoți vreodată cu alt trup.

Dar sunt celibatari cei care au minți și inimi celibatate, fie că se află în mănăstiri, fie că sunt în piețe publice.

Cinstiți Femeia, însoțitorii mei și slăviți-o.

Nu ca mamă a rasei, nici drept consoartă sau iubită, ci ca fiind perechea Omului și părtaşă cu el, clipă de clipă, în lunga ispășire și suferință a vieții dualității.

Căci fără de ea, omul nu ar putea străbate crâmpeliul Dualității.

Doar în ea își va găsi el unitatea; iar ea, în el își va afla Libertatea de Dualitate. Și perechea se va contopi în cursul Timpului într-unui singur – în Biruitorul însuși, care nu este nici bărbat nici femeie; care este Omul Desăvârșit.

Biruatorul despre care propovăduiesc – este Omul deplin întregit și stăpân pe sine însuși.

Și fiecare dintre voi trebuie să ajungă să fie un biruator, înainte ca Mirdad să se ridice din mijlocul vostru.

ZAMORA: Mi se întunecă inima de mâhnire auzindu-te vorbind că ne vei părăsi. Dacă va veni ziua aceea în care să te căutăm și să nu te aflăm, Zamora cu siguranță va pune capăt răsufării sale.

MIRDAD: Poți să voiești multe lucruri, Zamora – ai putea voi toate lucrurile.

Dar este un lucru pe care nu îl vei putea voi și acesta este de a pune capăt voinței tale, care este voința Vieții, care este Omni-Voința.

Căci Viața care este Ființare nu poate voi niciodată propria sa neființă; nici ne-ființa nu poate avea voință. Nu, nici chiar Dumnezeu nu-i va pune capăt lui Zamora.

Cât despre a vă părăsi, va veni cu siguranță ziua aceea când mă veți căuta în trup și nu mă veți găsi. Căci am lucrări de îndeplinit și în alte locuri decât acest Pământ. Dar nicăieri nu îmi las lucrarea neîmplinită.

Deci, îmbărbătați-vă.

Mirdad nu se va despărți de voi înainte de a vă fi făcut biruatori – oameni deplin întregiți și deplin stăpâni asupra sinelui.

Atunci când veți dobândi stăpânirea sinelui și Unitatea, atunci îl veți afla pe Mirdad sălășluind mereu în inimile voastre, iar numele său nu va păli niciodată în amintirea voastră.

Astfel l-am învățat pe Noe. Astfel vă învăț pe voi.

▫ **Capitolul 23** ▫

Mirdad o lecuiește pe Sim-Sim și vorbește despre Bătrânețe. ▫

NARONDA: Sim-Sim, cea mai bătrână vacă din grajdurile Arcei era bolnavă de cinci zile și nu voia să se atingă nici de mâncare, nici de apă, când Shamadam trimise după măcelar, spunând că era mai prevăzător să taie vaca și să profite de vânzarea cărnii și a pielii ei, decât să o lase să moară și astfel pierderea să fie deplină.

Când învățătorul auzi aceasta se înnegura și se repezi de-a dreptul în grajd la ieslea lui Sim-Sim. Cei Șapte l-au urmat.

Sim-Sim stătea tristă și aproape nemișcată, cu capul atârând, cu ochii pe jumătate închiși, cu părul zbârlit și lipsit de strălucire. Din când în când, abia mișca o ureche pentru a alunga o muscă obraznică.

Ugerul mare îi atârna scofâlcit și gol între picioare, căci Sim-Sim, către sfârșitul lungii și rodnicei ei vieți, fusese lipsită de dulcile suferințe ale maternității.

Oasele soldurilor îi ieșeau în afară, jalnice și stinghere ca două pietre de mormânt.

Șira spinării și coastele îi puteau fi lesne numărate. Coada lungă și subțire cu pământuf stufos la capăt, atârna dreaptă și țeapănă.

Învățătorul se apropie de animalul suferind și începu să o scarpine între coarne și între ochi și sub beregată. Din când în când își trecea mâna pe spatele și pe burta ei, vorbindu-i tot timpul ca și cum ar fi vorbit unei ființe omenești:

MIRDAD: Ce rumegi, darnica mea Sim-Sim? Atât de mult a dat Sim-Sim încât a uitat să-și lase pentru sine măcar puțină hrană de rumegat. Și încă mult mai are de dat Sim-Sim.

Laptele ei alb ca neaua, până în ziua de astăzi curge stacojiu prin vinele noastre. Pieptul ei puternic a tras plugul greu prin țarina noastră și ne-a ajutat să hrănim multe guri flămânde. Vițeii ei drăgălași ne-au umplut pajiștile cu vlăstarele lor. Chiar și gunoiul ei ne-a cinstit masa cu verdețurile fragede din grădină și cu roadele zemoase din livadă.

Văile noastre încă mai răsună de mugetul ei puternic. Izvoarele noastre mai oglindesc încă blânda și plăcuta ei înfățișare.

Țărâna noastră mai prețuiește și mai păstrează încă cu grijă urmele neșterse ale copitelor ei.

Prea bucuroase sunt ierburile noastre să o hrănească pe Sim-Sim. Prea bucuros este soarele nostru să o mângâie. Prea fericite sunt adierile noastre să alunece peste pielea ei catifelată și strălucitoare.

Prea recunoscător este Mirdad să o îngrijească de-a lungul deșertului Bătrâneții și să-i fie călăuză către alte pajiști, în ținutul altor sori și altor adieri.

Mult a dat Sim-Sim și mult a primit ea; dar încă mai mult are de dat și de luat Sim-Sim.

MICASTER: Îți poate înțelege Sim-Sim cuvintele, încât să îi vorbești ca și cum ar avea înțelegere omenească?

MIRDAD: Nu cuvântul are însemnătate, bunule Micaster.

Ci ceea ce vibrează în cuvânt.

Iar la aceasta chiar și un animal este simțitor. Și apoi, văd o femeie care se uită la mine din blândul ochi al lui Sim-Sim.

MICASTER: Ce folos să-i vorbești astfel bătrânei și neputincioasei Sim-Sim? Ori nădăjduiești să oprești astfel pustiirile bătrâneții și să lungești zilele lui Sim-Sim?

MIRDAD: Cumplită povară este Bătrânețea, atât pentru om cât și pentru animal.

Iar omul a făcut-o îndoit de grea, prin cruda sa lipsire de simțire.

Întreaga sa grijă și iubire și le revarsă asupra copilului nou-nascut.

Însă unui om împovărat de bătrânețe îi hărăzește mai mult nepăsare decât grijă și mai curând sila sa decât mila sa.

Oamenii sunt la fel de nerăbdători să vadă un sugar crescând până la maturitate, pe cât sunt de nerăbdători să vadă un bătrân înghițit de mormânt.

Cel foarte fraged și cel foarte bătrân sunt la fel de neajutorați.

Dar neajutorarea celui mic îndeamnă la ajutor plin de iubire și sacrificiu, din partea tuturor.

În timp ce neajutorarea celui bătrân poate determina doar ajutorul încrunțat al câtorva.

De fapt, cel bătrân este vrednic de mai multă atenție decât cel mic.

Atunci când vorba trebuie să ciocănească mult și bine pentru a izbuti să pătrundă în urechea odinioară simțitoare și trează la cea mai ușoară șoaptă;

Atunci când ochiul limpede cândva, devine locul unde joacă cele mai ciudate pete și umbre;

Atunci când piciorul odinioară înaripat devine un bulgăre de plumb, iar mâna care modela viață devine un tipar spart;

Când genunchiul iese din încheietură iar capul se clatină pe gât;

Când pietrele care măcinau cândva sunt dezgropate, iar moara însăși este o hrubă jalnică.

Atunci când a te ridica înseamnă să nădușești de spaima că te prăbușești, iar a șede înseamnă să șezi cu îndoiala chinuitoare de a nu te mai putea ridica niciodată;

Atunci când a mânca și a bea înseamnă frica de urmarea mâncării și a băuturii, iar a nu mânca și a nu bea înseamnă a fi pândit de Moartea vrăjmașă;

Vai, când Bătrânețea l-a ajuns pe om, atunci este timpul, însoțitori, să-i împrumutați ochi și urechi și să-i dați mâini și picioare și să-i întăriți cu iubire puterea slăbită, încât să-îi faceți să simtă că nu-i este cu nimic mai puțin drag Vietzii în anii săi de decădere decât i-a fost în anii de creștere și de tinerețe.

Optzeci de ani, pentru veșnicie pot să nu fie mai mult decât o clipă.

Dar un om care s-a semănat pe sine timp de optzeci de ani, este mult mai mult decât o clipă. El este hrana tuturor celor care îi recoltează viața. Si care viață nu este culeasă de noi toti?

Oare nu culegeți chiar în clipa aceasta roadele vieții fiecărui bărbat și a fiecărei femei care au pășit vreodată pe acest Pământ?

Ce este vorbirea voastră decât rodul vorbirii lor?

Ce sunt gândurile voastre decât, culegerea gândurilor lor?

Chiar veșmintele și locuințele, hrana, uneltele, legile, datinile și învoielile voastre, nu sunt veșmintele, locuințele, hrana, uneltele, legile, datinile și învoielile celor care au fost și s-au dus, până în ziua de astăzi?

Nu este numai un singur lucru, pe care îl culegeți odată, ci sunt toate lucrurile, tot timpul.

Voi sunteți semănătorii, recolta, culegătorii și câmpul.

Iar bătrânul a cărui viață ați recoltat-o și ați pus-o deoparte în hambare, este cu siguranță vrednic de cea mai mare grijă din partea voastră.

Trebuie oare să-i amărâți prin nepăsare anii încă bogați în lucruri bune de cules, încât ceea ce ați adunat de la el și ați pus deoparte în hambare și ceea ce mai aveți încă de adunat, să se amărască în gură? La fel se petrece și cu un animal neputincios.

Nu este drept să te bucuri de recoltă iar apoi să năpăstuiești semănătorul și câmpul.

Fiți buni cu oamenii de orice neam și de oriunde ar veni, însoțitorii mei. Ei sunt cheia pentru poarta voastră către Dumnezeu.

Dar fiți cu deosebire buni cu oamenii la bătrânețe, ca nu cumva prin răutate, hrana să vi se irosească și să nu ajungeți niciodată la capătul călătoriei voastre.

Fiți buni cu animalele de orice soi și vârstă. Ele sunt ajutoarele voastre mute, dar foarte credincioase, în lungile și grelele pregătiri de călătorie.

Dar să fiți buni mai cu seamă cu animalele bătrâne, pentru ca prin asprimea inimii voastre, credința lor să nu se schimbe în necredință, iar ajutorul lor să nu vă devină piedică.

Este o nrecunoștința strigătoare la cer să te bucuri de laptele lui Sim-Sim și atunci când nu mai are de dat, să duci Acușitul măcelarului la beregata ei.

NARONDA: Abia termină învățătorul de spus acestea când intrară Shamadam și măcelarul. Măcelarul se duse tintă la Sim-Sim.

De cum o zări, îl auzirăm izbucnind într-un râs bucuros: „Cum de spui că vaca aceasta este bolnavă și e pe moarte? E mai sănătoasă decât mine, doar că dânsa este moartă de foame – bietul animal – iar eu nu. Dati-i de mâncare.”

Și cu adevărat mare ne fu mirarea când uitându-ne la Sim-Sim am văzut-o mestecându-și hrana.

Chiar și inima lui Shamadam se înmuie și porunci să i se aducă lui Sim-Sim cel mai bun fân. Iar Sim-Sim mânca cu poftă.

▫ **Capitolul 24** ▫

Este îngăduit să ucizi pentru a mânca? ▫

După ce Shamadam și măcelarul s-au îndepărtat, Micayon l-a întrebat pe învățător, zicând:

MICA YON: învățătorule, nu este îngăduit să ucizi pentru a mânca?

MIRDAD: A te hrăni pe seama Morții înseamnă a deveni tu însuți hrană pentru Moarte. A trăi prin chinul altora înseamnă a deveni tu pradă a chinului. Astfel a hotărât Omni-Voința. Ia cunoștință de aceasta și alege-ți făgașul, Micayon.

MICAYON: Dacă aș putea alege, aș alege să trăiesc, asemenea păsării Phoenix, cu mireasma lucrurilor, nu cu carnea lor.

MIRDAD: Bună alegere, într-adevăr.

Crede, Micayon, se apropie ziua aceea în care omul va trăi cu mireasma lucrurilor, care este energia lor, și nu cu sângele și cu carnea lor. Iar ziua aceea nu este prea departe, pentru cei care aspiră.

Căci cei care aspiră știu că viața trupului este doar puntea către Viața fără trup. De asemenea, ei știu că simțurile grosolane și nedesăvârșite sunt doar mărunte ferestruici către lumea simțului nemărginit de subtil și de desăvârșit.

Și cei care aspiră știu că mai devreme sau mai târziu, fiecare trup pe care îl sfâșie vor trebui să-l lecuiasă cu propriul lor trup; și că fiecare os pe care îl fărâcă vor trebui să-l repare cu propriul lor os; și că fiecare picătură de sânge pe care o varsă va trebui întregită cu propriul lor sânge.

Căci aceasta este legea cărnii.

Iar cei care aspiră vor să fie liberi de robia față de această lege.

De aceea își micșorează cerințele lor trupești la cât mai puține, micșorându-și astfel datoria către carne care este, de fapt, datorie către Chin și Moarte.

Cel care aspiră este înfrânat de propria sa voință și năzuință; iar cel care nu aspiră așteaptă de la alții să-l înfrâneze. O grămadă de lucruri îngăduite celui care nu aspiră, cel ce aspiră și le face sieși de neîngăduit.

În timp ce cel care nu aspiră încearcă să apuce cât mai multe lucruri pentru a le vâra în buzunarul sau în pânțelele său, cel care năzuiește merge

pe drumul său, fără vreun buzunar și cu pânțele neîntinat de spasmele și de sângele vreunei făpturi.

Ceea ce câștigă (sau ce își închipuie el că este câștig) în cantitate cel care nu aspiră, cel care aspiră câștigă în ușurința Spiritului și în dulceața înțelegerii.

Dintre doi oameni care privesc un câmp înverzit, unul îi prețuiește câștigul în banițe și cântărește prețul banițelor în aur și argint.

Celălalt soarbe din ochi verdeța câmpului și îi mângâie cu gândul fiecare frunză și în sufletul său se înfrățește cu fiecare rădăcină și pietricică și cu fiecare bulgăre de pământ.

Vă zic vouă, cel de al doilea stăpânește de fapt acest câmp, deși el îi aparține celui care l-a plătit.

Dintre doi oameni care stau într-o casă, unul este stăpânul iar celălalt este doar oaspete.

Stăpânul vorbește într-una despre costul clădirii și despre întreținere, despre prețul draperiilor și al tapiseriilor și al celorlalte lucruri și mobile;

Pe cand oaspetele binecuvântează în inima sa mâinile care au despicat, au cioplit și au așezat piatra; și mâinile care au țesut draperiile și tapiseriile; și mâinile care au năpădit pădurea și au schimbat-o în ferestre și uși, în scaune și mese.

Și el este înălțat în spirit slăvind Mâna Creatoare care a făcut ca aceste lucruri să fie.

Vă zic vouă, oaspetele este cel care locuiește această casă; în timp ce acela care o are cu numele este numai o vită de povară care poartă casa în spinarea sa, dar nu locuiește în ea.

Dintre doi oameni care împărtășesc cu un vițel laptele mamei lui, unul privește vițelul cu gândul că frageda lui carne va fi hrană gustoasă pentru el și prietenii săi la serbarea apropiatei sale zile de naștere.

Celălalt îl privește pe vițel ca pe un frate de lapte și este plin de duioșie pentru puiul de animal și pentru mama sa.

Vă zic vouă, cel de al doilea este hrănit cu afecțiunea vițelului; cât despre primul, acela este înveninat cu carnea lui.

Vai, sunt multe lucruri care se vâra în pânțele și care ar trebui puse în inimă.

Multe sunt lucrurile zvârlite în buzunar și în cămară și care ar trebui duse la ochi și la nas.

Multe sunt lucrurile fărâmate cu dinții, care ar trebui fărâmate cu mintea.

Trupul are nevoie de foarte puține pentru a se susține.

Cu cât îi dai mai puține, cu atât mai mult îți dă el în schimb.

Cu cât îi dai mai mult, cu atât îți dă mai puțin în schimb.

De fapt, lucrurile aflate în afara cămării și a pântecelui vostru vă ajută mai mult decât cele aflate în cămară și în pânțe.

Dar întrucât deocamdată nu puteți trăi doar cu mireasma lucrurilor, luați fără frică ceea ce vă face trebuință – dar nu mai mult decât aveți trebuință – din inima darnică a Pământului.

Căci Pământul este atât de primitiv și de iubitor, încât inima sa este totdeauna așternută înaintea copiilor săi.

Cum altfel ar putea fi Pământul și încotro s-ar putea duce în afară de sine, pentru a se hrăni pe sine?

Pământul trebuie să hrănească Pământul și el nu este o gazdă avară, ci masa lui este întotdeauna așternută și este îndestulătoare pentru toți.

Așa cum Pământul vă îmbie la ospățul său fără a vă drămuia ceva, la fel trebuie să îmbiați și voi Pământul la ospățul vostru și să-i spuneți cu deplină iubire și bună credință:

„O, mamă neasemuită! După cum ți-ai așternut tu inima înaintea mea pentru a lua din ea cât îmi face trebuință, la fel și eu îmi aștern înaintea ta inima pentru ca tu să iei din ea ce-ți face trebuință.”

Dacă acesta ar fi spiritul care vă călăuzește atunci când mâncați din inima Pământului, puțin ar conta ce anume mâncați.

Dar dacă spiritul care vă călăuzește ar fi într-adevăr acesta, atunci ar trebui să aveți înțelepciunea și simțirea de a nu lipsi Pământul de nici unul din copiii săi, mai ales dintre cei care au început să simtă bucuria de a trăi și chinul de a muri – dintre cei care au ajuns la zona Dualității.

Căci au și ei de străbătut drumul lor, greoi și trudnic, spre Unitate.

Iar drumul lor este mai lung decât al vostru. Întârziati-i în mersul lor și vă vor întârzia și ei în mersul vostru.

AHIMAR: întrucât toate lucrurile vii sunt osândite să moară dintr-o cauză sau alta, de ce ar trebui să am vreo mustrare de conștiință dacă aș fi pricina morții vreunui animal?

MIRDAD: Cu toate că este adevărat că tot ceea ce trăiește este osândit să moară, totuși, vai celui care este cauza morții oricărui lucru viu.

După cum voi nu m-ați alege pe mine să-l omor pe Naronda, știind că îmi este foarte drag și că inima mea nu este însetată de sânge, asemenea și Omni-Voința nu va însărcina vreun om să-și ucidă semenul sau vreun animal, decât dacă îl socotește potrivit ca unealtă pentru ucidere.

Atâta timp cât oamenii sunt așa cum sunt, printre ei vor fi hoții și jafuri și minciuni și războaie și omoruri și tot felul de patimi întunecate și primejdioase.

Dar vai – hoțului și tâlharului; și vai – mincinosului și celui care îndeamnă la război și ucigașului și oricărui om care adăpostește în inimă patimi întunecate și primejdioase. Căci aceștia, fiind plini de blestem, sunt folosiți de Omni-Voință ca trimiși ai blestemului.

Însă voi, însoțitorii mei, trebuie să vă limpeziți inimile de orice patimă întunecată și primejdioasă, astfel încât Omni-Voința să vă socotească vrednici să purtați întregii lumi în suferință, vestea fericită a ușurării suferinței; vestea biruinței; vestea Libertății prin Iubire și Înțelegere.

Astfel l-am învățat pe Noe. Astfel vă învăț pe voi.

▫ **Capitolul 25** ▫

Sărbătoarea Vinului și pregătirile ei. Mirdad dispare în ajunul ei. ▫

NARONDA: Ziua Vinului se apropia, iar noi cei din Arcă, împreună cu Mirdad și cu cete de ajutoare din afară venite la clacă, trudeam zi și noapte cu pregătirile pentru marea serbare, învățătorul lucra cu atâta râvnă și era atât de neobosit încât până și Shamadam pomenea acest fapt cu vădită mulțumire.

Cuprinzătoarele pivnițe ale Arcei trebuiau măturate și văruite, iar zecile de butoaie și vase de vin curățate și rânduite pentru a primi noul vin; în timp ce numeroasele butoaie și vase cu vin din recolta ultimului an trebuiau așezate cum se cuvine, încât cumpărătorii să poată gusta și prețui cuprinsul lor. Căci obiceiul pământului era ca la fiecare Zi a Vinului, să fie vândut vinul anului trecut.

Curțile încăpătoare ale Arcei trebuiau bine curățate și orânduite, și sute de corturi și de chioșcuri trebuiau ridicate și pregătite pentru adăpostirea pelerinilor și pentru ca negustorii săși așeze mărfurile pe timpul sărbătorilor.

Marele teasc de vin trebuia dres și pregătit să primească necuprinsa cantitate de struguri care avea să-i fie adusă Arcei de numeroșii ei arendași și răzeși, pe spatele măgarilor, catârilor și cămilelor. Uriașe cantități de pâine aveau să fie coapte și alte bucate gătite pentru cei care își terminau merindele sau pentru cei care ar fi venit fără merinde.

La începuturile ei fiind un prilej de aducere de mulțumiri, Ziua Vinului, datorită neobișnuitului simț al afacerilor și agerimii lui Shamadam, a fost lungită la o săptămână și prefăcută într-un fel de bâlci la care se îngrămădeau în număr din ce în ce mai mare cu fiecare an, oameni de toate felurile, din împrejurimi și de departe. Prinți, și nevoiași, plugari și meseriași, cei în căutare de câștig, cei în căutare de plăceri și cei în căutarea altor țeluri; pelerini credincioși și haimanale necredincioase; oameni ai bisericii și oameni ai cârciumii, cu turme de vite de povară – astfel arată

hoarda băltată care năvălește în liniștea Piscului pitarului de două ori în fiecare an, la Ziua Vinului, în Toamnă și la Ziua Arcei, în Primăvară.

Nici un pelerin nu vine cu mâinile goale la Arcă în nici una din aceste Zile; toți aduc daruri de un fel sau altul, începând de la un coș cu struguri sau un con de brad până la un șirag de mărgăritare sau un colier de nestemate. Iar tuturor negustorilor li se ia bir din toate vânzările.

Obiceiul este ca în ziua deschiderii serbărilor, Starețul așezat pe o platformă înălțată sub un umbrar mare pe care sunt agățați ciorchini de struguri, să ureze bun venit și să binecuvânteze mulțimea, apoi să binecuvânteze și-să primească darurile ei, iar apoi să bea împreună cu ei primă cupă din noua. recoltă. El cere pentru sine o cupă de vin, dintr-o ploscă mare cu gât lung, apoi înmânează plosca unuia din însoțitori pentru a fi trecută din mână în mână mulțimii, umplând-o din nou de fiecare dată când este golită.

Iar când cupele tuturor sunt pline, Starețul le cere să le ridice și să cânte împreună cu dânsul Imnul Vinului Sfânt, care se știe că a fost cântat de tatăl Noe și de familia sa, atunci când au gustat pentru prima dată din sângele Vinului. Iar după ce cântă imnul, mulțimea își golește cupele cu strigăte de bucurie și se împrăștie pentru a se deda mai departe diferitelor îndeletniciri si distracții.

Și acesta este Imnul Vinului Sfânt:

Vinului Sfânt, Slavă!

Slavă binecuvântatei rădăcini,

Care nutrește vrejul fraged

Și-i umple rodul auriu

Cu vinul dătător de viață.

Vinului Sfânt, Slavă!

Orfani ai Potopului năclăiți în mocirlă,

Gustați și binecuvântați Sângele binefăcătorului vrej.

Vinului Sfânt, Slavă!

Ostateci ai lutului,

Voi, pelerini rătăciți,

Calea și Răscumpărarea Se află în vrejul divin -

Vin, Vin, Vin!

În dimineața zilei dinaintea începutului serbărilor s-a văzut că învățătorul lipsește. Cei Șapte erau peste măsură de îngrijorați și de îndată au pornit cea mai amănunțită cercetare. Toată ziua și toată noaptea au căutat, cu torțe și făclii, în Arcă și împrejurul ei; dar nu au putut afla nici o urmă a învățătorului.

Shamadam se arăta atât de îngrijorat și părea atât de neliniștit încât nimeni nu-i bănuia mâna în tainica dispariție. Cu toții însă erau încredințați că învățătorul căzuse pradă unui vicleșug necurat.

Marile serbări erau în toi, însă cei Șapte erau amuțiți de durere și se roteau ca niște năluci. Mulțimea cântase imnul și băuse vinul, iar Starețul coborâse de pe înalta platformă când s-a auzit un glas acoperind cu mult larma și vuietul mulțimii: „Vrem să-l vedem pe Mirdad! Vrem să-l auzim pe Mirdad!”

Am recunoscut glasul lui Rustidion, care răspândise pretutindeni zvonul despre tot ceea ce spusese și făcuse pentru el învățătorul. Pe dată strigătul lui a fost preluat de mulțime și chemările către învățător i-au cuprins pe toți și au ajuns asurzitoare, ceea ce ne-a umplut ochii de lacrimi și ne-a pus noduri în gât.

Dintr-odată larma a scăzut și asupra mulțimii s-a lăsat o mare liniște. Și cu greu ne-am putut crede ochilor văzându-1 pe învățător pe platforma înaltă făcând semn cu mâna să se facă liniște.

▫ **Capitolul 26** ▫

Mirdad le cuvântează pelerinilor la Ziua Vinului și ușurează Arca de o parte din încărcătura ei moartă. ▫

MIRDAD: Iată-1 pe Mirdad, iată via ale cărei roade stau și acum ne adunate. Împovărat de roade este Mirdad. Dar vai, culegătorii trudes în alte podgorii!

Și Mirdad este năpădit de un potop de sevă. Dar paharnicii și băutorii sunt amețiți țeapăn de alte vinuri.

Oameni ai brazdei și ai sapei și ai coasei, vă binecuvântează: brazdele și sapele și coasele.

Ce ați arat și săpat și cosit voi pânăi astăzi?

Ați arat oare pustiurile mohorâte din sufletele voastre; năpădite de tot felul de bălării, încât au ajuns un adevărat hățiș în care mișună și se înmulțesc fiare înspăimântătoare și târătoare spurcate?

Ati smuls oare rădăcinile vătămătoare care se înmulțesc în beznă și vă înăbușă vouă rădăcinile, curmându-vă astfel rodirea din mugure?

Oare v-ați curățat acele ramuri ale ființei voastre năpădite de viermi neobosiți sau ofilite de năvala dăunătorilor?

Ați deprins cu măiestrie să arați și să săpați și să curățați viile pământului. Dar nepământeasca vie care sunteți voi, zace jalnic de stearpă și de ofilită.

Cât de zadarnică, de fapt, vă este toată truda, dacă nu va îngrijiți de cel ce îngrijește via, înaintea viei!

Oameni cu mâini bătătorite!

Binecuvântează bătăturile voastre. Prieteni ai firului cu plumb și ai dreptarului; tovarăși ai ciocanului și ai nicovalei; însoțitori ai daltei și al Herăstrăului, cât sunteți de iscusiți și de pricepuți în toate alesele voastre meșteșuguri!

Știți să aflați adâncul și înaltul lucrurilor. Dar propria voastră adâncime și înălțime nu știți să le aflați.

Iscusit lucrați bucată brută de fier, cu ciocanul și cu nicovala! Dar pe omul brut nu știți cum să-l prelucrați cu ciocanul Voinței, pe nicovala înțelegerii. Nici nu ați învățat de la nicovală neprețuită învățătură despre cum să fii lovit, fără cea mai mică dorință de a lovi înapoi.

Și iscusiți sunteți, lucrând cu dalta și cu fierăstrăul, atât lemnul cât și piatra. Dar pe omul neciopleit și sălbatec nu știți cum să-l faceți pașnic și senin.

Cât de zadarnice vă sunt de fapt toate meșteșugurile, dacă nu le încercați mai întâi asupra meșteșugarului!

Oameni care faceți negoț, pentru a câștiga de pe urma nevoii pe care o au oamenii de darurile Pământului-mamă și de roadele mâinilor semenilor lor!

Binecuvântează nevoia, darurile și roadele și binecuvântează de asemenea negoțul. Dar câștigul însuși, care este de fapt o pierdere, nu-și află binecuvântare pe buzele mele.

Atunci când în tăcerea tainică a nopții vă faceți socoteala câștigurilor zilei, ce treceți la câștig și ce treceți la pagubă?

Treceți la câștig banii dobândiți peste și cu mult peste cost? Atunci, cu adevărat de nimic a fost ziua în care ați câștigat o grămadă oricât de mare de bani.

Iar pentru voi, pierdută a fost toată nemărginita ei bogăție de înțelegere, pace și lumină.

Pierdute de asemenea neîncetatele ei chemări către Libertate; și pierdute inimile oamenilor, pe care ei le țin ca daruri către voi, în palmele lor.

Atunci când interesul vostru de căpătâi este chimirul oamenilor, cum v-ați putea afla calea către inimile lor?

Iar dacă nu aflați calea către inimile oamenilor, cum puteți nădăjdui să ajungeți la inima lui Dumnezeu? Iar dacă nu ajungeți la inima lui Dumnezeu, ce fel de viață aveți?

Dacă ceea ce voi socotiți câștig este pagubă, cât de mare trebuie să fie paguba!

Zadarnic, cu adevărat, vă este tot negoțul, dacă nu socotiți câștigul lui în Iubire și în Înțelegere.

Oameni ai sceptrului și ai coroanei!

Șarpe este sceptrul în mâna prea iute spre a răni, dar prea înceată spre a așterne balsamul tămăduitor.

Însă în mâna care răspândește balsamul Iubirii, sceptrul este un paratrăsnet care depărtează bezna și suferința.

Cercetați-vă temeinic mâinile.

O coroană din aur bătută cu diamante, rubine și safire, stă prea stingheră, tristă și stânjenită pe capul umflat de trufie, de neștiință și de setea de putere asupra oamenilor.

Vai, o asemenea coroană pe un astfel de soclu va fi doar o batjocură usturătoare pentru soclul ei.

În timp ce o coroană din cele mai rare și mai minunate pietre va fi prea stânjenită, nevrednică fiind să stea asupra unui cap înconjurat de nimbul înțelegerii și al biruinței asupra sinelui.

Cercetați-vă temeinic capetele.

Ați vrea să fiți conducători ai oamenilor? Învățați mai întâi să vă conduceți pe voi.

Cum altfel ați putea conduce cum se cuvine, dacă voi înșivă nu sunteți conduși cum se cuvine?

Poate oare un val înspumat, biciuit de vânt, să dea liniște și pace Mării?

Poate un ochi înlăcrimat să aducă un zâmbet de bucurie unei inimi înlăcrimate?

Poate o mână zgâlțâită de frică sau de mânie să păstreze corabia pe un curs lin?

Conducătorii oamenilor sunt conduși de oameni.

Iar oamenii sunt plini de dezbinare, de zbucium și de haos.

Căci asemenea mării, ei sunt la cheremul oricărui vânt din ceruri. Și asemenea mării, se ridică și coboară și par gata uneori să se reverse asupra țărmului. Dar ca și marea, adâncul lor este liniștit și neatins de toanele vânturilor de deasupra.

Dacă vreți să conduceți cu adevărat oamenii, cufundați-vă în cele mai mari adâncuri ale lor. Căci oamenii sunt mai mult decât valuri înspumate.

Dar pentru a vă cufunda în adâncurile omului trebuie mai întâi să vă cufundați în propriul vostru adânc.

Și pentru a înfăptui aceasta trebuie să vă lăsați deoparte sceptrul și coroana, pentru ca mâna să vă fie liberă să simtă, iar capul să vă fie neîmpovărat spre a putea gândi și cumpăni.

Deșartă vă este toată conducerea și fărădelege vă sunt toate legile și neorânduială toată rânduiala, dacă nu învățați să supuneți omul nesupus din voi înșivă, a cărui joacă cea mai dragă este joaca cu sceptre și coroane.

Oameni ai cădelniței și ai Cărții! Ce anume ardeți voi în cădelnițe? Ce citiți în Carte?

Ardeți sângele chihlimbării care se scurge și se încheagă din inimile înmiresmate ale unor copaci?

Dar acesta este cumpărat și vândut la iarmaroace și prețul lui de un bănuț poate supăra, pe drept cuvânt, orice zeitățe.

Vă închipuiți că mireasma de tămâie poate îneca mirosul greu al urii, al pizmei, al lăcomiei?

Al ochilor înșelători, al limbilor viclene, al mâinilor apucătoare?

Al necredinței care se dă drept credință, al ticăloșiei pământești trâmbițând fericirea raiului?

Mult mai plăcută i-ar fi mirosului Dumnezeuului vostru, mireasma tuturor acestor lucruri nimicite deplin și arse una câte una în inimă, iar cenușa lor risipită în cele patru vânturi.

Ce ardeți în cădelnițe?

Lingușire, laudă și rugăminți?

Un zeu mânios mai bine să fie lăsat să clocotească în mânia lui.

Un zeu setos de laude mai bine să fie lăsat să fie lihnit de laude.

Un zeu cu inima împietrită mai bine să fie lăsat să moară de asprimea inimii sale.

Dar Dumnezeu nu este nici mânios, nici setos de laude, nici cu inima împietrită. Mai curând voi sunteți plini de mânie, setoși de laude și cu inima împietrită.

Nu tămâie ar vrea Dumnezeu să ardeți, ci mânia și mândria voastră și asprimea inimii, încât să puteți fi liberi și atotputernici asemenea Lui.

Și El ar dori ca inimile voastre să fie cădelnițele. Ce anume citiți în Carte?

Citiți porunci care să fie scrise cu aur pe zidurile și bolțile templelor?

Sau adevăruri vii care să fie întipărite în inimi.

Studiați învățături care să fie propovăduite de preoți și apărute cu zel prin logică, șiretlicuri de vorbire și la nevoie, prin bani și prin ascuțișul săbiei?

Ori studiați Viata, care nu este o învățătură de învățat și de apărat, ci o Cale de urmat, cu voință de Libertate, atât înăuntrul templelor cât și în afara lor, ziua la fel ca și noaptea, în locurile umile cât și în cele înalte?

Și numai dacă pășiți pe acea Cale voi înșivă și sunteți siguri de țelul ei, altfel cum ați putea avea curajul să-i îmbiați pe alții să o străbată?

Ori cercetați în Carte hărți și planuri și liste de prețuri, care să îi spună omului cât anume poate cumpăra din ceruri pentru atâta și atâta din pământul pe care să vi-1 dea vouă?

Șarlatani si trimiși ai Sodomei!

Vreți să-i vindeti omului raiul și ca preț să-i luați partea lui din Pământ.

Ați face din Pământ un iad și l-ați îndemna pe om să fugă din el în timp ce voi înșivă vă așezați în el cât mai temeinic.

De ce nu-l faceți pe om să schimbe partea lui din Rai pentru o parte din Pământ?

Dacă ati cerceta cum se cuvine Cartea voastră, i-ati arăta omului cum să facă din Pământ un rai.

Căci pentru cel cu inimă cerească, Pământul este un Rai. în timp ce pentru cel cu inimă pământească, Raiul este la fel ca Pământul.

Dezvăluți raiul în inimile oamenilor, nimicind în ele toate opreliștile dintre Om și semenii lui; dintre Om și toate făpturile; dintre Om și Dumnezeu.

Dar pentru aceasta voi înșivă trebuie să aveți inimă cerească.

Raiul nu este o grădină înflorită, care să fie vândută ori închiriată. Ci Raiul este o stare de a ființa și care se poate atinge atât pe Pământ, cât și oriunde în nemărginitul univers.

De ce vă lungiți gâturile și vă încordați vederea către dincolo?

Nici Iadul nu este o vâltoare de foc, de care să scapi prin cât mai multe rugăciuni și tămâie aprinsă.

Ci Iadul este o stare-a inimii, care poate fi încercată atât pe Pământ cât și oriunde în această nemărginire de necuprins.

Zadarnică este căutarea Raiului și zadarnică fuga de Iad, cât timp Omul este stăpânit de umbra lui.

Căci atât Raiul cât și Iadul sunt stări ale Dualității.

Dacă Omul nu devine unitar ca minte; unitar în inimă; și unitar în trup; dacă nu este lipsit de umbră și nu este unitar ca Voință, va avea veșnic un picior în Rai și altul în Iad.

Și acesta este, de fapt, Iadul.

Vai, mai rău decât Iadul este să ai aripi de lumină și picioare de plumb; să fii însuflețit de nădejde și prăbușit de deznădejde; să fii înaripat de credință neînfricăată și aripile să-ți fie retezate de îndoiala înfricoșată.

Nu rai este raiul care pentru alții este iad; nu iad este iadul care pentru alții este rai.

Și întrucât raiul unuia este adeseori iad pentru altul, iar iadul unuia este raiul celuilalt, atunci, Raiul și Iadul nu sunt stări care dăinuie și sunt potrivnice, ci sunt trepte care trebuiesc urcate în lunga călătorie spre Izbăvirea de amândouă.

Pelerini ai Vinului Sfânt!

Mirdad nu are raiuri de vândut sau de dăruit celor care ar putea fi socotiți drepti.

Nici iaduri de ținut ca sperietoare pentru alții care ar fi socotiți răi.

Dacă virtutea voastră nu este propriul vostru rai, atunci ea va înflori o zi și se va ofili a doua.

Dacă ticăloșia voastră nu este ea însăși sperietoare pentru voi, ea va ațipi pentru o zi și va înflori la primul timp prielnic.

Nu raiuri și iaduri are de dăruit Mirdad, ci Sfânta Înțelegere, care vă ridică mult deasupra oricăror flăcări ale Iadului și oricăror minunății ale Raiului.

Nu cu palmele, ci cu inimile trebuie să primiți acest dar.

Pentru aceasta inima trebuie să vă fie despovărată de orice dorință și străduință deșartă.

Nu-i sunteți străini Pământului; nici nu vă este Pământul mamă vitregă.

Ci sunteți chiar inimă din inima lui și însăși temelia temeliei lui. Bucuros vă poartă pe spinarea sa puternică, largă și neclintită.

De ce stăruiți să-l purtați voi pe el, pe pieptul vostru pirpiriu și scofâlcit și ca urmare să gemeți, să găfâiți și să vă pierdeți suflarea?

Miere și lapte curg din ugerul Pământului.

De ce să le acriți cu lăcomia voastră, luând din ele mai mult decât aveți trebuință?

Senină și atrăgătoare este fața Pământului.

De ce să o tulburați și să o stricați cu lupte și spaime ticăloase?

Pământul este o unitate desăvârșită.

De ce stăruiți să-l ciunțiți cu săbiile și cu pietrele de hotar?

Fără de grijă și fericit este Pământul.

De ce sunteți voi atât de plini de neliniște și de griji?

Cu toate acestea, voi dăinuiți mai mult decât Pământul, decât Soarele și decât toate stelele din ceruri. Toate vor trece, dar voi nu.

De ce tremurați ca frunza-n vânt?

Dacă nimic altceva nu vă poate face să simțiți unitatea voastră cu Universul, fie și numai Pământul ar trebui să vă facă să o simțiți.

Dar Pământul însuși nu este decât oglinda în care se răsfrâng umbrele voastre.

Oglinda este oare mai mult decât cel oglindit? Umbra pe care o aruncă Omul, este oare mai mult decât Omul?

Frecați-vă la ochi și treziți-vă.

Căci voi sunteți mai mult decât Pământul.

Soarta voastră este mai presus decât să trăiți și să muriți și să asigurați hrană îmbelșugată veșnic flămânelor falei ale Morții.

Soarta voastră este să fiți izbăviți de trăit și de murit; scutiți de Rai și de Iad precum și de toate contrariile de neîmpăcat ale Dualității.

Soarta voastră este să fiți viță roditoare în via veșnic roditoare a lui Dumnezeu.

După cum o ramură vie dintr-o viță de vie, dacă este îngropată în pământ dă rădăcini și devine în cele din urmă o viță de sine stătătoare, care rodește struguri la fel ca vița de vie mamă, de care este mai departe legată, la fel și Omul, ramură vie din Vița divină, atunci când este îngropat în glia divinității sale devine zeu, rămânând mereu una cu Dumnezeu.

Oare omul trebuie să fie îngropat de viu în glia divinității sale, ca să revină la Viață?

Fără îndoială, da!

Dacă nu veți fi îngropați pentru dualitatea vieții și a morții, nu vă veți putea înălța până la unitatea Ființării.

Dacă nu vă veți îndestula cu ciorchinii Iubirii, nu vă veți sătura de vinul înțelegerii.

Și dacă nu vă veți îmbăta de vinul înțelegerii, nu veți fi treziți de sărutul Libertății.

Nu cu Iubire vă hrăniți atunci când mâncați rodul viței pământești. Hrăniți o foame mai mare spre a potoli una mai mică.

Nu înțelegere beți atunci când beți sângele viței pământești.

Ci beți doar o scurtă uitare a chinului care, atunci când trece, vă înzecește împunsătura chinului.

Fugiți de voi în starea jalnică în care vă aflați, doar pentru a vă întâlni cu voi după colț.

Ciorchinii pe care vi-i dăruiește Mirdad nu sunt în primejdie să mucegăiască sau să putrezească.

A vă îndestula cu ei o singură dată, înseamnă a fi pentru totdeauna sătui. Vinul pe care l-a tescuit pentru voi este prea tare pentru buzele care se tem a fi arse, dar este dătător de viață pentru inimile care ar dori să fie îmbătate pentru vecie prin uitare de sine.

Se află printre voi cineva înfometat de strugurii mei? Să vină în față cu coșurile.

Este aici cineva însetat de vinul meu? Să-și aducă pocalele.

Căci îngreunat este Mirdad de recolta sa și se înăbușă cu prisos de sevă. O zi a uitării de sine, a renunțării la ego – fusese Ziua Vinului Sfânt.

O zi îmbătată de vinul Iubirii și scăldată în lumina Înțelegerii. O zi încântată de fluturarea aripilor Libertății.

O zi a netezirii piedicilor și a contopirii unuia în toți și a toate într-unul.

Dar, iată! Ce a devenit ea astăzi?

A devenit săptămâna unei ticăloase întăriri a sinelui, a ego-ului; a lăcomiei spurcate făcând negoț cu spurcată lăcomie; a dezmățului care se zbenguie cu dezmățul și a neștiinței care ticăloșește neștiința.

Însăși Arca, odinioară izvor de Credință, de Iubire și de Libertate, acum este preschimbată într-un teasc uriaș și într-un netrebnic bâlci.

Ea își însușește recolta viilor voastre și vi-o vinde înapoi tot vouă, în chip de vin care vă proteste.

Truda mâinilor voastre o ticluiește în cătușe pentru mâinile voastre. Sudoarea frunților voastre o preschimbă în cărbuni aprinși, cu care vă pecetluiește frunțile.

Departe, mult prea departe s-a abătut Arca de la cursul orânduit ei.

Acum însă, cârma ei este îndreptată cum se cuvine Ea va fi ușurată de toată încărcătura moartă, încât să-și poată urma drumul în tihnă și siguranță.

Pentru aceasta toate darurile trebuiesc înapoiate dăruitorilor și toate datoriile trebuiesc înapoiate datornicilor.

Arca nu cunoaște alt dăruitor în afara lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu dorește ca vreun om să rămână datornic, fie și către El însuși.

Astfel l-am învățat pe Noe. Astfel vă învăț pe voi.

▫ **Capitolul 27** ▫

Adevărul trebuie împărtășit tuturor sau numai celor puțini și aleși? Mirdad dezvăluie taina dispariției sale din Ajunul Zilei Vinului și vorbește despre Falsa Autoritate. ▫

NARONDA: Mult timp după ce serbarea ajunsese o amintire, cei Șapte se aflau adunați în jurul învățătorului în Cuibul de Vultur.

Învățătorul era tăcut în timp ce însoțitorii își reaminteau întâmplările de neșters ale acelei zile. Unii se minunau de marea înflăcărare cu care mulțimea întâmpinase cuvintele învățătorului.

Alții vorbeau despre purtarea ciudată și cu neputință de înțeles a lui Shamadam din clipa în care chitanțele Rsi înscrisurile erau scoase din vistieria Arcei și nimicite în fata tuturor, și sute de vase și de butoaie de vin erau aduse din pivnițe și împărțite, și multe daruri prețioase înapoiate celor care le dăruiseră; căci el nu arătase nici o împotrivire, așa cum ne așteptam cu toții să o facă, ci amuțit și încremenit urmărea toate acestea plângând cu lacrimi cât pumnul.

Bennoon le atrase atenția că deși mulțimea se bucura grozav, uralele ei nu se datorau cuvintelor învățătorului, ci datoriiilor iertate și darurilor înapoiate. El, cu jumătate de gură, chiar îl învinuia pe învățător pentru că și-a irosit în van vorbele înaintea unei asemenea gloate, care nu află o plăcere mai mare decât în a mânca, a bea și în a se veseli. Adevărul, susținea el, nu trebuie să fie propovăduit fără alegere tuturor, ci doar celor puțini aleși.

Atunci învățătorul grăi și spuse:

MIRDAD: Suflarea voastră luată de vânt va nimeri cu siguranță în pieptul cuiva. Nu întrebați al cui este pieptul. Căutați doar ca suflarea însăși să fie curată.

Vorba voastră va căuta și va găsi cu siguranță vreo ureche. Nu întrebați a cui este urechea. Căutați doar ca vorba însăși să fie Bun adevărat vestitor al Libertății.

Gândul vostru neuzit va îmboldi cu siguranță vreo limbă să vorbească. Nu întrebați a cui este acea limbă. Îngrijiți-vă doar ca gândul însuși să fie luminat de înțelegere iubitoare.

Nu vă închipuiți că vreo străduință este irosită. Unele semințe stau îngropate în pământ ani și ani, dar țâșnesc îndată la viață când sunt trezite de suflarea primului anotimp prielnic.

Sămânța Adevărului se află în totii oamenii și în toate lucrurile. Menirea voastră nu este să semănați Adevărul, ci să pregătiți timpul prielnic pentru ca el să înmugurească.

Toate lucrurile sunt cu putință în veșnicie.

Prin urmare, nu vă pierdeți nădejdea în mântuirea nimănui, ci predicați vestea mântuirii cu aceeași râvnă tuturor – celui care aspiră, cât și celui care nu aspiră încă.

Căci cel care nu aspiră va ajunge cu siguranță la un moment dat să aspire, iar novicii de acum își vor potrivi penele în Soare și cu aripile lor vor spinteca cele mai îndepărtate și de neatins înălțimi ale cerului.

MICASTER: Ne mâhnește mult că până în ziua de astăzi și în pofida întrebărilor noastre stăruitoare, învățătorul nu a vrut să ne dezvăluie taina dispariției sale de neînțeles din ajunul Zilei Vinului. Nu suntem vrednici de încrederea lui?

MIRDAD: Oricine este vrednic de iubirea mea este cu siguranță vrednic și de încrederea mea.

Încrederea este oare mai mult decât Iubirea, Micaster? Nu ți-am dăruit deplin inima mea? Dacă nu am vorbit despre acea împrejurare respingătoare a fost pentru a-i da lui Shamadam răgaz să se căiască.

Căci el a fost cel care, în acel ajun, cu ajutorul a doi străini, m-a târât cu sila din Cuibul de Vultur și m-a aruncat în Prăpastia Neagră. Nefericitul de Shamadam! El nici nu visa că până și Prăpastia Neagră îl va primi pe Mirdad cu mâini catifelate și îl va înzestra cu trepte vrăjite către culme.

NARONDA: Auzind aceasta cu toții am fost cuprinși de spaimă și am rămas fără grai și nimeni nu se încumeta să-l întrebe pe învățător cum de a putut să iasă nevătămat din ceea ce ar fi fost pieire sigură pentru oricine. Și totuși am rămas tăcuți un timp.

HIMBAL: De ce îl oropsește Shamadam pe învățătorul nostru, câtă vreme învățătorul nostru îl iubește pe Shamadam?

MIRDAD: Nu pe mine mă oropsește Shamadam, ci Shamadam îl oropsește pe Shamadam.

Înzestrează-l pe orb cu multă putere și el va scoate ochii tuturor celor văzători, chiar ochii celor care trudesesc din greu să-l facă să vadă.

Slobozește-l pe rob doar o zi și el va prefăce lumea într-o lume de robi. Primul pe care îl va biciui și îl va încătușa va fi cel care se trudește neodihnit să-l elibereze.

Toată puterea lumească, oricare ar fi obârșia ei, este înșelătorie.

De aceea își sună pintenii și își flutură săbiile și se preumblă cu larmă și alai strălucitor, pentru că nimeni să nu îndrăznească să se uite în miezul ei mincinos. Pe tunuri și săbii își ridică ea șovăielnicul tron. Cu talismane înfricoșătoare și cu semne necromantice își împodobește sufletul pustiit de deșertăciune, încât ochiul celui curios să nu-i poată zări jalnica sărăcie.

O asemenea putere este atât orbire cât și blestem pentru omul care jinduiește să o încerce. Ea se va apăra pe sine cu orice preț, chiar cu prețul

înfricoșător a nimicirii omului însuși și a celor care se supun puterii sale, cât și a celor care i se împotrivesc.

Din pricina setei lor de putere, oamenii se află într-o veșnică frământare.

Cei la putere sunt mereu în luptă pentru a o păstra.

Cei din afara puterii luptă mereu să o smulgă din mâinile celor care o au.

În timp ce Omul, zeul în scutece, călcat în picioare și în copite este părăsit pe câmpul de bătlie, nebăgat în seamă, neîngrijit și ne-iubit.

Atât de înverșunată este lupta și luptătorii atât de scoși din minți încât, vai, nici unul nu se va opri din această bătlie dinainte pierdută.

Fiți încredințați, O călugări, că nici o putere nu este vrednică să miști pentru ea un deget, în afara puterii Sfintei înțelegeri, care este neprețuită.

Pentru ea, nici o jertfă nu este prea mare. Dobândiți-o o dată și o veți păstra până la sfârșitul Timpului.

Iar ea vă va încărca cuvintele cu o putere mai mare decât v-ar putea da vreodată toate armatele lume; și vă va binecuvânta faptele cu mai multă bunătate decât ar putea vreodată visa să aducă oamenilor, toate puterile lumii laolaltă.

Căci înțelegerea este propria ei pavază; brațul ei puternic este IUBIREA.

Ea nici nu năpăstuiește, nici nu asuprește, ci coboară ca rouă pe inimile sterpe ale oamenilor; iar cei care o resping sunt binecuvântați de ea nu mai puțin decât cei care sorb din ea.

Fiind prea sigură de puterea ei lăuntrică, ea nu se folosește de nici o putere dinafară.

Fiind neînfricată, se ferește să folosească frica drept armă pentru a se impune vreunui om.

Lumea este săracă – vai, atât de săracă în înțelegere!

De aceea caută să-și ascundă sărăcia după vălul falsei autorități.

Iar falsa autoritate se întovărășește cu falsa putere într-un atac și apărare; și cele două instaurează la cârmă Frica. Dar în final Frica le nimicește pe amândouă.

Oare cei slabi nu au căutat din totdeauna să se unească pentru a-și apăra slăbiciunea, astfel încât autoritatea lumească și puterea lumească merg mână în mână sub ochiul temător al Fricii și iau zi de zi Neștiinței bir în războaie, sânge și lacrimi?

Iar Neștiința zâmbește cu îngăduință la toate și spune: „E foarte bine!”

„Foarte bine!” îi spune Shamadam lui Shamadam, când el îl împinge pe Mirdad în prăpastie.

Dar cu greu va înțelege Shamadam că aruncându-mă pe mine în Prăpastie, pe el însuși s-a aruncat, nu pe mine.

Căci Prăpastia nu poate face rău unui Mirdad; în timp ce Shamadam trebuie să se căznească mult și bine pentru a se cățăra pe pereții ei întunecați și alunecoși.

Fleac este toată autoritatea lumească.

Lăsați-i pe cei care mai sunt încă prunci ca înțelegere, să se joace cu ea. Dar voi nu trebuie să dobândiți putere asupra nici unui om.

Căci ceea ce este dobândit cu sila, mai devreme sau mai târziu este luat înapoi cu sila.

Nu râvniți puterea asupra vieții oamenilor; peste ele este stăpână Omni-Voința.

Nu râvniți nici puterea asupra bunurilor oamenilor; căci oamenii sunt într-atât de legați de bunurile lor, pe cât sunt de viețile lor și ei îi bănuiesc și îi urăsc pe cei care se amestecă în lanțurile lor.

Însă căutați calea spre inimile oamenilor prin Iubire și Înțelegere; și odată ajunși înăuntru, puteți lucra mai lesne pentru a-i face pe oameni să-și piardă lanțurile.

Căci IUBIREA vă va călăuzi mâna, în timp ce ÎNȚELEGEREA va purta făclia.

▣ **Capitolul 28** ▣

Prințul din Bethar apare în Cuibul de Vultur împreună cu Shamadam. Discuția despre Război și Pace. Mirdad este prins în capcană de Shamadam. ▣

NARONDA: în timp ce învățătorul sfârșea de spus acestea iar noi căzuserăm pe gânduri, de afară se auziră pași grei și vorbărie înăbușită, neînțeleasă. Curând se arătară la intrare doi soldați uriași, înarmați până-n dinți, care luară poziție de o parte și de alta, cu săbiile scoase scânteind în soare.

Le urmă un tânăr prinț purtând toate însemnele regalității, cu Shamadam pășind în urma lui cu sfială și încă doi soldați în urma lui Shamadam.

Prințul era unul din cei mai puternici și vestiți nobili din Munții Albi. Se opri o clipă la intrare și cercetă cu atenție chipurile celor dinăuntru. Ațintindu-și ochii mari și strălucitori asupra învățătorului, se plecă foarte adânc și spuse:

PRINȚUL: Te salut, om sfânt! Am venit să-i aducem cinstire marelui Mirdad, a cărui faimă a străbătut departe în munții aceștia, până la îndepărtata noastră capitală.

MIRDAD: Faima călătorește cu viteză mare prin împrejurimi; acasă, șchioapătă în cârje. Starețul îmi este martor pentru aceasta. Nu te încrede, Prințe, în toanele faimei.

PRINȚUL: Totuși, plăcute sunt toanele faimei și este plăcut să-ți întipărești numele pe buzele oamenilor.

MIRDAD: Să-l întipărești pe buzele oamenilor este la fel cum l-ai creștat pe nisipul țărmurilor. Vântul și valurile îl vor șterge de pe nisipuri. Un strănut îl va sufla de pe buze. Nu-ți întipări numele pe buzele lor, ci aprinde-l în inimile lor.

PRINȚUL: Dar inimile oamenilor sunt ferecate cu o mulțime de lacăte.

MIRDAD: Lacătele pot fi multe, dar cheia este doar una.

PRINȚUL: Ai tu cheia aceea? Căci as avea mare nevoie de ea.

MIRDAD: O ai și tu, de asemenea.

PRINȚUL: Vai! De fapt, mă prețuiești cu mult mai mult decât merit într-adevăr.

Mult am mai căutat o cheie pentru inima semenilor mei, dar nicăieri nu am fost în stare să o aflu. Dar am un mare lacăt sub forma unui prinț puternic și înclinat să se războiască cu mine.

Și, nu găsesc nici o cheie spre inima lui. Cu toată firea mea pașnică, sunt silit să-mi ridic armele împotriva lui. Să nu te lași amăgit de coroana și de vesmintele mele împodobite, învățătorule. Nu pot afla în ele cheia pe care o caut.

MIRDAD: Ele ascund cheia, dar nu o au; ele îți împiedică pasul și îți opresc mâna și îți înșeală ochiul, făcându-ți astfel căutarea zadarnică.

PRINȚUL: Ce poate înțelege învățătorul prin aceste cuvinte? Că ar trebui să-mi arunc coroana și veșmintele, spre a putea găsi cheia inimii semenului meu?

MIRDAD: Pentru a le păstra pe acestea, trebuie să-ți pierzi semenul. Pentru a-ți păstra semenul, trebuie să le pierzi pe ele. Iar a-ți pierde semenul înseamnă a te pierde pe tine însuși.

PRINȚUL: N-aș cumpăra bunăvoința semenilor mei cu un preț atât de scump.

MIRDAD: Nu te-ai cumpăra pe tine însuși cu un preț atât de neînsemnat?

PRINȚUL: Să mă cumpăr pe mine? Nu sunt ostatec, să plătesc răscumpărare. Și de altfel, am o armată care să mă apere, bine plătită, bine înzestrată. Semenul meu nu se poate fâli cu una mai bună.

MIRDAD: A fi ostatecul unui om, sau al unui lucru, este oricum o robie prea greu de îndurat.

A fi ostatecul unei armate de oameni și a unei grămezi de lucruri, este surghiun fără nădejde.

Căci a te bizui pe ceva înseamnă a fi înrobit acelui lucru.

Să te bizui, așadar, numai pe Dumnezeu. Căci a te bizui pe Dumnezeu înseamnă a fi cu adevărat liber.

PRINȚUL: Atunci, ar trebui să mă las fără ocrotire pe mine, tronul meu și pe supușii mei?

MIRDAD: Nu ar trebui să te lași fără ocrotire.

PRINȚUL: Prin urmare, trebuie să-mi păstrez armata.

MIRDAD: Prin urmare, trebuie să-ți eliberezi armata.

PRINȚUL: Dar neîntârziat semenul meu îmi va cotropi regatul.

MIRDAD: Regatul ți-l poate cotropi, dar pe tine nici un om nu te poate cotropi.

Două temnițe îmbinate într-una nu ajung tărâm de Libertate.

Bucură-te dacă vreun om te alungă din temnița ta; dar nu-l pizmui pe cel care se pregătește să se azvârle pe sine însuși în temnița ta.

PRINȚUL: Sunt vlăstarul unui neam vestit pentru destoinicie pe câmpul de luptă. Noi nu-i silim niciodată pe alții să lupte.

Dar când noi suntem siliți să luptăm, niciodată nu ne furișăm și nu părăsim câmpul de luptă decât cu flamurile fluturând înalt deasupra leșurilor dușmanilor.

Greșit mă sfătuiești, domnule, când mă îndemni să-l las pe semenul meu să-si facă voia.

MIRDAD: Nu ai spus că vrei pace?

PRINȚUL: Da, pace aș dori.

MIRDAD: Atunci nu lupta.

PRINȚUL: Dar semenul meu stăruie să lupte cu mine și trebuie să lupt cu el pentru ca pacea să poată domni între noi.

MIRDAD: Ți-ai ucide semenul pentru a putea trăi cu el în pace!

Ce ciudată alegere! Nu este nici o virtute să trăiești în pace cu un mort.

Mare este virtutea celui care trăiește în pace cu cel viu.

Dacă porți război oricărui om viu, ale cărui vederi și interese se pot ciocni uneori cu ale tale, atunci porți război împotriva lui Dumnezeu care a făcut să fie aceste diferențe.

Și porți război cu Universul; căci nenumărate sunt acele lucruri din el care te fac să-ți pierzi cumpătul, îți tulbură inima și care vrândnevrând se vâra cu sila în viața ta.

PRINȚUL: Ce-ar trebui să fac dacă aș vrea să fiu în pace cu semenul meu, dar el ar vrea să lupte?

MIRDAD: Luptă!

PRINȚUL: Acum mă sfătuiești așa cum se cuvine.

MIRDAD: Da, luptă! Dar nu cu semenul tău.

Luptă mai bine cu toate lucrurile care vă fac pe tine și pe semenul tău să vă luptați.

De ce vrea să lupte cu tine semenul tău?

Pentru că ai ochii albaștri, iar ai lui sunt negri?

Pentru că tu visezi la îngeri și el visează la diavoli?

Sau pentru că îl iubești ca pe tine însuși și socotești tot ce ai ca fiind și al lui?

Veșmintele tale, O prințe, tronul tău, averea ta, faima ta și lucrurile cărora tu le ești ostatec, sunt cele pentru care semenul tău vrea să lupte cu tine.

Ai vrea să-l înfrângi fără a ridica vreo lance împotriva lui?

Atunci ia-o înaintea lui și pornește tu însuși război tuturor acestor lucruri.

Când le vei fi cucerit mântuindu-ți sufletul de ghearele lor; când le vei fi aruncat la grămada de gunoi, poate că semenul tău își va opri asaltul și își va băga sabia în teacă, spunându-și: „Dacă aceste lucruri ar merita lupta, semenul meu nu le-ar fi aruncat la grămada de gunoi.”

Dacă semenul tău va stăruie în sminteala sa și va aduna grămada de gunoi, bucură-te pentru mântuirea ta de asemenea povară vătămătoare, dar întristează-te pentru soarta semenului tău.

PRINȚUL: Dar cinstea mea, care este cu mult mai de preț decât toate avuțiile mele?

MIRDAD: Singura cinste a omului este de a fi Om, chip și asemănare vie a lui Dumnezeu. Toate celelalte cinstiri sunt necinste.

O cinstire arătată de oameni este luată înapoi cu ușurință de către oameni.

O cinstire scrisă cu sabia este stearsă cu ușurință de sabie.

Nici o mărire, O prințe, nu merită o săgeată ruginită; și cu mult mai puțin o lacrimă fierbinte; și încă mai puțin, o picătură de sânge.

PRINȚUL: Și libertatea – libertatea mea și a poporului meu – nu este vrednică de jertfa supremă?

MIRDAD: Adevărata Libertate este vrednică de jertfa ființei noastre.

Armele semenului tău nu ți-o pot răpi; propriile tale arme nu o pot dobândi și nu o pot apăra.

Iar câmpul de luptă pentru ea este mormânt.

Adevărata libertate este dobândită și pierdută în inimă.

Ai vrea să lupți?

Luptă. Înlăuntrul inimii tale, cu inima ta.

Dezarmează-ti inima de orice nădejde și teamă și dorință deșartă, care fac din lumea ta o cușcă înăbușitoare și o vei afla mai largă decât Universul; și în acel Univers vei hoinări după plac; și nimic nu-ți va fi opreliște.

Aceasta este singura luptă care merită purtată.

Prinde-te pe tine însuși în asemenea luptă și nu vei mai găsi timp pentru nici un fel de alte lupte, care în ochii tăi vor părea a fi sălbăticie și diavolească viclenie, menită să-ți abată mintea și să-ți macine puterea și astfel să te facă să pierzi adevărata luptă, cea cu tine însuși, care este cu adevărat o luptă sfântă.

A birui în această luptă înseamnă a câștiga slavă nepieritoare.

Însă biruința în oricare altă luptă este mai rea decât cea mai grozavă înfrângere.

Și ce este cumplit în luptele dintre oameni este că atât învingătorul cât și cel învins se aleg cu o înfrângere.

Ai vrea să ai pace?

Nu o căuta în hârtoage alcătuite din cuvinte; nu te strădui să o dăltuiești nici chiar în piatră.

Căci pana care scrie „Pace” poate scrie cu ușurință „Război”; iar dalta care crestează cuvintele „Să fie pace!” poate cresta cu ușurință cuvintele „La luptă!”.

Iar cu timpul, hârtia și piatra, pana și dalta, sunt atacate de molii, de putrezire, de rugină și de toată alchimia schimbătoarelor elemente.

Nu la fel este inima veșnică a Omului, pătrunsă de Sfânta Înțelegere.

Odată ce înțelegerea este dezvăluită, biruința este sigură și Pacea este statornică în inimă imediat și pentru totdeauna.

O inimă înțelegătoare este întotdeauna în pace, chiar dacă se află în mijlocul unei lumi năucite de război.

O inimă fără înțelegere este o inimă dezbinată.

O inimă dezbinată alcătuieste o lume dezbinată.

O lume dezbinată clocește fără încetare lupte și război.

Dar o inimă care înțelege este o inimă în armonie; ea făurește o lume armonioasă.

O lume armonioasă este o lume aflată în pace. Căci, ca să se iște un război, este nevoie de doi.

De aceea te sfătuiesc să lupti cu inima ta spre a o aduce la armonie.

Răspлата biruinței în această luptă este Pacea veșnică.

Dacă ai putea să vezi, prințe, în fiecare piatră un tron; și să descoperi în orice peșteră un palat, soarele însuși ar fi prea fericit să-ți fie tron și stelele – palate.

„Când orice romaniță de pe câmp este gata să-ți slujească drept decorație și fiecare vierme să-ți fie învățător, stelele sunt bucuroase să se așeze pe pieptul tău și Pământul este gata să-ti fie amvon.

Când îți poți stăpâni inima, ce însemnătate are pentru tine cine îți stăpânește trupul, cu numele?

Când tot Universul este al tău, ce însemnătate are cine stăpânește această sau cealaltă întindere de pământ?

PRINȚUL: Cuvintele tale sunt cât se poate de ademenitoare.

Cu toate acestea, mie îmi pare că legea Naturii este lupta. Nu sunt până și peștii din mări într-o veșnică luptă? Nu este oare cel slab prada celui puternic? Și eu nu as vrea să fiu prada nimănui.

MIRDAD: Ceea ce îți pare a fi luptă, nu este decât o cale a Naturii de a se hrăni și de a se răspândi.

Cel puternic devine și el hrana celui slab, nu mai puțin decât este făcut cel slab hrana celui puternic.

Dar cine este puternic și cine este slab în Natură?

Natura însăși este puternică; ceilalți toți sunt slăbănogi care ascultă de voia Naturii, plutind în jos umil pe râurile Morții.

Numai cel nemuritor poate fi socotit puternic.

Și Omul este nemuritor, O prințe.

Da, mai puternic decât Natura este Omul. El se hrănește cu inima ei cărnosă doar pentru a ajunge la inima lui, care nu este din carne.

Lăsați oamenii care vor să li se înfăptuiască dorințele necurate prin instinctele curate ale animalului, să se numească pe sine mistreți sau lupi, sau șacali, sau orice altceva; dar să nu înjosească înaltul nume de Om.

Crede, O prințe, și fii în pace.

PRINȚUL: Starețul mi-a spus că Mirdad este priceput în tainele vrăjitoriei; și aș dori ca el să-și arate unele puteri, pentru a putea crede în el.

MIRDAD: Dacă Dumnezeu dezvăluit în Om ar fi vrăjitorie, atunci Mirdad este un vrăjitor. Dorești o dovadă și o mărturie a vrăjilor mele? Iată, eu sunt dovada și mărturia.

Și acum, înhață-mă. Fă treaba pe care ai venit să o faci.

PRINȚUL: Ai ghicit bine că am altă treabă de îndeplinit decât să-mi încarc auzul cu smintelile tale. Căci prințul din Bethar este un alt fel de vraci; și îți va da îndată o dovadă a iscusinței sale.

(Către oamenii săi) Aduceți lanțurile și cătușele și legați-l pe acest Dumnezeu-Om, sau Om-Dumnezeu, de mâini și de picioare și să-i arătăm lui și celor aici de față cum arată vrăji le noastre.

NARONDA: Asemenea unor fiare, cei patru soldați se aruncară asupra învățătorului și începură să strângă cu iuțeală lanțurile în jurul mâinilor și picioarelor lui.

Pentru o clipă cei Șapte rămaseră încremeniți, neștiind cum să înțeleagă cele ce se petreceau înaintea lor – fie glumă, fie de-adevărat Micayon și Zamora fură mai iuți decât ceilalți în a-și da seama de adevărul primejdioasei împrejurări. Ei se aruncară asupra soldaților ca doi lei turbați și i-ar fi pus la pământ dacă nu ar fi fost glasul învățătorului, oprindu-i și liniștindu-i.

MIRDAD: Lasă-i să-și arate puterea, năvalnicule Micayon. Lasă-i în drumul lor, bunule Zamora.

Lanțurile lor nu sunt mai înfricoșătoare pentru Mirdad decât a fost Prăpastia Neagră.

Lasă-l pe Shamadam să se bucure, cârpindu-și autoritatea cu cea a prințului din Bethar. Cârpeala îi va sfâșia pe amândoi.

MICAYON: Cum să rămânem de o parte atunci când învățătorul nostru este legat în lanțuri ca un ucigaș?

MIRDAD: Nu vă faceți nici cea mai mică grijă pentru mine. Fiți pe pace. La fel vă vor face și vouă într-o bună zi; însă ei își vor dăuna lor, nu vouă.

PRINȚUL: La fel vor păți toți panglicarii și șarlatanii care se încumetă să batjocorească legea și puterea.

Acest om sfânt (arătând către Shamadam) este capul de drept al acestei comunități, iar cuvântul său trebuie să fie lege pentru toți.

Această sfântă Arcă, de ale cărei daruri vă bucurați, se află sub ocrotirea mea. Ochiul meu treaz îi veghează soarta; brațul meu puternic este întins asupra acoperământului și a proprietăților ei; sabia mea va reteza mâna care o va atinge cu vrăjmășie. Să știe aceasta cu toții și să se ferească.

(Din nou către oamenii săi) Duceți-l afară pe acest mișel. Vătămătoarea lui învățătură aproape a ruinat Arca. Curând ar fi ruinat și

regatul nostru și întreg pământul, dacă ar fi fost lăsată să-și urmeze primejdioasa cale.

De aici înainte să predice zidurilor crunte ale temniței din Bethar. Să piară de aici.

NARONDA: Soldații îl duseră afară pe învățător, prințul și Shamadam urmându-i cu falnică mulțumire.

Cei Șapte păseau în urma acestui alai rău-prevestitor. Urmărindu-l din ochi pe învățător, cu buzele pecetluite de amărăciune, cu inimile potopite de lacrimi.

Învățătorul păsea cu mers sigur și hotărât, iar capul îi era înălțat. După o bucată de drum, se uită înapoi către noi și spuse:

MIRDAD: Rămâneți statornici cu Mirdad. Nu vă voi părăsi înainte de a lăsa la apă Arca mea și de a vă așeza la cârma ei.

NARONDA: Și mult timp după aceea, cuvintele lui au răsunat cu putere în auzul nostru, însoțind zornăitul greu al lanțurilor.

▫ **Capitolul 29** ▫

Shamadam încearcă zadarnic să-i câștige de partea sa pe însoțitori. Mirdad se întoarce în mod miraculos și le dăruie tuturor însoțitorilor, în afară de Shamadam, îmbrățișarea Credinței. ▫

NARONDA: Iarna era în toi, albă și geroasă. Munții înveșmântați în zăpadă erau neclintiți, muți și lăra suflare. Doar în văile de jos se arătau petece de verde ofilit și ici-colo o panglică de argint curgător șerpuind către mare.

Cei Șapte erau copleșiți rând pe rând de valuri de îndoială și de nădejde.

Micayon, Micaster și Zamora sperau că învățătorul se va înapoia precum a făgăduit.

Bennoon, Himbal și Abimar țineau morțiș la îndoiala cu privire la întoarcerea lui. Dar toți simțeam un pustiu grozav și o nespusă zădărnicie.

Arca era rece, posomorâtă și neprimitoare. O tăcere înghețată stăruia între zidurile ei în pofida neobositelor străduințe ale lui Shamadam de a le da viață și căldură.

Căci chiar de îndată ce Mirdad a fost dus, Shamadam a căutat să ne copleșească cu bunăvoința sa.

Ne îmbia cu cele mai bune mâncăruri și vinuri; dar mâncarea nu ajuta și vinul nu înviora.

Ardea din belșug lemne și cărbuni; dar focul nu încălzea.

Era foarte binevoitor și părea iubitor; dar bunăvoința și simțămintele lui ne înstrăinau din ce în ce mai mult de el.

Timp îndelungat nu a pomenit nimic despre învățător.

Întrun târziu și-a deschis inima și a spus:

SHAMADAM: Mă nedreptățiți, însoțitorii mei, dacă gândiți că Mirdad îmi este nesuferit. Mai curând îl căinez din toată inima.

S-ar putea ca Mirdad să nu fie om rău; dar un visător primejdios, este; iar învățătura pe care o susține el este cu totul nepractică în lumea aceasta de fapte și de obiceiuri nemiloase.

El și cei care îl urmează se îndreaptă către un sfârșit jalnic, la prima lor ciocnire cu aspra realitate. De aceasta sunt întru totul sigur. Și aș dori să-i scutesc pe însoțitorii mei de asemenea năpastă.

Mirdad poate că are o limbă iscusită, îndemnată de nesăbuința tinereții, dar inima îi este oarbă și îndărătnică și lipsită de evlavie.

În timp ce în inima mea, eu am teamă de adevăratul Dumnezeu, iar experiența anilor dă judecății mele greutate și autoritate.

Cine putea gospodări Arca în acești mulți ani, cu mai mare spor decât mine? Nu am fost împreună cu voi atâta timp și nu v-am fost și frate și tată? Nu v-au fost binecuvântate din plin mințile cu pace și mâinile cu nespus belșug?

De ce să dărâme un străin ceea ce noi am clădit în atâta timp – și să semene neîncredere, acolo unde domnea încrederea – și zăzanie, acolo unde domnea pacea?

Este curată sminteală, însoțitorii mei, să dai o pasăre din mână pentru trei din copac.

Mirdad voia să renunțați la Arca aceasta, care v-a adăpostit atâta vreme și v-a păstrat aproape de Dumnezeu și v-a dat tot ce poate dori un muritor și v-a ținut la o depărtare sigură de toată zarva și suferințele lumii.

Și ce v-a făgăduit în schimb? Zbucium, mâhnire și sărăcie, cu nesfârșita luptă pentru agoniseală – acestea și multe alte lucruri și mai rele v-a făgăduit.

A făgăduit o Arcă în văzduh, în nemărginitul nimic – un vis de om smintit – o închipuire copilărească – ceva încântător care nu este cu putință.

Este el cumva mai înțelept decât Tatăl nostru Noe, întemeietorul Mamei-Arce? Sunt peste măsură de îndurerat că v-a făcut să vă plecați urechea la aiurelile lui.

Poate că eu am păcătuیت împotriva Arcei și a sfintelor ei tradiții, atunci când am chemat brațul puternic al prietenului meu, prințul din Bethar, împotriva lui Mirdad.

Dar țineam la propășirea voastră; fie numai aceasta și ar trebui ca abaterea mea să fie din plin îndreptățită. Dorința mea a fost să vă apăr pe voi și Arca înainte de a fi prea târziu. Iar Dumnezeu a fost alături de mine și v-am izbăvit.

Bucurați-vă cu mine, însoțitori – și mulțumiți-i lui Dumnezeu că ne-a cruțat de greaua necinste de a vedea cu păcătoșii noștri ochi ruinarea Arcei noastre. Eu unul nu aș fi putut trăi după asemenea ocară.

Acum însă mă dăruiesc din nou slujirii Dumnezeului lui Noe și Arcei sale, și slujirii voastre, însoțitorii mei. Fiți fericiți precum erați altădată, pentru ca bucuria mea să fie deplină în voi. NARONDA: Shamadam lăcrima în timp ce spunea acestea, iar lacrimile lui erau jalnice, fiind prea stinghere; căci ele nu-și aflau tovarășie în vreuna din inimile și în ochii noștri.

Într-o dimineață, când soarele strălucea asupra munților după o îndelungată vreme mohorâtă, Zamora își luă harpa și începu să cânte:

ZAMORA:

Înghețat este cântul pe buzele înghețate de ger ale harpei mele.

Și visul este prins în ghețuri în inima înghețată a harpei mele.

Unde-i suflarea care ne-ar dezgheța cântecul,

O, harpa mea?

Unde-i mâna care-ar descătușa visul,

O, harpa mea?

În temnita din Bethar.

Vânt cerșetor, du-te și cerșește-mi un cântec De la lanțurile Temniței din Bethar.

Șăgalnice raze de soare, mergeți și Jurați-mi un vis De la lanțurile Temniței din Bethar.

Pe tot întinsul cerului se-ntindea aripa șoimului meu,

Iar jos, eu eram rege.

Acum sunt orfan fără rost,

Pe cerul meu o bujhiță-i stăpână,

Căci șoimul meu a zburat într-un cuib îndepărtat – În temnita din Bethar.

NARONDA: O lacrimă se rostogoli din ochiul lui Zamora în timp ce mâinile îi cădeau fără vlagă, iar capul i se pleca adânc asupra harpei. Lacrima aceea slobozi amărăciunea noastră înfrânată și deschise stăvilarele ochilor noștri.

Micayon sări în picioare și strigând cu glas cumplit „mă înăbuș”, se năpusti către ușă și apoi afară.

Zamora, Micaster și cu mine îl urmarăm prin curte până la poarta din marea împrejmuire din afară, dincolo de care însoțitorilor nu le era îngăduit să iasă.

Micayon trase cu o smucitură puternică zăvorul greu, trânti ușa cât colo și se repezi afară ca un tigru din cușcă.

Ceilalți trei îl urmau pe Micayon.

Soarele era cald și strălucitor, iar razele sale răsfrânte de zăpada înghețată erau aproape orbitoare. Golașe de copaci, dealurile înzăpezite unduiau înaintea noastră cât cuprindea ochiul și totul părea că scânteiază în uimitoare culori de lumină.

În jur era o liniște atât de deplină încât supăra urechea; doar zăpada scrâșnind sub pașii noștri spărgea vraja. Aerul, deși înțepător, ne mângâia plămânii, încât părea că suntem purtați înainte fără nici o străduință din partea noastră.

Chiar și supărarea lui Micayon se schimbase și el se opri pentru a spune: „Cât de bine este să fii în stare să răsuflă! O, doar să răsuflă!” Și într-adevăr, parcă pentru prima dată simțeam bucuria de a răsufla liber și simțeam înțelesul Răsufării.

Străbătuserăm o scurtă bucată de drum când Micaster zări ceva întunecat la mare depărtare, pe o înălțime. Unii crezură că este un lup singuratic; unii, că este o piatră de pe care zăpada a fost măturată cu totul de vânt.

Dar lucrul acela părea să se miște spre noi și ne-am hotărât să ne îndreptăm și noi către el.

Pe măsură ce se apropia, căpăta din ce în ce o înfățișare omenească.

Dintr-odată Micayon făcu un salt mare înainte strigând în timp ce se năpustea:

„ESTE EL! ESTE EL!”

Și era el – mersul lui mlădios, portul mândru, capul său falnic înălțat. Vântul vesel se juca de-a v-ați ascunselea în veșmintele lui, fâlfâindu-i și clătinându-i mângâietor buclele lungi, negre...

Soarele colorase ușor chihlimbarul arămiu al feței sale, dar ochii întunecați și visători scânteiau ca și înainte și răspândeau valuri de încredere senină și de dragoste biruitoare. Picioarele lui gingașe strânse în chingile încălțărilor de lemn erau atinse de ger cu o culoare roșie aprinsă.

Micayon l-a ajuns primul; și i se aruncă la picioare hohotind de plâns, de râs și bolborosind ca rătăcit: „Acum sufletul mi s-a întors.”

Ceilalți trei făcură la fel; iar învățătorul îi ridică unul câte unul, îmbrățișându-l pe fiecare cu nesfârșită duioșie și spunând în timp ce îi îmbrățișa:

MIRDAD: Primiți îmbrățișarea Credinței. De aici înainte veți dormi în credință și vă veți deștepta în credință; iar îndoiala nu se va mai cuibări la căpătâiul vostru, nici nu vă va mai împiedica pașii cu șovăiala ei.

NARONDA: Cei patru rămași în Arcă, zărindu-l pe învățător la poartă, mai întâi l-au crezut o vedenie și erau grozav de înspăimântați. Dar când i-a strigat pe fiecare pe nume și i-au auzit glasul, s-au repezit la picioarele lui, în afară; de Shamadam, care rămăsese pironit în jilțul său. Îi îmbrățișa pe fiecare în parte.

Shamadam privea uluit și tremura din cap până în picioare, cu fața albită ca de mort, cu buzele încleștate și mâinile scotocind fără rost la brâu.

Dintr-odată se desprinsese de jilțul său și târându-se în genunchi înspre locul unde stătea învățătorul, își încolăci brațele în jurul picioarelor lui și spuse hohotind cu fața la podea: „Și eu, cred”.

Învățătorul îl ridică și pe el, însă fără a-l îmbrățișa, spuse:

MIRDAD: Frica este cea care zguduie ființa și limba lui Shamadam, încât rostește: „Eu cred”.

Shamadam tremură și se pleacă înaintea „vrăjitoriei” care l-a scos pe Mirdad din Prăpastia Neagră și din temnița din Bethar.

Și Shamadam se teme de răzbunare. Fie-i mintea liniștită în această privință, iar inima să și-o întoarcă spre Credința Adevărată.

Credința care se iscă dintr-un val de Frică este doar spuma Fricii; se ivește și dăinuie cât Frica.

Credința Adevărată nu înflorește decât pe lujerul IUBIRII. Ea este rodul ÎNȚELEGERII.

Dacă ești înspăimântat de Dumnezeu nu crezi în Dumnezeu.

SHAMADAM: (târându-se înapoi, cu ochii mereu în pământ) Netrebnic și surghiunit este Shamadam în propria sa casă. Îngăduie-mi, cel puțin, ca astăzi să-ți fiu slujitor și să-ți aduc Ceva de mâncare și o haină caldă. Căci cu siguranță ești tare flămând și înghețat.

MIRDAD: Am hrană pe care bucătăriile nu o știu și căldură care nu-i împrumutată de la firul de lână, sau de la limbile flăcării.

Aș dori ca Shamadam să agonisească cât mai mult din hrana și căldura mea și cât mai puțin din alte merinde și lucruri.

Iată! Marea a venit să ierneze pe piscuri. Iar piscurile sunt bucuroase să se înveșmânteze cu marea înghețată drept învelitoare. Și le este cald piscurilor în veșmântul lor.

Bucuroasă este și marea să se aștearnă pentru un răstimp, atât de liniștită și de vrăjită, peste piscuri; dar numai pentru un răstimp.

Căci Primăvara va veni, iar Marea, asemenea unui șarpe care iernează, se va descolăci și își va cere înapoi libertatea vremelnic amanetată. Și din

nou se va repezi din țărîm în țărîm; și din nou se va înălța în aer și va hoinări pe cer; și se va răspîndi pe sine oriunde va dori.

Sunt însă oameni ca tine, Shamadam, a căror viață este o veșnică iarnă și o neîntreruptă iernare.

Sunt cei care încă nu au primit vestire de la Primăvară.

Iată!

Mirdad este vestirea. Vestirea Vieții este Mirdad și nu semn de Moarte. Cât de mult vei mai ierna?

Crede-mă Shamadam, că viața pe care o duc oamenii și moartea de care mor sunt doar iernare.

Si eu am venit pentru a-i scutura pe oameni din somnul lor și pentru a-i chema afară din vizuinile și din bârlogurile lor, la libertatea Vieții fără de moarte.

Crede-mă, de dragul tău, ci nu de al meu.

NARONDA: Shamadam se liniști și nu mai deschise gura. Bennoon îmi șopti să-l întreb pe învățător cum a izbutit să scape din temnița din Bethar; dar limba mea nu voia să mă asculte și să pună întrebarea care oricum a fost ghicită îndată de învățător.

MIRDAD: Temnița din Bethar nu mai este temniță. A devenit altar.

Prințul din Bethar nu mai este prinț. Este acum un călător care năzuiește asemenea vouă.

Chiar și o temniță mohorâtă poate fi preschimbată într-un far luminos.

Chiar și un prinț trufaș poate fi adus să-și închine coroana sa în fața coroanei Adevărului.

Chiar și lanțurile zornăitoare pot fi făcute să iste o muzică cerească.

Nimic nu este minune pentru Sfânta Înțelegere, care este singura minune.

NARONDA: Cuvintele învățătorului despre abdicarea prințului din Bethar au căzut ca o lovitură de trăsnet asupra lui Shamadam; și, spre nedumerirea noastră, el fu apucat dintr-odată de un spasm atât de ciudat și de nestăpânit încât cu adevărat neam temut pentru viața sa.

Spasmul s-a sfârșit cu un leșin și noi ne-am căznit îndelung până când în cele din urmă l-am adus în simțiri.

▣ **Capitolul 30** ▣

Visul lui Micayon dezvăluit de către învățător ▣

NARONDA: Cu mult timp înainte și de asemenea după întoarcerea învățătorului de la Bethar, s-a băgat de seamă că Micayon se poartă ca și cum ar avea o supărare.

Cea mai mare parte a timpului se ținea deoparte, vorbind puțin, mâncând puțin și părăsindu-și arareori chilia. Nu a dorit să-și încredințeze taina nici măcar mie. Iar noi ne miram cu toții că învățătorul nu voia să spună sau să facă nimic pentru a-i alina chinul, deși știam cu toții că îi era foarte drag.

Odată, pe când Micayon și ceilalți se încălzeau în jurul focului, învățătorul începu să grăiască despre Marea Aspirație.

MIRDAD: Un om avu cândva un vis. Și iată, acesta este visul pe care l-a avut:

Se văzu pe sine pe malul înverzit al unui râu larg, adânc și care curgea fără zgomot.

Malul era însuflețit de mari mulțimi de oameni, de femei și copii de toate vârstele și graiurile; și cu toții aveau niște cercuri de felurite culori și mărimi, pe care le roteau în susul și în josul malului. Iar mulțimile erau înveșmântate în culori de sărbătoare, zburdau și petreceau; zarva lor umplea văzduhul.

Asemenea unei mări fără odihnă, tălăzuiau în sus și în jos, înainte și înapoi.

Doar el nu era îmbrăcat de sărbătoare și nu avea cerc de învârtit, căci nu avea cunoștință despre nici o sărbătoare. Și oricât de tare își încorda auzul, nu putea desluși dintre cuvintele mulțimii care vorbea în multe graiuri, nici un cuvânt care să fie asemănător cu propriul său grai.

Oricât de tare își încorda privirea, ea nu se putea odihni asupra unei fețe care să-i fie cunoscută. Și pe măsură ce năvălea în jurul lui, mulțimea îi arunca priviri cu înțeles, ca și cum ar fi spus: „Cine-i această făptură hazlie?”

Astfel, începea să-si dea seama că sărbătoarea nu era a lui, că era cu totul străin; și el simți mâhnire în inima sa.

Curând auzi un vuiet care venea din susul malului și văzu mulțimile căzând pe dată în genunchi, acoperindu-și ochii cu mâinile, plecându-și capul în pământ și desfăcându-se în două șiruri după locul unde căzuseră, lăsând astfel între ele o trecere pustie, dreaptă și îngustă, pe toată lungimea malului.

Numai el rămânea în picioare în mijlocul trecerii, ne știind ce să facă și încotro s-o apuce.

Cum se uita să vadă de unde vine vuietul, zări un taur uriaș care zvârlea limbi de foc din gură și vălătuci de abur din nări, năpustindu-se de-a lungul trecerii cu iuțeala fulgerului.

Cu groază se uita el la fiara furioasă și căuta scăpare în dreapta și-n stânga, fără a o putea afla nicăieri. Se simți ca țintuit locului și era sigur de pieirea sa.

Chiar în timp ce taurul venea către el și aproape că îi simțea flăcările arzătoare și aburul, omul fu ridicat în aer. Taurul se opri dedesubtul lui improșcând în sus și mai multe flăcări și abur; dar omul se ridica din ce în ce mai sus, și cu toate că simțea flăcările și aburul, căpătase o oarecare încredere că taurul nu-i mai poate face nici un rău. El se îndreptă de-a curmezișul râului.

Privind în jos la malul înverzit, văzu mulțimea îngenucheată ca și mai înainte, iar taurul aruncând acum în el cu săgeți, în locul flăcărilor și aburului. Putea auzi cum şuieră săgețile trecând pe dedesubtul lui, unele chiar îi străpungeau veșmintele, dar nici una nu-i atingea carnea. În cele din urmă, taurul, mulțimea și râul se șterseră din vedere; iar omul zbura mai departe.

Zbura deasupra unui ținut sterp, uscat de soare, fără nici o urmă de viață de nici un fel. În cele din urmă se lăsă jos la poalele unui munte înalt, păraginit, lipsit nu numai de orice fir de iarbă, dar și de orice vietate. Și simți că singurul lui drum se așterne peste munte.

Se uită mult și bine pentru a afla o cale sigură în sus, însă tot ce putea zări era o potecă greu de deslușit, pe care puteau urca doar caprele. Pe această potecă se hotărî el să meargă.

Abia urcase cu greu câteva sute de pași, când zări nu departe în stânga sa un drum larg și neted.

În timp ce se oprise și era gata să-și părăsească poteca, drumul deveni un fluviu omenesc, din care o jumătate urca cu trudă, cealaltă se năpustea cu orbire în josul muntelui.

Nenumărați bărbați și femei se străduiau să urce și se rostogoleau în jos, unul înapoia altuia, scoțând asemenea vaiete și gemete în timp ce se rostogoleau, încât îți îngheța sângele în vine.

Omul se uită un timp la aceste lucruri uimitoare și în mintea sa își spuse că undeva, sus pe munte, se află poate o uriașă casă de nebuni și că cei care se rostogolesc în jos sunt unii din cei închiși acolo, care scăpaseră.

Și el își urmă poteca sa șerpuitoare, aici căzând, ridicându-se mai încolo, dar urcând din ce în ce mai sus. La o oarecare înălțime, fluviul omenesc secă, iar albia sa se șterse cu totul.

Din nou omul era singur cu muntele întunecat, fără o mână care să-i arate calea, fără un glas care să-i susțină curajul și să-i întărească puterea care se sleia cu iuțeală, având doar o nedeslușită încredere că drumul lui duce către culme.

Din când în când se târa, iar calea și-o însemna cu sânge. După caznă multă, gata să-și dea sufletul, ajunse într-un loc unde pământul era neted și fără pietre.

Spre bucuria sa de nespus, văzu câteva smocuri de iarbă care se iveau ici-colo; iarba era atât de moale, pământul atât de catifelat și aerul atât de înmiresmat și de senin încât se prăbuși ca stors de ultima sa picătură de vlagă; astfel, se liniști și adormi.

Fu deșteptat de o mână care îi atingea mâna și de un glas care îi spunea:

„Ridică-te, se vede culmea. Și Primăvara te așteaptă pe culme.”

Mâna și glasul erau ale unei prea frumoase fete – o făptură din rai – învăluită într-un veșmânt de un alb care îi lua ochii. Ea îl luă pe om de mână cu blândețe; iar omul se simți plin de putere și înprospătat. Și el zări culmea. Și omul simți boarea Primăverii.

Dar chiar atunci când își ridica piciorul pentru a face primul pas mai departe, se trezi din visul său.

Ce să facă Micayon, trezit dintr-un asemenea vis și aflându-se pe sine întins pe un pat obișnuit, îngrădit între patru pereți obișnuiți, dar cu vedenia acelei fete dinapoia pleoapelor și cu adierea înmiresmată a acelei culmi, proaspătă în inima sa?

MICAYON: (ca ars) Dar eu sunt cel care a visat și al meu este acest vis. A mea este și vedenia acelei fete și a culmii. Din acea zi mă bântuie și nu-mi dau odihnă și mă fac străin mie însumi. Din această pricină Micayon nu-l mai recunoaște pe Micayon.

Totuși, eu am visat acest vis curând după ce ai fost dus la Bethar.

Cum de îl povestești în cele mai mici amănunte?

Ce fel de om ești, dacă și visele omului sunt pentru tine o carte deschisă?

O, libertatea acelei culmi! O, frumusețea acelei fete! Cât de neînsemnat este totul față de ele! De dragul lor m-a părăsit însuși sufletul meu.

Și doar în ziua în care te-am văzut reîntorcându-te din Bethar, sufletul mi s-a reîntors și m-am simțit liniștit și puternic. Dar acest simțământ m-a părăsit din nou și sunt iarăși rupt de mine însumi.

Scapă-mă, O Mare însoțitor al meu! Mă topesc din pricina unei vedenii.

MIRDAD: Nu-ți dai seama ce ceri, Micayon. Ai vrea să fii mântuit de mântuitorul tău?

MICAYON: Aș vrea să fiu cruțat de acest chin de neîndurat de a fi atât de părăsit într-o lume care este atât de tihnită acasă la ea. Aș vrea să fiu pe culme cu fata.

MIRDAD: Bucură-te că inima ți-a fost cuprinsă de Marea Aspirație; căci aceasta este o făgăduință nestrămutată că îți vei afla ținutul și căminul și că vei fi pe culme cu fata.

ABMAR: Rogu-te, spune mai multe despre această Aspirație. Prin ce semne o putem recunoaște?

▫ **Capitolul 31** ▫ **Marea Aspirație** ▫

MIRDAD: Cu ceața se aseamănă Marea Aspirație.

Provenită din inimă, îți învăluie inima, după cum ceața iscată de mare și de câmp acoperă atât câmpul cât și marea.

Și tot asemenea ceței care ascunde ochiului realitatea văzută, facându-se pe sine singura realitate, la fel și această Aspirație înăbușă simțămintele inimii și se face pe sine simțământ suprem.

Și părând la fel de fără formă, și de neînsuflețită și de oarbă ca și negura, totuși asemenea ceței este plină de forme care vor să se nască, este limpede la vedere și foarte sigură ca țel.

Și cu frigurile se aseamănă Marea Aspirație.

Ca și frigurile care încingând trupul, macină vlaga trupului arzându-i otrăvurile, la fel și această Aspirație născută din caznele inimii, întărește inima, nimicindu-i necurătenia și orice prisos.

Și cu un tâlhar se aseamănă această Aspirație.

Căci după cum tâlharul se furișează ușurându-l de o povară pe cel năpăstuit de el, dar lăsându-l plin de amărăciune, la fel și această Năzuință îi ia inimii, în taină, toate poverile, dar o lasă și mai nemângâiată și împovărată de lipsa poverilor.

Larg și înverzit este malul, acolo unde bărbații și femeile se duc dănțuind, se duc cântând și își plâng și își jelesc zilele trecătoare.

Dar înfricoșător este Taurul care scoate flăcări și aburi, le împiedică și le îngenunche piciorul și le vârstă înapoi în gâtlee cântecele și le lipește pleoapele umflate de propriile lor lacrimi.

Larg și adânc este și fluviul care îi desparte de celălalt mal.

Și nu pot nici să-l treacă înot, nici nu pot vâsli de-a curmezișul lui cu vâsle, nici să-l treacă cu vreo corabie.

Puțini – foarte puțini dintre ei, se încumetă să-l străbată cu un gând.

Dar toți – cu desăvârșire toți – sunt dornici să rămână pe malul lor, unde fiecare își petrece timpul rotindu-și propria sa roată a Timpului, atât de scumpă lor.

Omul cu Marea Aspirație nu are o roată scumpă lui pe care să o rotească. Într-o lume atât de grozav de îngrijorată și de zorită de Timp, numai el este fără îngrijorare și de ne zorit.

Într-o omenire atât de împodobită cu veșminte, cu vorbe și cu deprinderi, el ia seama că este gol, gângav și stângaci.

Nu poate râde cu cel ce râde, nici să plângă cu cel ce plânge. Oamenii mănâncă și beau și mâncatul și băutul le face plăcere; el mănâncă fără să se bucure, iar băutura îi pare searbădă gurii lui.

Alții sunt împerecheați sau se căznesc să-și afle pereche; el merge singur, doarme singur și singur își visează visele. Ceilalți sunt plini de deșteptăciune și înțelepciune lumească; doar el este greu de cap și neînțelept.

Alții au colțuri tihnite pe care le numesc cămine; doar el este lipsit de cămin.

Unii au anumite întinderi de pământ pe care le numesc țara lor de baștină și a cărei slavă o cântă cu multă însuflețire; doar el nu are o întindere de pământ pe care să o cânte și pe care să o numească țara sa de baștină.

Căci privirea inimii lui este îndreptată către celălalt mal.

Lunatic pare omul care are Marea Aspirație, în mijlocul unei lumi atât de „treze”.

El este sleit de un vis pe care cei din jurul lui nu-l văd și nu-l simt; de aceea ei ridică din umeri și chicotesc pe ascuns.

Dar atunci când se arată zeul Fricii, Taurulcare-zvârle-foc-si-fum, atunci sunt făcuți să muște țărâna, iar lunaticul despre care ridicau din umeri și își râdeau pe sub mustață, este ridicat pe aripile Credinței deasupra lor și a Taurului lor și este purtat departe peste celălalt mal, la poalele muntelui Colțuros.

Neîndurător, sterp și uscat și părăsit este ținutul peste care zboară lunaticul. Dar aripile Credinței sunt puternice; iar omul zboară deasupra lui.

Întunecat și pleșuv este muntele, iar la poalele lui sângele îi îngheață în vine.

Dar inima Credinței este de neclintit; iar inima omului bate cu toată îndrăzneala. Stâncoasă, pieptiș și greu de deslușit este poteca lui peste munte. Dar mățăsoasă este mâna, statornic pasul și blând este ochiul Credinței – și omul se cațără.

Pe drum întâlnește bărbați și femei care urcă muntele pe un făgaș larg și neted.

Aceștia sunt bărbații și femeile Măruntei Aspirații, care doresc arzător să atingă culmea, dar au o călăuză schiloadă și oarbă.

Căci le este călăuză credința lor. În ceea ce ochiul poate vedea și în ceea ce limba și nasul pot gusta și mirosi.

Unii dintre ei urcă nu mai sus de poala muntelui; alții ajung până la genunchiul lui; alții până la șold; și numai foarte puțini până la brâu.

Dar cu toții alunecă înapoi dimpreună cu călăuza lor și se rostogolesc în josul muntelui fără măcar a zări vârful lui minunat.

Poate vedea ochiul tot ceea ce este de văzut și urechea să audă tot ceea ce este de auzit?

Poate simți mâna tot ceea ce este de simțit și nasul tot ce este de mirosit?

Sau poate gusta limba tot ce este de gustat?

Numai atunci când Credința născută din percepția divină, le vine în ajutor, simțurile vor simți ca adevărat și astfel vor deveni trepte către culme.

Simțurile lipsite de Credință sunt cele mai nesigure călăuze.

Cu toate că drumul lor pare a fi larg și neted, el este plin de capcane și de primejdii ascunse, iar cei care îl aleg pentru a ajunge pe culmea Credinței fie pier pe drum, fie alunecă și se rostogolesc înapoi la locul de unde au plecat; iar aici își lecuiesc mulțimea de oase sfărâmate; și își cârlesc nenumăratele răni.

Oamenii Măruntii Aspirației sunt cei care clădind cu simțurile lor o lume, curând o socotesc mărunță și înăbușitoare; și atunci ei năzuiesc la un cămin mai larg și mai aerisit.

Și, în loc să caute materiale noi și un maestru constructor nou, ei cotrobăie în vechile materiale și cheamă același arhitect – simțurile – pentru a le plăsmui și a le clădi un cămin mai larg.

Abia l-au terminat pe cel nou, că ei îl văd la fel de strâmt și de înăbușitor ca și pe cel vechi.

Și astfel, dărâma și clădesc mereu și nu pot zidi niciodată acel cămin care să le dea bunăstarea și libertatea la care jinduiesc. Căci pentru a scăpa de înșelătorie, ei se încredințează celor care-i înșală.

Și asemenea peștelui care sare din tigaie în foc, gonesc de la o nălucire mai mică numai pentru a se lăsa vrăjiți de una mai mare.

Între oamenii Marii și cei ai Măruntii Aspirației se află gloatele nenumărate de oameni-iepuri care nu au nici o aspirație.

Ei se mulțumesc să-și sape vizuinele, să trăiască, să se înmulțească și să moară în ele; și ei își privesc vizuinele ca fiind întru totul alese, încăpătoare și calde și nu ar vrea să le schimbe nici pentru minunile unui palat regesc.

Chicotesc și ei pe seama lunaticilor, mai ales pe seama celor care merg pe o potecă singuratică, cu puține urme de pași și foarte greu de urcat.

Foarte asemănător cu vulturul clocit de o cloșcă și înghesuit laolaltă cu puii ei este omul având Marea Aspirație printre semenii săi.

Frații săi găini și mama-cloșcă ar dori ca puiul de vultur să fie unul de-ai lor, să semene cu firea lor și cu obiceiurile lor, trăind viața lor așa cum o trăiesc ei; iar el ar vrea ca dâșii să fie asemenea lui, visând la văzduhuri libere și ceruri nemărginite.

Curând însă, el se simte străin și osândit printre ei; și este neînțeleș de toți – chiar și de mama sa.

Dar chemarea culmilor este atotputernică pentru sângele său, iar miasma grea a cotețului este de nesuferit mirosului său.

Totuși, îndură în tăcere toate acestea până când îi cresc toate penele.

Și atunci se ridică în aer și aruncă o privire iubitoare de rămas bun asupra fraților de odinioară și a mamei, care cotcodăcesc veseli scormonind în pământ după cât mai multe semințe și viermișori.

Bucură-te, Micayon. Visul tău este cel al unui profet.

Marea Aspirație a făcut ca lumea să fie prea mică pentru tine și te-a făcut străin în această lume.

Ți-a dezlegat conștiința din încleștarea simțurilor atot-stăpânitoare; și în conștiința ta a apărut Credința.

Iar Credința te va-ridica sus, deasupra lumii stătute și înăbușitoare și te va purta peste deșertul mohorât și deasupra Muntelui Colturos unde se cere ca orice Credință să fie testată și eliberată de ultimele resturi ale îndoielii.

Iar Credința astfel eliberată și biruitoare te va duce până la Culmea veșnic înverzită și acolo te va preda în mâinile înțelegerii.

După ce își va fi îndeplinit lucrarea, Credința se va retrage iar înțelegerea îți va călăuzi pașii spre negrăita Libertate a Culmii, care este adevăratul, nemărginitul, atotcuprinzătorul cămin al lui Dumnezeu și al Omului Biruitor.

Fii gata de încercare, Micayon.

Fiți gata, voi cu toții.

Pentru a sta pe acea culme fie și o clipă, merită să depui orice efort.

Iar a sălășlui pe veci pe acea Culme, este intrarea în Eternitate.

HIMBAL: Nu ai vrea să ne ridici acum pe culmea ta pentru a o zări măcar o clipă, oricât de scurtă?

MIRDAD: Nu fii grăbit, Himbal, așteaptă-ți timpul. Acolo unde eu râsuflu cu ușurință, voi vă pierdeți suflarea.

Acolo unde eu merg lesne, voi găfâți și vă poticniți.
Păstrați-vă Credința și Credința va săvârși uriașa lucrare.
Astfel l-am învățat pe Noe. Astfel vă învăț pe voi.

▫ **Capitolul 32** ▫

Despre păcat și despre lepădarea acoperirii cu frunza de viță. ▫

MIRDAD: Ați vorbit despre păcat și ați vrea să aflați cum a devenit Omul păcătos.

Și voi susțineți – și nu fără un temei – că dacă Omul, chipul și asemănarea lui Dumnezeu, este păcătos, atunci Dumnezeu însuși trebuie să fie sursa Păcatului.

Dar în aceasta se află o capcană pentru cel neștiutor; și aș vrea ca voi să nu vă fi prins în ea, însoțitorii mei. De aceea voi îndepărta această capcană din calea voastră pentru ca voi să o puteți îndepărta din calea oamenilor.

În Dumnezeu nu există păcat, așa cum în Soare nu există întuneric. Nu există păcat nici în Om, așa cum pentru lumânare nu ar fi păcat să se ardă pe sine în Soare spre a se contopi astfel cu Soarele.

Păcatul este însă în lumânarea care nu vrea să-și răspândească lumina, iar când se apropie un fitil de flacăra ei, blestemă fitilul și mâna care l-a apropiat. Este păcat în lumânarea care este stânjenită de a arde în Soare; de aceea ea s-ar lepăda de Soare.

Omul nu păcătuiește încălcând Legea; mai degrabă tăinuind necunoașterea de către el a Legii.

Da, păcatul stă în acoperirea cu frunza de viță.

Nu ați citit povestea căderii Omului, atât de cumpătată și de naivă în vorbe, dar atât de încântătoare și de subtilă ca înțeleș?

Nu ați citit cum Omul, proaspăt ieșit din sânul lui Dumnezeu, era asemenea unui prunc-Dumnezeu, nepăsător, lănced, ne-creator?

Căci, deși înzestrat cu toate însușirile dumnezeirii, totuși, ca toți pruncii, nu era în stare să-și cunoască și cu atât mai puțin să-și folosească nemărginitele sale însușiri și puteri.

Asemenea unei semințe stinghere închisă într-un frumos vas de sticlă era Omul în grădina Raiului.

O sămânță într-un vas rămâne sămânță, și niciodată minunile pecetluite înăuntrul cojii ei nu pot fi aduse la viață și la lumină, decât dacă ea este îngropată într-o glie potrivită naturii ei, unde să poată încolți.

Însă Omul nu avea glia potrivită naturii lui pentru a se sădi pe sine și a încolți.

Fața lui nu se oglindea nicăieri într-o față înrudită.

Urechea-i omenească nu auzea nici un glas omenesc.

Glasul său omenesc nu trezea nici un ecou într-un gâtlej omenesc.

Inima sa bătea un ritm stingher.

Singur – atât de deplin singur – era omul, în mijlocul unei lumi temeinic împerecheate și avântate pe făgașul ei.

Își era sieși străin; nu avea o năzuință a sa și un avânt de urmat. Raiul era pentru el ca un leagăn calduț pentru un prunc – o stare de fericire nepăsătoare; o clocitoare bine înzestrată.

Pomul cunoașterii Binelui și Răului și Pomul Vieții erau deopotrivă la îndemâna lui; dar el nu voia să-și încordeze brațul pentru a culege și a gusta din rodul lor; căci gustul și voința lui, gândurile și dorințele și însăși viața lui, toate erau învăluite înlăuntrul său așteptând să fie treptat desfășurate.

El, prin sine însuși, nu putea săvârși desfășurarea.

De aceea a fost el făcut să renunțe temporar la o parte din ființa sa pentru a reuși să cunoască multele sale învelișuri.

De unde altundeva putea căpăta ajutor decât de la propria sa ființă atât de plină de puteri, fiind atât de puternică prin divinitatea sa? Și aici este cuprins foarte mult tâlc.

Eva nu este altă țărână și altă suflare; ci chiar țărâna și suflarea lui Adam, os din osul său și carne din carnea sa.

Nu o altă făptură este cea care apare în lume; ci chiar Adam însuși este îngemănat – un Adam-El și o Adam-Ea.

Astfel, chipul stingher, neoglit, capătă un tovarăș și o oglindă; iar numele nerepetat de ecoul nici unui glas omenesc începe să răsună cu dulci răspunsuri, în lungul și latul aleilor Edenului; și inima ale cărei bătăi singurate erau înăbușite într-un piept stingher, începe să-și simtă pulsul și bătăile într-o inimă prietenă dintr-un piept prieten.

În acest fel, amnarul fără scânteie întâlnește cremenea care iscă din plin scântei. În felul acesta lumânarea neaprinasă este aprinsă din amândouă capetele.

Aceeași este lumânarea, același fitilul și aceeași lumina, deși par a se ivi din capete opuse. Și astfel sămânța din sticlă găsește glia în care să poată încolți și să-și dezvăluie tainele.

În acest fel Unitatea neștiutoare de sine naște Dualitatea, încât prin împotrivirea și rezistența la Dualitate să poată fi făcută să-și înțeleagă Unitatea.

Din acest motiv Omul este creat întocmai după chipul Dumnezeului său.

Căci Dumnezeu – Conștiința Primordială – proiectează din Sine însuși Cuvântul; și amândouă, Cuvânt și Conștiință, sunt îmbinate în Sfânta Înțelegere.

Nu osândă este Dualitatea, ci o desfășurare care ține de natura Unității și este necesară pentru dezvăluirea divinității ei.

Cât de copilăresc este să crezi altceva!

Cât de copilăresc este să crezi că o prefacere atât de copleșitoare poate fi făcută să-și desfășoare lucrarea în optzeci de ani sau chiar în opt sute de milioane de ani!

Este chiar atât de neînsemnat lucru, să devii zeu?

Este oare Dumnezeu atât de hain și un meșter atât de zgârcit, ca având de împărtășit întreaga veșnicie, El să-i dea Omului doar un răstimp atât de scurt, de optzeci de ani, în care să se unifice pe sine și săși redobândească Raiul, deplin conștient de dumnezeirea sa și de unitatea sa cu Dumnezeu?

Lung este drumul Dualității; și nesăbuiți sunt cei care ar vrea să-l măsoare cu calendarele.

Veșnicia nu numără rotirile stelelor.

Atunci când Adam cel lănced, cel nepăsător, cel ne creator, a devenit doi, el s-a transformat într-o ființă activă, plină de entuziasm și în stare să creeze și să se procreeze pe sine.

Care a fost prima faptă a lui Adam devenit doi?

A fost să mănânce din pomul cunoașterii Binelui și Răului și astfel să-și plămădească întreaga sa lume la fel de duală ca și el însuși.

Lucrurile nu au mai fost cum fuseseră înainte – nevinovate și nepăsătoare.

Ci ele au devenit fie bune fie rele, folositoare sau dăunătoare, plăcute sau neplăcute; ele s-au despărțit în două tabere potrivnice, în timp ce înainte erau una singură.

Iar șarpele care a ademenit-o pe Eva să guste din Bine și Rău, nu era oare glasul mai adânc al activei, dar încă neîncercatei Dualități, îndemnându-se pe sine să făptuiască și să încerce?

Că Eva a fost prima care a auzit acel glas și a ascultat de el, nu este deloc de mirare.

Căci Eva era unealta plănuită să scoată la iveală puterile aflate în germen, în perechea ei.

Nu ați zăbovit uneori, închipuindu-vă această primă Femeie din această primă poveste omenească, furișându-se în calea ei printre copacii

din Eden, cu inima bătându-i ca o pasăre în colivie, cu ochii căutând peste tot la ceva ce-ar putea să-i încânte simțurile, în timp ce mâna i se ridică spre rodul îmbietor?

Nu v-ați ținut răsuflarea în timp ce ea decojea fructul și își înfigea dinții în carnea lui fragedă, pentru a gusta o dulceață de o clipă, care avea să se prefacă în veșnică amarăciune pentru ea și pentru toți urmașii ei?

Nu ați fi dorit din toată inima ca Dumnezeu să fi împiedicat nesăbuita îndrăzneală a Evei, apărându-i ei mai devreme, chiar în clipa când se pregătea să săvârșească fapta ei necugetată și nu după aceea, așa cum a făcut El în poveste?

Și săvârșindu-și ea fapta, nu ați fi dorit ca Adam să aibă înțelepciunea și tăria de a se abține să-i fie părtaș?

Cu toate acestea nici Dumnezeu nu s-a amestecat, nici Adam nu s-a abținut.

Căci Dumnezeu a vrut ca creația Lui să-i semene.

A fost voia și țelul Lui ca Omul să pășească pe lunga cale a Dualității, pentru a-și descoperi propria lui voie și țel și astfel să se unifice pe sine prin înțelegere.

Cât despre Adam, chiar dacă ar fi vrut, nu ar fi putut să se abțină să împărtășească din rodul oferit lui de tovarășa sa.

Pentru dânsul era imposibil să nu mănânce, pentru că și femeia sa mâncase, iar cei doi fiind un trup, fiecare era răspunzător de faptele celuilalt.

A fost oare Dumnezeu mâniat și plin de urgie pentru că Omul a mâncat din rodul Binelui și Râului?

Doamne ferește!

Căci El știa că Omul nu ar fi putut decât să mănânce, iar El voia ca Omul să mănânce; dar El dorea de asemenea ca omul să știe dinainte care este urmarea pentru că a mâncat și să aibă tăria de a înfrunta urmarea.

Și Omul are tăria. Și Omul a mâncat. Și Omul înfruntă urmarea. Iar urmarea a fost Moartea.

Căci Omul devenind prin voia lui Dumnezeu activ și doi, a murit de îndată pentru unitatea inertă.

Prin urmare Moartea nu este osândă, ci o fază a existenței necesară în Dualitate.

Căci natura Dualității este de a face toate lucrurile duale. Așa și-a căpătat Adam oglindirea în Eva; și amândoi au căpătat o umbră pentru viața lor numită Moarte.

Dar Adam și Eva, deși umbriți de Moarte, au mai departe viață neumbrită în existență lui Dumnezeu.

Dualitatea este neîncetată frământare; iar frământarea naște amăgirea că ar fi două părți opuse pornite pe nimicirea de sine.

Cele două ființe, aparent contrarii, de fapt, se împlinesc, se completează și lucrează mână în mână pentru unul și același țel – desăvârșita pace și unitate și echilibru al Sfintei Înțelegeri.

Dar amăgirea este înrădăcinată în simțuri și ea dăinuie atâta timp cât dăinuie simțurile.

De aceea i-a răspuns Adam lui Dumnezeu atunci când l-a chemat El, după ce ochii săi au fost deschiși: „Am auzit glasul tău în grădină și eu am fost spăimântat căci eram gol; și m-am ascuns.”

Și de asemenea: „Femeia pe care mi-ai dat-o să fie cu mine, ea mi-a dat mie din pom și eu am mâncat.”

Eva nu era altceva decât chiar carnea și oasele lui Adam.

Dar să luăm seama la acest nou-născut eu al lui Adam care, după ce ochii săi au fost deschiși, a început să se vadă pe sine ca fiind diferit, aparte și de sine stătător față de Eva, de Dumnezeu și de toată creația lui Dumnezeu.

Amăgirea era acest Eu.

O amăgire a acestui ochi nou deschis era Eu-l acesta, aparte de Dumnezeu. El nu avea nici substanță, nici realitate.

El s-a născut pentru ca prin moartea lui, Omul să-și poată cunoaște adevăratul Sine, care este Sinele lui Dumnezeu.

El se va risipi atunci când ochiul exterior va fi închis, iar ochiul lăuntric iluminat. Și deși el l-a naucit pe Adam, totuși i-a stârnit foarte tare mintea și i-a ispitit închipuirea.

A avea un eu pe care să-l socotești cu totul al tău – aceasta era cu adevărat prea îmbietor și prea măgulitor pentru Omul care nu avusese conștiința nici unui eu.

Și Adam a fost îmbiat și a fost mândru de amăgitorul său eu.

Și cu toate că era rușinat de el ca fiind prea nereal, sau prea gol, totuși nu ar fi vrut să se despartă de el; în loc de aceasta s-a agățat de el cu toată inima și cu toată nou-născuta sa nevinovăție.

Și a alăturat împreună frunze de viță și din ele a făcut o acoperire cu care să pitească Eu-l său gol pentru a-l păstra pentru sine, departe de atot-pătrunzătorul ochi al lui Dumnezeu.

Astfel Raiul, starea de nevinovăție fericită, unitatea neștiutoare de sine, s-a retras de la Omul devenit doi, acoperit cu frunza de viță; și săbii de foc au fost așezate între el și Pomul Vieții.

Omul a pășit afară din Eden prin poarta îngemănată a Binelui și Răului; el va păși înăuntru prin unica poartă a înțelegerii.

A ieșit cu spatele către Pomul Vieții; va intra iarăși, cu fața către el.

A pornit în lungă și chinuitoarea sa călătorie rușinat de goliciunea sa și cu grijă să-și ascundă rușinea; va ajunge la sfârșitul călătoriei sale, în curățenia sa neacoperită și cu inima încântată de goliciunea lui.

Dar aceasta nu se va întâmpla cât timp Omul nu va fi eliberat de Păcat, căci Păcatul își va dovedi propria netrebnicie.

Și unde se află Păcatul decât în acoperirea cu frunza de viță?

Da, Păcatul nu este nimic altceva decât opreliștea pe care o pune Omul între sine însuși și Dumnezeu – între Sinele său trecător și Sinele său veșnic.

La început a, fost doar o mână de frunze de viță, dar cu timpul opreliștea aceea a devenit un zăgaz puternic.

Căci de atunci de când a acoperit nevinovăția Edenului, Omul s-a trudit din greu adunând din ce în ce mai multe frunze de viță și întocmind acoperiri peste acoperiri.

Leneșul se mulțumește să-și cârpească acoperirea cu petece lepădate de semenii săi mai destoinici.

Și fiecare petec din veșmântul Păcatului este păcat, căci se străduiește să facă să dureze veșnic, rușinea aceea care a fost primul și cel mai usturător simțământ al omului față de îngrădirea sa de Dumnezeu.

A făcut Omul ceva pentru a-și depăși rușinea?

Vai, toate străduințele lui sunt rușine îngrămădită peste rușine și acoperire peste acoperire.

Ce sunt meșteșugurile și învățătura Omului decât frunze de viță?

Împărățiile, națiunile, rasele și religiile care se războiesc între ele, nu sunt oare cultul închinării la frunza de viță?

Regulile sale despre ceea ce este drept sau strâmb, cinste și necinste, dreptate și nedreptate, nenumăratele sale crezuri sociale și înțelegeri – nu sunt ele acoperire cu frunză de viță?

Prețuirea a ceea ce este neprețuit, măsurarea nemăsuratului și punerea în formă a ceea ce este dincolo de orice formă, nu sunt toate acestea alte frunze de viță de vie?

Lăcomia sa de plăceri produse de el cu multă suferință, nesațul său de bogății care sărăcesc; setea sa de putere care îl înrobește și dorința sa de mărire care micșorează – nu sunt toate acestea tot atâtea acoperiri cu frunze de viță?

În mișcătoarea sa străduință de a-și acoperi goliciunea, Omul a pus pe el prea multe acoperiri, care cu timpul i s-au lipit de piele atât de strâns încât nu le mai poate deosebi de propria sa piele.

Și Omul își pierde suflarea și caută alinare de multele sale piei și învelișuri.

Cu toate acestea, în sminteala sa, Omul ar face orice pentru a fi slobozit de povara sa – în afara singurului lucru care l-ar putea ușura cu adevărat și anume să azvârle acea povară.

El ar dori să fie scăpat de pieile și învelișurile sale de prisos, dar în același timp se agață de ele cu toată puterea.

Ar vrea să fie eliberat de ele, rămânând în același timp cu totul îmbrăcat.

Vremea eliberării este aproape.

Și am venit să vă ajut să lepădați pieile de prisos – acoperirile voastre din frunze de viță – pentru ca voi să-i ajutați pe toți cei care aspiră, din toată lumea, să și le lepede pe ale lor.

Eu doar arăt calea; dar fiecare pentru sine trebuie să săvârșească eliberarea din înălțuirea lor, oricât de mare chin ar fi de îndurat.

Nu așteptați nici o minune care să vă mântuiască pe voi de voi înșivă și nici să nu aveți teamă de suferință; căci „golașa” înțelegere va schimba chinul vostru în veșnică bucurie.

Dacă vă veți înfățișa atunci în „goliciunea” înțelegerii si Dumnezeu vă va chema si vă va întreba: „Cine sunteți?”, nu vă veți simți rușinați; nici nu veți fi înspăimântați; nici nu vă veți ascunde de Dumnezeu.

Ci mai degrabă veți sta neclintiți, nestânjeniți și dumnezeiește de senini și îi veți răspunde lui Dumnezeu:

„Iată-ne Doamne – sufletul nostru, ființa noastră, singurul nostru Sine.

Am pribegit în rușine, teamă și durere pe lungă, aspră și întortocheată cale a Binelui și a Răului, pe care ne-ai statornicit-o de la ivirea Timpului.

Marea Aspirație ne-a grăbit pasul, iar Credința ne-a susținut inimile, iar acum înțelegerea ne-a ridicat povara, ne-a oblojit rănile și ne-a adus înapoi în sfânta Ta prezență, eliberați de Bine și de Rău, de Viață și de Moarte; eliberați de amăgirile Dualității; eliberați de orice sine, eu, în afara atotcuprinzătorului Tău Sine.

Fără frunze de viță pentru a ne ascunde goliciunea stăm înaintea Ta, nestânjeniți, iluminați, neînfricați. Iată, suntem întregiți. Iată, am biruit”

Iar Dumnezeu vă va îmbrățișa cu nemărginită Iubire si vă va duce de îndată la al Său Pom al Vieții.

Astfel l-am învățat pe Noe. Astfel vă învăț pe voi.

NARONDA: Acestea au fost spuse de învățător în jurul focului.

▫ **Capitolul 33** ▫

Despre Noapte – Cântărețul fără seamăn ▫

NARONDA: Precum tânjește un surghiunit după vatra sa, așa tânjeam noi cu toții după Cuibul de Vultur, care în tot timpul iernii fusese de neatins din cauza vânturilor înghețate și a nămeților înalți.

Învățătorul alese o noapte de Primăvară cu o luminozitate plină de strălucire și gingășie, cu răsuflare caldă și înmiresmată pentru a ne duce la Cuibul de Vultur.

Cele opt pietre turtite care ne slujeau de jilțuri mai erau încă orânduite în aceeași jumătate de cerc, așa cum fuseseră atunci când le-am părăsit, în ziua în care învățătorul a fost dus la Bethar. Era limpede că nimeni nu mai fusese acolo din acea zi.

Fiecare dintre noi își luă locul de ședere obișnuit și așteptam ca învățătorul să vorbească. Dar el nu voia să-și dezlipească buzele. Chiar și luna plină care se uita la noi ca pentru a ne spune bun venit, părea să aștepte cu nerăbdare, aninată de buzele învățătorului.

Șuvoaiele de munte prăvălindu-se din stâncă în stâncă umpleau noaptea cu cântul lor sprintar. Din când în când, țipătul unei bufnițe sau sunetele sparte ale unui cântec de greiere, își făceau loc în auzul nostru.

Îndelung am așteptat în liniște, ținându-ne răsuflarea, înainte ca învățătorul să-și înalțe capul și deschizându-și ochii pe jumătate închiși, să înceapă a ne vorbi în acest fel:

MIRDAD: în tăcerea acestei minunate nopți Mirdad ar vrea să ascultați cântecele Noptii. Plecați urechea la corul Noptii. Căci, cu adevărat, Noaptea este un cântăreț fără seamăn.

Din cele mai întunecate unghere ale trecutului; din cele mai strălucitoare palate ale viitorului; din crucea cerurilor și din măruntaiele pământului țâșnesc glasurile Noptii și se avântă către cele mai îndepărtate colțuri ale Universului. În valuri uriașe se rostogolesc și se învâlburează în jurul urechilor voastre. Deschideți-vă cum trebuie urechile pentru a le putea auzi.

Ceea ce Ziua fremătătoare șterge cu nepăsare, Noaptea molcomă reface cu neînchipuită vrajă.

Luna și stelele, nu sunt ascunse oare de lumina orbitoare a zilei?

Ceea ce Ziua alungă drept himere, Noaptea slăvește pretutindeni cu avânt bine cumpănit. Chiar și visările ierburilor se adaugă la corul Noptii.

Aținti-vă auzul la stele.

Rotindu-se în ceruri,

Ascultați cum îi cântă cântece de leagăn Uriașului prunc ațipit în culcuș de nisipuri mișcătoare, împăratului în zdrențe,

Zeului în scutece.

Ascultați Pământul – în durerile facerii,

Sugar, crescând, cununându-se, îngropându-se.
Mare mișună prin păduri,
Mârâind, urlând, sfâșiind, apucând;
Târătoare își urmează calea;
Insecte își bâzâie cânturile mistice;
Păsări ascultă în visele lor Basmele pajiștilor, cânturile râurilor;
Copaci și tufișuri – și toată suflarea Ce soarbe viață din pocalele
Morții.

Din culme și vâlcea;
Din pustiu și din mare;
Din văzduh și din iarbă,
Se răspândește îndemnul Către Zeul – învăluit de Timp.
Ascultați, voi, mamele lumii – cum bocesc, cum se tănguie; Și pe tații
lumii – cum gem, cum jelesc.

Ascultați fiii și fiicele lor cum se duc Către tun și de la tun,
Ocărând pe Domnul și Soarta blestemând.
Arătând iubire și ură răsuflând,
Semănând zâmbete și lacrimi culegând,
Bând avânt și nădușind spaime,
Stârnind cu stacojiu sângele lor,
Mânia potopului pustiitor.
Ascultați cum li se strânge înfometatul pânze, Uitați-vă cum iscodesc
umflatele pleoape,

Și degetele ofilite cum orbecăie După leșurile nădejdiilor lor;
Iar inimile li se umflă și plesnesc,
Grămezi peste grămezi, noiane peste noiane.
Ascultați mașinăria drăcească cum huruie,
Semețe orașe cum năruie,
Trufașe cetăți cum răsună de clopotele morții lor;
Priviți statuile de odinioară înecate în tină, sânge și ocară.
Ascultați cum se înalță rugile celui drept,
Alături de chicotul patimii,
Nevinovatul gângurit al pruncului,
Laolaltă cu trăncăneala păcătosului,
Surâsul luminos al fetei,
Laolaltă cu viclenia târfei,

Avântul fremătând al cutezătorului,
 Alături de iuțea tâlharului.
 În fiecare colibă sau bordei al fiecărui neam,
 Noaptea trâmbițează imnul de luptă al Omului.
 Dar Noaptea, vrăjitoarea, le țese laolaltă și cântecul de leagăn și
 chemarea și cântecul de luptă, Un cânt unic – prea-nalt pentru auz -
 Un cânt atâta de nemărginit și de măreț,
 Atât de-adânc ca ton, cu melodie atât de dulce, încât și corurile
 îngerești și armonia lor Sunt larmă doar și băiguit de prunc.
 Acesta este cântul de izbândă al Biruitorilor.
 Munții ațipiți în brațele Noptii,
 Deserturile odihnind pe dunele lor,
 164
 Lunaticii și stelele rătăcitoare,
 Cei ce sălășluiesc în orașele morții,
 Sfânta Treime și Omni-Voința,
 Ei slăvesc și-l cinstesc pe Omul Biruitor.
 – Fericiți sunt cei care aud și-nțeleg.
 Fericiți cei care singuri cu Noaptea,
 Se simt senini, profunzimi și nesfârșiți, ca Noaptea;
 Cu chipuri care nu se chinuie în beznă De păcatele în beznă săvârșite;
 Cu pleoape care nu se umflă de lacrimile Pe care i-au făcut pe semeni
 să le, verse;
 Cu mâini ce nu le ard de răutate și de lăcomie;
 Auzul care nu-i asurzit de găfâitul patimilor lor;
 Cu cuget ne-înveninat de gândurile lor;
 Cu inimi care nu sunt bătute defel și fel de griji
 Care să-i năpădească veșnic din fiecare ungher al Timpului.
 Fără de spaime care să scurme în creierul lor;
 Care cu îndrăzneală pot spune Noptii:
 „Deșteaptă-ne într-o zi”,
 Iar Zilei să îi spună, „Deșteaptă-ne într-o Noapte”.
 Da, preafericiți aceia care singuri cu Noaptea,
 Se simt în armonie, senini, nemărginiți ca Noaptea.
 Și doar pentru aceștia Noaptea-nalță imnul Celor care sunt Biruitori.

Dacă vreți să țineți piept defăimărilor Zilei cu capul sus și ochi strălumiți de credință, grăbiți-vă să dobândiți bunăvoința Noptii.

Fiți prieteni ai Noptii. Spălați-vă temeinic inimile cu seva vieții și odihniți-le în inima nopții. Încredințați-vă năzuințele la pieptul ei și jertfiți-vă toate râvnirile la picioarele ei, în afara râvnei de a fi liberi prin Sfânta înțelegere. Atunci veți fi de neatins de toate săgețile Zilei, iar Noaptea va mărturisi înaintea oamenilor că voi sunteți cu adevărat Biruitori.

Deși în zile zbuciumate de-oriunde vă vor alunga,

Iar nopți fără de stele în beznă vă vor cufunda,

Deși răscrucile lumii vă vor împrăștia,

Frica de vreun om sau de o împrajurare nu vă va tulbura.

Să nu aveți nici o umbră de-ndoială Că nopți și zile – oameni, lucruri,

Acum sau mai apoi vă vor căuta

Și cu smerenie se vor ruga

Să-i îndrumați.

Căci voi ați dobândit încrederea mândrei Noptii.

Iar cel ce-a dobândit încrederea Noptii,

Zilei ce naște, cu ușurință-i poate porunci.

Ascultați inima Noptii, căci în ea bate inima celui Biruitor.

Dacă aș avea lacrimi le-aș dăruia în această noapte fiecărei stele care pâlpâie și fiecărui fir de praf; fiecărui izvor care susură și greierului cântăreț; fiecărei viorele care își răspândește în văzduh sufletul înmiresmat; fiecărei adieri răătăitoare; fiecărui munte și fiecărei văi; fiecărui pom și fiecărui fir de iarbă – întregii pieritoare păci și frumuseți ale acestei Noptii; mi-aș vărsa lacrimile înaintea lor spre iertare, pentru nerecunoștința oamenilor și necoapta lor neștiință.

Căci oamenii, slujitorii ticălosului BAN, sunt prea înrobiți de slujirea stăpânului lor, prea încătușați pentru a da ascultare vreunui glas sau vreunei voințe, în afara glasului și voinței lui.

Și ticăloasă îndeletnicire are stăpânul oamenilor.

El face din lumea lor o măcelărie în care ei sunt măcelarii și tot ei, cei măcelăriți.

Și astfel, îmbătat de sânge, omul îl căsăpește pe om în credința că aceia care măcelăresc mai mult, moștenesc tot ce-au agonisit cei măcelăriți din bunătățile pământului și din dărnicia cerurilor.

Bieți amăgiți!

S-a prefăcut vreodată în miel, lupul care a sfâșiat alt lup?

S-a prefăcut vreodată în porumbel, șarpele care fărâcă și înghite semeni-șerpi?

Cum să moștenească omul care își omoară un semen doar bucuriile lui, iar chinurile lui, nu?

Cum ar putea urechea care nimicește alte urechi, să mai freamete la armoniile Vieții?

Sau ochiul care înșeală alți ochi, să mai fie simțitor la înfățișările Frumuseții?

Se află oare vreun om, sau vreo mulțime de oameni, care să poată termina toate binecuvântările unui singur ceas de pâine și de vin, sau de lumină și de pace?

Pământul nu dă naștere la mai mult decât poate el hrăni.

Cerul nu cere și nici nu fură hrană pentru vlăstarele lui.

Mint cei care îi spun omului:

„Dacă vrei să te sature, ucide și moștenește-i pe cei pe care îi ucizi.”

Cum ar putea atinge bunăstarea prin lacrimile, sângele și chinurile oamenilor, cei care nu au putut-o dobândi prin iubirea lor, prin laptele și mierea Pământului și prin adâncă iubire a cerurilor?

Mint cei care le spun oamenilor, „Fiecare nație pentru sine.”

Cum ar putea înainta un miriapod fie și un milimetru dacă și-ar mișca fiecare din picioare în direcția opusă altuia, sau ar opri înaintarea celorlalte, sau ar uneli pentru nimicirea celorlalte?

Nu este omenirea un uriaș miriapod ale cărui multe picioare sunt națiile?

Mint cei care le spun oamenilor: „Este o cinste să conduci, este o rușine să fii condus.”

Nu este condus conducătorul unui măgar de coada măgarului său? Nu este legat temnicerul de cel întemnițat?

De fapt, măgarul își conduce conducătorul; întemnițatul îl întemnițează pe temnicer.

Mint cei care îi spun omului: „întrecerea o câștigă cel iute, dreptatea cel puternic.”

Căci viața nu este o întrecere a mușchilor și a puterii. Cel schilod și cel beteag adesea ating țelul mult mai iute decât cel întreg. Și uneori până și un tânțar pune la pământ un luptător.

Mint cei care îi spun omului că răul nu poate fi îndreptat decât cu rău.

Un rău adăugat peste alt rău, deci două rele, nu vor face niciodată împreună ceva drept. Lăsați răul singur și el își va săvârși propria nimicire.

Dar oamenii sunt ușor de amăgit de înțelepciunea stăpânului lor.

Pe Ban și pe corbii săi îi cred cu evlavie și le îndeplinesc cele mai primejdioase toane.

Iar în Noaptea în care cântă și predică despre eliberare – chiar Dumnezeu însuși – ei nu cred și nu-și întorc urechea spre El.

Dar voi, însoțitori, socotiți-i fie nesăbuiți, fie înșelători.

Să nu vă înjosească nrecunoștința oamenilor și usturătoarea lor bătaie de joc; ci să trudiți cu nesfârșită iubire și răbdare pentru mântuirea lor de ei înșiși și de potopul de foc și sânge care va fi curând asupra lor.

Este timpul ca omul să înceteze măcelărirea omului.

Soarele și luna și stelele așteaptă de veșnicii să fie văzute, auzite și înțelese; buchea Pământului așteaptă să fie deslușită; înălțimile Spațiului, să fie cercetate; încâlcitul caier al Timpului, să fie descâlcit; mireasma Universului să fie simțită; mormintele Suferinței să fie nimicite; bârlogul Morții să fie scotocit; pâinea înțelegerii să fie gustată; iar Omul, Zeul învăluit, să fie dezvăluit.

Este timpul ca omul să înceteze nimicirea omului și să-și unească rândurile pentru a împlini țelul tuturor oamenilor.

Copleșitor este țelul, dar dulce este biruința. Tot restul este van și deșertăciune, față de el.

Da, timpul a venit. Însă numai câțiva vor pleca urechea.

Ceilalți vor trebui să aștepte altă chemare – alte zori.

▣ **Capitolul 34** ▣ **Despre Oul Cosmic** ▣

MIRDAD: în liniștea acestei nopți, Mirdad ar vrea să cugetați asupra Oului Cosmic.

Spațiul, și toate câte sunt cuprinse în el, este asemenea unui ou infinit, a cărui coajă este Timpul. Aceasta este Oul Cosmic.

Învăluind acest Ou, după cum aerul învăluie Pământul, se află Dumnezeu Transcendent, Marele-Dumnezeu, Viață neîntrupată, infinită și inefabilă.

Învăluit în acest Ou, este Dumnezeu Imanent, Micul-Dumnezeu, Viață întrupată și la fel de infinită și de inefabilă.

Oul Cosmic, deși nemăsurat față de cât poate cuprinde măsura omenească, are totuși margini. Cu toate că el însuși nu este nemărginit, se învecinează cu infinitul pe toate direcțiile.

Toate făpturile din univers sunt sfere de conștiință spațiu-timp care îl conțin pe Micul-Dumnezeu, sfere aflate însă în diferite stadii de dezvoltare.

Micul-Dumnezeu din Om are o mai mare dezvoltare a conștiinței spațiu-timp decât Micul-Dumnezeu din animal; iar cel din animal o mai

„mare dezvoltare decât cel din plantă și așa mai departe, în jos pe scara creației.

Toate aceste sfere de conștiință spațiu timp, reprezentând toate ființele, văzute și nevăzute, sunt cuprinse înlăuntrul Oului Cosmic, astfel încât cea mai dezvoltată să o cuprindă pe cea mai puțin dezvoltată.

O sferă de conștiință spațiu timp înlăuntrul unei sfere, înlăuntru altei sfere, depășind cifrele omenești, fiecare fiind susținută de Dumnezeu – acesta este Universul, însoțitorii mei.

Totuși simt că vorbele mele sunt prea lunecoase pentru mințile voastre și mult aș dori să le fac trepte sigure și stabile, în care fiecare cuvânt să alcătuiască mereu alte trepte sigure și stabile, pentru scara care duce la desăvârșita înțelegere.

Bizuiți-vă pe ceva mai mult decât cuvintele și pe ceva mai mult decât mințile voastre, dacă vreți să atingeți înălțimile, adâncurile și zările pe care Mirdad ar dori să le atingeți.

Cuvintele, în cel mai bun caz, sunt licăriri care dezvăluie zările; ele nu sunt calea care duce la acele zări; cu atât mai puțin sunt zările însele.

Prin urmare, atunci când vă vorbesc despre Oul Cosmic și despre sferele de conștiință, despre Marele-Dumnezeu și Micul-Dumnezeu, nu rămâneți doar la literă, ci urmăriți licărirea.

Si atunci cuvintele mele vor fi asemenea unor aripi puternice pentru înțelegerea voastră șovăitoare.

Cu adevărat minunat și continuu este procesul creației. Curge fără încetare șuvoiul de Viață de la suprafața Oului Cosmic spre miezul dinlăuntru lui și dinspre miez către suprafață.

O sferă de conștiință pe măsură ce se dezvoltă în Timp și Spațiu trece dintr-o sferă în altă sferă, de la cel mai de jos către cel mai înalt stadiu de Viață, cel mai de jos fiind cel mai puțin dezvoltat iar cel mai înalt fiind cel mai extins – ca Timp și Spațiu; timpul de care este nevoie pentru trecerea dintr-o sferă în alta este fie o clipă, în unele cazuri, fie eoni, în altele.

Astfel se desfășoară acest proces, până când învelișul Oului Cosmic este străpuns, iar Micul-Dumnezeu iese la lumină ca Marele-Dumnezeu.

Viața este o desfășurare, o creștere și un progres, dar nu în înțelesul în care oamenii obișnuiesc să denumească ceva drept creștere și drept progres. Căci pentru ei creșterea înseamnă spor în mărime, iar progresul, mersul înainte.

În timp ce creștere înseamnă de fapt o dezvoltare în toate direcțiile în Timp și Spațiu, iar progresul o mișcare care se întinde deopotrivă în toate direcțiile: înapoi cât și înainte, în jos cât și lateral și în sus.

De aceea, creșterea ultimă înseamnă depășirea Spațiului; iar progresul ultim înseamnă a o lua înaintea Timpului, ajungând astfel la contopirea cu Marele-Dumnezeu și dobândind astfel propria Lui Libertate din robia Timpului și Spațiului, care este singura Libertate vrednică de acest nume.

Aceasta este soarta care i-a fost hărăzită Omului.

Cumpăniți bine aceste cuvinte!

Dacă însuși sângele vostru nu se pătrunde cu bucurie de ele, atunci străduințele voastre de a vă elibera pe voi și pe alții sunt bune doar să mai adauge și alte verigi lanțurilor voastre și ale.

Mirdad ar dori ca voi să înțelegeți, pentru a-i putea ajuta la rândul vostru să înțeleagă pe toți cei care aspiră.

Pentru aceasta, el vă va lămuri mai departe acest principiu al Oului Cosmic, cu deosebire în măsura în care el este legat de viața Omului.

Toate stadiile de existență mai joase decât Omul sunt alcătuite din sfere de conștiință spațiu-timp de grup. De exemplu, pentru plante sunt atâtea sfere câte specii de plante există; cele mai dezvoltate le cuprind pe cele mai puțin dezvoltate. La fel și insectele, peștii și mamiferele: mereu, cel mai evoluat cuprinde toate nivelele de viață de mai jos.

După cum albușul și gălbenușul din oul obișnuit slujesc la hrănirea și dezvoltarea embrionului de găină din el, toate sferele cuprinse în oricare sferă superioară slujesc la hrănirea și la dezvoltarea Micului-Dumnezeu din ea.

În fiecare sferă, Micul-Dumnezeu din ea găsește hrană spațio-temporală puțin diferită față de cea pe care a avut-o în sfera de dinaintea ei. De aici deosebirea dezvoltării în diferite sfere de conștiință spațiu-timp.

În timp ce în Mineral ia o formă limpede și statornică, ce dăinuie în toată perioada de timp în care el este lipsit de tipurile de Viață, manifestate în formele mai înalte, în Vegetale capătă o formă care are însușirea de a crește, de a se înmulți și de a simți, în Animale, simte, se mișcă, se reproduce, are memorie și început de gând, însă în Om este o încununare, față de toate acestea, mai dobândește și personalitate și capacitatea de a contempla, de a se exprima pe sine, și de a crea.

Creația Omului față de cea a lui Dumnezeu, fiți încredințați, se aseamănă cu un castel din cărți de joc clădit de un copil, față de un templu slăvit sau de un palat minunat, construit de cel mai priceput arhitect.

Și cu toate acestea, creația lui este asemenea creației divine.

Fiecare om devine o sferă de conștiință spațiu timp individuală, cel mai evoluat cuprinzându-l pe cel mai puțin evoluat și cuprinzând de asemenea toate sferele vegetale, animale și cele de mai jos.

Iar cel care este cel mai evoluat – Biruitorul – cuprinde în sine toate sferele de conștiință omenești și pe cele mai puțin omenești.

Dimensiunea sferei în care este cuprins fiecare om se măsoară prin lărgimea orizonturilor spațio-temporale ale acelui om.

Căci în timp ce conștiința Timpului pe care o are un om oarecare cuprinde doar scurtul răstimp din copilăria sa până în prezent, iar orizontul Spațiului său, atât cât îi cuprinde ochiul – cuprinderea altuia poate îmbrățișa trecutul fără hotare și viitorul îndepărtat, și întinderi spațiale pe care ochiul său încă nu le-a străbătut.

Hrana asigurată tuturor oamenilor este aceeași; dar capacitatea lor de a se hrăni și de a asimila nu este aceeași; căci ei nu s-au ivit cu toții din aceeași sferă, în același loc și timp.

De aici, diferența între dezvoltările lor în spațiu-timp; și de aceea, nu se pot găsi doi oameni care să fie într-un totu asemenea.

Din aceleași bucate, atât de darnic și de îmbelșugat așternute înaintea tuturor oamenilor, unul se hrănește cu limpezimea și strălucirea aurului, și este sătul; în timp ce altul se ospătează cu aurul însuși, și este mereu flămând.

Un lup care vede o căprioară este gata să o omoare și să o mănânce. Un poet văzând aceeași căprioară, este purtat pe aripi în spații și timpuri la care lupul nu poate visa vreodată.

Micayon care trăiește în aceeași Arcă alături de Shamadam visează la Libertatea definitivă și la eliberarea de îngrădirile Timpului și Spațiului; în timp ce Shamadam se îndeletnicește tot timpul să se lege pe sine cu lanțuri cât mai lungi și mai puternice, de Spațiu și de Timp.

Cu adevărat, Micayon și Shamadam, deși se întâlnesc zilnic, nu sunt deloc asemenea. Micayon îl cuprinde pe Shamadam; dar Shamadam nu-l cuprinde pe Micayon.

Din această cauză Micayon îl poate înțelege pe Shamadam, dar Shamadam nu-l poate înțelege pe Micayon.

Viața Biruitorului cuprinde viața fiecărui om în toate aspectele ei; căci ea cuprinde viața tuturor oamenilor, în timp ce un om care nu e liber nu poate înțelege viața unui Biruitor în fiecare din aspectele ei.

Pentru cel mai simplu om, Biruitorul apare ca fiind cel mai simplu dintre oameni.

Celui evoluat îi apare ca fiind evoluat.

Dar mereu rămân laturi ale sale pe care nici un om, în afara unui Biruitor, nu le poate simți sau înțelege.

De aici singurătatea lui și simțământul său de a fi în lume și totuși nu al ei.

Micul-Dumnezeu nu poate fi niciodată încătușat.

El este într-o veșnică străduință pentru deplina sa eliberare din iluzoria îngrădire a Timpului și Spațiului și folosește pentru aceasta o inteligență care o depășește cu mult pe cea omenească.

Omul denumeste aceasta, la ființele inferioare, instinct.

La omul obișnuit el numește aceasta rațiune.

La omul superior, denumeste aceasta înțelepciune.

Totul este astfel, dar în același timp cu mult mai mult decât atât.

Este puterea fără nume pe care unii au numit-o pe drept cuvânt Duhul Sfânt, și pe care Mirdad o numește Duhul Sfintei înțelegeri.

Atunci când Fiul Omului a depășit tărâmul Spațiului și a străpuns învelișul Timpului, el este pe drept numit Fiul lui Dumnezeu.

Înțelegerea propriei sale divinități este rezultatul comuniunii depline cu Duhul Sfânt. Fiți însă încredințați că și în voi Duhul Sfânt își făurește drumul.

Trudiți împreună cu El și niciodată împotriva Lui.

Dar atâta timp cât nu ați străpuns coaja Timpului și cât nu ați depășit tărâmul Spațiului, nimeni să nu spună „SUNT DUMNEZEU”.

Spuneți mai curând, „DUMNEZEU ESTE EU”, în felul acesta veți ține bine minte, ca nu cumva trufia și deșarte închipuiri să vă strice inimile și să lucreze împotriva lucrării Duhului Sfânt înlăuntrul vostru.

Căci sunt mulți oameni care lucrează împotriva lucrării Duhului Sfânt și își întârzie astfel izbăvirea lor supremă.

Pentru a birui Timpul, trebuie să luptați cu Timpul împotriva Timpului.

Pentru a birui Spațiul, trebuie să lăsați Spațiul să nimicească Spațiul.

A fi gazdă primitoare unuia dintre ei, înseamnă a rămâne robul amândurora și ostatecul nesfârșitelor schimonoseli ale Binelui și Răului.

Cei care năzuiesc să-și împlinească Destinul nu pierd timp, cocoloșind Timpul, nici pași, măsurând Spațiul cu pasul.

În scurtul răgaz al unei vieți, ei trebuie să străbată eoni și să depășească întinderi covârșitoare.

Ei nu așteaptă Moartea care să-i ducă la următoarea sferă de conștiință spațiu timp de dincolo de aceea a lor; ei se încredințează Vieții pentru ca ea să le ajute să străpungă învelișul multor sfere dintr-odată.

Pentru aceasta voi trebuie să vă lepădați de toate, încât Timpul și Spațiul să nu mai aibă stăpânire asupra inimilor voastre.

Cu cât mai multe stăpâniți, cu atât mai mult sunteți stăpâniți.

Cu cât stăpâniți mai puține, cu atât mai puțin sunteți stăpâniți.

Da, lepădați-vă de toate în afară de Credința voastră, de Iubirea voastră, și de aspirația voastră de izbăvire prin Sfânta Înțelegere.

▫ **Capitolul 35** ▫

Licăriri asupra Căii către Dumnezeu ▫

MIRDAD: în liniștea acestei nopți, Mirdad va arunca unele licăriri asupra căii către Dumnezeu:

Feriți-vă să dovediti ceva.

Adevărul este o axiomă; el nu are nevoie de dovadă. Tot ceea ce trebuie sprijinit cu probe și dovezi este mai devreme sau mai târziu dărâmat prin probe și dovezi.

A dovedi un anume lucru înseamnă a respinge contrariul său.

A dovedi contrariul înseamnă a-l respinge pe primul. Dumnezeu nu are contrarii. Cum ai putea să-l dovedești sau să-l negi pe El?

Vorbiți spre a-l ajuta pe cel lipsit de grai. Fiți muți pentru a vă ajuta pe voi înșivă.

Cuvintele sunt corăbii care călătoresc pe mările Spațiului și ajung în multe porturi. Aveți grijă cu ce anume le încărcăți, căci după ce și-au străbătut drumul, ele își vor descărca povara la poarta voastră.

Ceea ce pentru o casă este mătura, este pentru inimă cunoașterea de sine. Măturați-vă temeinic inimile. O inimă temeinic măturată este o cetate de neîngenuncheat.

Precum hrăniți voi oamenii și lucrurile, la fel vă hrănesc și ele pe voi. Fiți hrană prielnică pentru ceilalți, dacă nu vreți să fiți otrăviți.

Dacă aveți îndoială asupra pasului următor, rămâneți locului.

Cel care vouă nu vă place, nu vă place nici el pe voi.

Plăceți-l și lăsați-l în pace, înlăturându-vă astfel din cale o piedică.

Cel mai de neîndurat dintre necazuri este acela de a socoti orice ca fiind un necaz. Fiecare piedică este un semn. Citiți semnul cum trebuie și atunci piedica va deveni îndrumare.

Alegeți: fie să stăpâniți toate lucrurile, fie nici unul. Nu este cale de mijloc.

Cel drept este fratele celui cocârjat; unul este scurtătură, celălalt este drum ocolitor. Aveți răbdare cu cel cocârjat.

Răbdarea este semn de sănătate, atunci când se sprijină pe Credință. Atunci când nu se sprijină pe Credință, este încremenire.

A fi, a simți, a gândi, a-ți imagina, a cunoaște, a iubi – iată cum se înșiruiesc etapele din ciclul vieții omenești.

Feriți-vă să primiți și să aduceți laude, chiar atunci când sunt cât se poate de sincere și meritate. Cât despre lingușire – fiți surzi și muți la iscusitele ei capcane.

De fapt, luați cu împrumut tot ceea ce dăruiti, atunci când vă gândiți că dăruiti. Și nu puteți da nimic din ceea ce vă aparține.

Le dați oamenilor numai ceea ce vi s-a dat în grijă pentru oameni.

Ceea ce vă aparține vouă, și numai vouă, nu puteți da, chiar dacă ati vrea.

Fiți cumpătați și veți fi măsură și cumpănă pentru oameni, cu care aceștia se vor măsura și se vor cântări pe sine.

Nu există nici sărăcie, nici bogăție.

Există priceperea de a folosi lucrurile.

Cu adevărat sărac este cel care folosește greșit ceea ce are.

Cu adevărat bogat este cel care folosește bine ceea ce are.

Chiar și o coajă veche de pâine poate fi o bogăție nemăsurată; chiar și cămări pline cu aur pot fi sărăcie fără speranță.

Într-acolo unde duc mai multe drumuri nu pregetați să o luați. Pentru inima care este în căutarea lui Dumnezeu, toate drumurile duc la Dumnezeu.

Priviți cu evlavie la toate formele de Viață. În cea mai puțin însemnată este ascunsă cheia pentru cea mai însemnată. Toate lucrările Vieții au însemnătate; cu adevărat minunată, neasemuită și neîntrecută, Viața nu se împovărează pe sine cu fleacuri nefolositoare.

În atelierul Naturii, pentru a fi creat, un lucru trebuie să fie vrednic de grija plină de dragoste și de cea mai migăloasă artă a Naturii. Nu este oare el vrednic cel puțin de prețuirea noastră?

Dacă albinele și furnicile sunt vrednice de prețuire, oare cu cât mai mult sunt vrednici de prețuire semenii noștri?

Nu nesocotiți pe nimeni.

Mai curând să fii tu cel uitat de tot decît să nesocotești un singur om.

Căci a nesocoti un om înseamnă a-l nesocoti pe Micul-Dumnezeu dinăuntrul său; a-l nesocoti pe Micul-Dumnezeu din oricare om, înseamnă a-l nesocoti pe El în voi înșivă.

Care dintre cei care nesocotesc singura călăuză către liman, va atinge vreodată limanul Său?

Uitati-vă în sus pentru a vedea ce este jos.

Priviți în jos pentru a vedea ce este sus.

Coborâți la fel de mult cât urcați; altfel vă pierdeți echilibrul.

Astăzi sunteți ucenici.

Mâine veți fi învățători.

Pentru a fi buni învățători, trebuie să rămâneți buni ucenici.

Nu căutați să dezrădăcinați Răul din lume; căci si buruienile sunt un îngrășământ bun.

Zelul folosit prea adesea îl ucide pe cel zelos.

Copacii înalți și falnici nu pot alcătui singuri pădurea. Este nevoie și de lăstăriș și de viță agățătoare.

Patimile întunecate cresc și propășesc în întuneric, împărtășiți-le libertatea luminii dacă vreți ca grămada lor să scadă.

Fățarnicia poate fi ascunsă – pentru un timp; nu poate fi tăinuită pe vecie.

Dacă dintre o mie de fățarnici, reușiți să-l faceți pe un singur om drept – cu adevărat mare vă este meritul.

Înălțați un far, dar nu-i îmbiați pe oameni să-l privească. Cei cărora le trebuie lumină nu au nevoie să fie îmbiați la lumină.

Înțelepciunea este o povară pentru cel pe jumătate înțelept și o prostie pentru cel nesăbuit.

Dați-i o mână de ajutor celui pe jumătate înțelept pentru povara sa și dați-i pace celui nesăbuit; cel pe jumătate înțelept îl poate învăța mai mult decât voi.

Adeseori veți socoti că drumul vostru este de nestrăbătut, întunecat și însingurat.

Aveți curaj și stăruți; iar după fiecare cotitură veți afla încă un însoțitor.

Nici o cale din Spațiul fără urme nu este nestrăbătută.

Acolo unde sunt pași puțini și foarte stingheri, drumul este sigur și drept, deși pe alocuri aspru și însingurat.

Călăuzele pot să arate drumul celor care vor să le fie arătat; ele nu pot sili pe nimeni să-l urmeze.

Amintiti-vă că sunteți călăuze.

Pentru a călăuzi bine este nevoie să fiți bine călăuziți, încredeți-vă în Călăuza voastră.

Mulți vă vor spune, „Arată-ne calea.”

Dar puțini, prea puțini vă vor spune: „Îndrumă-ne pe cale, te rugăm.”

Pe calea biruinței, cei puțini prețuiesc mai mult decât cei mulți.

Târâți-vă, acolo unde nu puteți pași.

Pășiți, acolo unde nu puteți zbura.

Zburați, acolo unde nu puteți aduce întregul univers înăuntru vostru, în nemișcare.

Nu doar o dată, sau de două ori, sau doar de o sută de ori va trebui să-l ridicați pe cel care se poticnește atunci când caută să vă urmeze.

Ridicați-l de atâtea ori până când nu se va mai poticni, amintindu-vă că și voi ați fost copii.

Sfințiți-vă inimile și mințile cu iertare pentru a avea existențe sfințite. Nebuniile oamenilor pot fi transformate.

Nebunia războiului poate fi prefăcută în „nebunia” despre pace.

Nebunia de a strânge avere, în „nebunia” de a aduna iubire.

Aceasta este alchimia Spiritului, pe care sunteți chemați să o predicați și să o înfăptuiți.

Binecuvântați sunt cei care sunt atinși de „nebunia” Sfintei Libertăți care este rodul Sfintei Înțelegeri.

Predicați-le celor care mor, Viata – iar celor ce trăiesc, Moartea.

Dar celor care aspiră să biruiască, predicați-le izbăvirea de amândouă.

Care este deosebirea între „a stăpâni” și „a fi stăpânit”?

Stăpânești doar ceea ce iubești.

Ceea ce dușmănești, te stăpânește.

Feriți-vă să fiți stăpâniți.

Nu doar un singur Pământ își rotește traiectoria prin deserturile Timpului și Spațiului.

Al vostru este cel mai tânăr din neam și este un prunc cu adevărat înfloritor.

O mișcare liniștită – ce ciudățenie!

Totuși, astfel este mișcarea lumilor în Dumnezeu.

Priviți-vă degetele de la mâini, pentru a vedea în ce fel lucruri diferite pot fi egale.

Norocul este jucăria celui înțelept.

Cei nesăbuiți sunt jucăria norocului.

Nu vă plângeți niciodată de nimic.

A te plânge de un lucru înseamnă, pentru cel care se jalește, să îl prefacă într-o nenorocire.

Dar a-l înțelege, înseamnă a face din el un slujitor credincios.

Țintiți bine, și orice rezultat va fi un rezultat bun.

Ceea ce vă vine, vă aparține.

Ceea ce întârzie, nu merită așteptat.

Nu așteptați.
Niciodată nu veți greși ținta, dacă ceea ce țintiți vă țintește.
Fie ca inimile voastre să fie ferite de Dezamăgire.
Dezamăgirea este un zmeu al inimilor slabe, înălțat pe leșurile
speranțelor lor pierdute.
O speranță împlinită devine mama multor speranțe născute moarte.
Feriți-vă de a vă cununa inimile cu Speranța, dacă nu vreți să le
prefaceți într-un cimitir.
Dintr-o sută de ouă depuse de un pește, poate doar unul singur ajunge
la maturitate.
Totuși cele nouăzeci și nouă nu sunt irosite.
Atât de darnică și de cumpănit-nesocotită este Natura.
Fiți la fel de darnici și la fel de cumpănit-nesocotiți în a însămânța
inimile și mințile voastre în inimile și în mințile oamenilor.
Nu căutați răsplată pentru nici o trudă îndeplinită.
Truda însăși este destulă răsplată pentru cel care își iubește truda.
Amintiți-vă Cuvântul Creator și Echilibrul Desăvârșit.
Veți deveni biruitori doar atunci când veți atinge acel Echilibru, prin
Sfânta înțelegere, iar mâinile voastre vor trudi atunci împreună cu mâinile
lui Dumnezeu.
Fie ca pacea și liniștea acestei nopți să freamete în voi până când le
veți îneca în pacea și liniștea Sfintei înțelegeri.
Astfel l-am învățat pe Noe. Astfel vă învăț pe voi.

▫ **Capitolul 36** ▫

Ziua Arcei și ritualurile ei. Cuvântul Prințului din Bethar despre Făclia Vie. ▫

NARONDA: De la întoarcerea din Bethar a învățătorului, Shamadam
era mohorât și retras. Dar pe măsură ce se apropia Ziua Arcei el se însufleți
și deveni sprinten, preluând el însuși conducerea asupra complicatelor
pregătiri, până la cel mai neînsemnat amănunt.

Asemenea Zilei Vinului, Ziua Arcei a fost și ea lungită de la o singură
zi, la o săptămână întreagă de serbări vesele și de negoț spornic cu toate
felurile de bunuri și de bunătăți.

Din multe rânduieli care tin de această Zi, cele mai însemnate sunt:
înjunghierea unui bou pentru a fi dăruit ca jertfă, aprinderea focului de
jertfă și de la acel foc, aprinderea unei noi făclii pe altar care să ia locul
celei vechi; toate acestea sunt îndeplinite de către Stareț cu mult alai, cei
care iau parte aprind o lumânare de la noua făclie, lumânare care va fi

stinsă apoi și păstrată cu grijă, ca talisman împotriva duhurilor rele. La sfârșitul ritualului este obiceiul ca Starețul să rostească o cuvântare.

Pelerinii de la Ziua Arcei, asemenea celor de la Ziua Vinului, arareori sosesc fără vreun dar sau obol de un fel sau altul. Însă cea mai mare parte dintre ei aduc boi, berbeci și capre care, să fie jertfiți împreună cu boul oferit de Arcă, dar care de fapt vor fi duși în grajdurile Arcei și nu vor fi înjunghiați.

Noua faclă este dăruită de obicei de vreun prinț sau bogătaș din Munții Albi.

Și de când s-a socotit drept o mare cinste și onoare de a face darul, și sunt mulți cei care se întrec, s-a statornicit obiceiul ca alegerea să se facă pentru fiecare an ce vine prin tragere la sorți la încheierea serbărilor aceluia an. Prinții și bogătașii se întrec în râvnă și credință, fiecare ținând ca facla sa să le depășească pe toate cele ale înaintașilor, ca bogăție și frumusețe a formei și a meșteșugului.

La sorții acestui an a ieșit ca prințul din Bethar să facă facla. Și cu toții așteptau să vadă noua comoară; căci prințul era vestit pentru dărnicia sa cât și pentru înflăcărea sa față de Arcă.

În ajunul acelei zile Shamadam ne-a chemat pe noi și pe învățător în chilia sa și ne-a vorbit precum urmează, mai mult către învățător decât către restul:

SHAMADAM: Măine este o zi sfântă; și este de datoria noastră a tuturor să o păstrăm sfântă.

Oricare ar fi fost gâlcevile din trecut, să le îngropăm aici și aciim. Arca nu trebuie făcută să-și încetinească mersul înainte, sau să-și domolească avântul. Și Doamne ferește să fie făcută să se oprească. Sunt Starețul acestei Arce. Am datoria împovăraătoare de a îndruma. Mie îmi aparține dreptul legiuit de a alege făgașul. Datoria și dreptul mi-au fost lăsate prin moștenire, după cum cu siguranță vor fi lăsate unuia dintre voi atunci când voi muri. Așa cum mi-am așteptat eu vremea, așteptați-vă și voi vremea voastră.

Dacă i-am greșit lui Mirdad, să-mi ierte greșeala.

MIRDAD: Nu i-ai greșit lui Mirdad; dar amarnic i-ai greșit lui Shamadam.

SHAMADAM: Nu este liber Shamadam să-i greșească lui Shamadam?

MIRDAD: Liber să facă rău? Cât de nepotrivite sunt chiar și cuvintele!

Căci a face rău chiar și propriului său sine înseamnă a deveni robul răului. În timp ce a face rău altora înseamnă a deveni robul robului. Vai, apăsătoare este povara răului.

SHAMADAM: Dacă sunt gata să îndur răul meu, ce te privește?

MIRDAD: Un dinte bolnav îi poate spune gurii: ce te privește durerea mea dacă sunt gata să o îndur?

SHAMADAM: Ah, lasă-mă, dar lasă-mă odată în pace. Ia-ți de pe mine mâna ta grea și nu mă chinui cu limba ta iscusită. Lasă-mă să-mi trăiesc zilele așa cum am trăit și am lucrat până acum. Du-te și clădește-ți aiurea arca ta, dar lasă în pace această Arcă. Lumea este destul de cuprinzătoare pentru mine și pentru tine și pentru arca ta și a mea. Măine este ziua mea. Stai deoparte și lasă-mă să-mi fac treaba, căci nu îngădui opreliști din partea nici unuia dintre voi.

Luați seama. Răzbunarea lui Shamadam este la fel de cumplită ca aceea a lui Dumnezeu. Luați seama! Luați seama!

NARONDA: Când am ieșit din chilia lui Shamadam, învățătorul a clătinat din cap cu blândețe și a spus:

MIRDAD: Inima lui Shamadam este tot inima lui Shamadam.

NARONDA: A doua zi, spre marea mulțumire a lui Shamadam, ceremonia a fost îndeplinită în amănunt și fără întâmplări nedorite, până în clipa când noua făclie trebuia să fie înfățișată și aprinsă.

În acea clipă un om foarte înalt și mare, îmbrăcat în alb, a fost zărit făcându-și drum cu greu prin mulțimea deasă și îndreptându-se către altar. Îndată a pornit din gură în gură șoapta că omul este trimisul personal al prințului din Bethar care aduce noua faclă; și cu toții erau foarte dornici să arunce o privire asupra neprețuitei comori.

Shamadam se plecă foarte adânc înaintea trimisului, crezând, ca și ceilalți, că el poartă darul prețios pentru anul cel nou. Dar omul, după ce i-a spus ceva în șoaptă lui Shamadam, a scos un pergament și după ce a explicat că acesta este un cuvânt din partea prințului din Bethar, pe care el a fost însărcinat să-l citească, a început:

„De la fostul prinț din Bethar către toți semenii săi din Munții Albi adunați în această zi în Arcă – pace și iubire frățească.

Sunteti cu totii martori vii ai credinței mele fierbinți fată de Arcă. Întrucât cinstea de a înfățișa facla pentru acest an mi-a revenit mie, nu am cruțat nici iscusință, nici avere, pentru ca darul meu să fie vrednic de Arcă. Și străduințele mele au fost bine răsplătite. Căci facla pe care averea mea și iscusința meșteșugarilor mei au cizelat-o, a fost o adevărată minune.

Dar Dumnezeu a fost îngăduitor și bun și nu a dorit să iasă la iveală jalnica mea sărăcie spirituală.

Căci de atunci, El m-a îndrumat către o faclă cu lumină strălucitoare și de nestins, a cărei frumusețe este neîntrecută și nepieritoare.

Dobândind această faclă, am fost rușinat cumplit de a fi crezut vreodată că cealaltă faclă are vreun preț. Astfel încât am încredințat-o grămezii de gunoi.

Acesta făclie vie, care nu este meșterită de mâini, pe ea v-o încredințez cu cea mai mare bună credință vouă tuturor. Cu ea să vă bucurați ochii și de la ea să vă aprindeți lumânările.

Iată, ea vă este la îndemână.

Numele ei este MIRDAD.

Să puteți fi vrednici de lumina lui!”

Abia rostise trimisul ultimele cuvinte când Shamadam, care stătea alături de el, pieri dintr-odată ca o nălucă. Numele învățătorului se răspândi asupra uriașei mulțimi ca răbufnirea furtunii într-o pădure deasă. Cu toții doreau să vadă acea faclă vie despre care vorbise atât de ademenitor prințul din Bethar în cuvântul său.

Îndată l-am văzut pe învățător urcând treptele altarului și înfățișându-se mulțimii.

Și pe loc mulțimea de oameni anterior împrăștiată, se prefăcu într-un singur om și deveni atentă, înflăcărată și trează.

Atunci învățătorul cuvântă și spuse:

▫ **Capitolul 37** ▫

Învățătorul vestește mulțimilor potopul de foc și de sânge, arată calea de scăpare și pornește la drum Arca sa. ▫

MIRDAD: Ce așteptați voi de la Mirdad? O faclă de aur bătută cu nestemate pentru a împodobi altarul? Mirdad nu este nici aurar, nici giuvaergiu, dar este far și liman.

Sau așteptați talismane care să vă apere de deochi? Da, Mirdad are mulțime de talismane, dar de un alt fel.

Sau așteptați lumină pentru ca fiecare să poată păși în siguranță pe calea hărăzită lui?

De fapt, cât este de ciudat!

Aveți soare, lună, stele și cu toate acestea vă temeți să nu vă poticniți și să cădeți?

Oare ochii nu v-au fost pregătiți să vă slujească drept călăuză; sau lumina vă este prea slabă pentru ochi?

Care dintre voi ar putea face ceva fără ochii săi? Și cine ar putea învinui Soarele că nu vă oferă suficientă lumină?

Ce folos de ochiul care ferește piciorul să se poticnească pe calea sa, dar lasă inima să se poticnească și să sângereze bâjbâind în zadar după o cale?

Ce folos de lumina care umple ochiul, dar lasă sufletul uscat și neluminat?

Ce așteptați voi de la Mirdad?

Dacă inimi văzătoare și suflet pătruns de lumină este ceea ce doriți și cereți, atunci cu adevărat nu strigați în zadar, căci de spiritul și de inima Omului mă îngrijesc eu.

Ce ați adus drept prinos acestei Zile, zi de slăvită biruință? Ați adus capre, berbeci și boi?

Cât de ieftin este prețul pe care vreți să-l plătiți pentru mântuire!

Mai curând, cât de ieftină este mântuirea pe care vreți să o cumpărați?

Nu este nici o fală pentru un om să biruiască o capră.

Și pentru oricare om este mai mare rușinea, de fapt, să dea drept prinos viața unei biete capre, ca răscumpărare pentru a sa proprie.

Ce ați făcut pentru a vă umple de spiritul acestei Zile, care este o zi a Credinței biruitoare și a Iubirii Supreme?

Da, cu siguranță că ați împlinit o mulțime de rituri și ati șoptit o mulțime de rugăciuni, însă îndoiala va întovărășit fiecare mișcare.

Nu sunteți aici pentru a sărbători biruința asupra Potopului?

Cum de veniți să sărbătoriți o biruință care vă lasă înfrânți?

Căci supunându-și propriile sale adâncuri, Noe nu a supus adâncurile voastre, ci doar v-a arătat calea. Și băgați de seamă că adâncurile voastre sunt pline de mânie și amenință să vă înece. Până când nu vă veți birui propriul vostru potop, nu sunteți vrednici de această Zi.

Fiecare din voi este un potop, o arcă și un cârmaci.

Și atâta vreme cât nu ați ajuns acea zi în care să puteți pune piciorul pe un pământ proaspăt curățat și nevinovat, nu vă grăbiți să sărbătoriți biruința.

Ați vrea să aflați cum de a devenit Omul potop pentru sine însuși?

Atunci când Sfânta Omni-Voință l-a despărțit în două pe Adam, pentru ca el să se poată cunoaște pe sine și să înfăptuiască unitatea sa cu cel Unic, atunci el a devenit bărbat și femeie – un Adam-el și un Adam-ea.

De atunci, a fost năpădit de un potop de dorințe, care sunt mlădițe ale Dualității, dorințe atât de numeroase, atât de nesfârșite ca înfățișare, atât de uriașe ca putere și atât de spornice, încât, din acea zi Omul este mai degrabă o epavă pe valurile acestui potop, decât o arcă.

Nu apucă un val să-l ridice la amețitoare înălțime că un altul îl târăște către adânc.

Căci dorințele sale sunt perechi, pentru că și el însuși este pereche.

Și deși două contrarii sunt de fapt doar întregirea uneia cu cealaltă, celui neștiutor ele îi apar a fi în veșnice încăierări și lupte, niciodată învoindu-se să lase fie și o clipă de pace.

Acesta este potopul căruia Omul este chemat să-i țină piept ceas de ceas, zi de zi, de-a lungul nesfârșitei și crâncenei sale vieți.

Acesta este potopul ale cărui izvoare puternice țâșnesc din inimă și vă mătură în iureșul lor.

Acesta este potopul al cărui curcubeu nu va binecuvânta cerul vostru, până când cerul vostru nu se va cununa cu pământul vostru și să fie una cu el.

De când Adam s-a sădit pe sine în Eva, omul a adunat asupra sa furtuni și potopuri.

Când patimile de un anume fel atârnă mai greu, atunci viața omului este descumpănită și el este înecat într-un potop sau în altul pentru a fi din nou adus în cumpănă.

Și cumpăna nu va fi vreodată stabilă până când omul nu va fi învățat să-și plămădească toate dorințele în copaia Iubirii și să coacă din ele pâinea Sfintei înțelegeri.

Potopul care a înecat pământul în zilele lui Noe nu a fost nici primul, nici cel din urmă pe care l-a cunoscut omenirea. El doar a lăsat un semn foarte sus, în lungul șir al potopurilor nimicitoare.

Potopul de foc și sânge este gata a se năpusti asupra Pământului, când Pământul va trece de acel semn.

Sunteți pregătiți să plutiți, sau veți fi duși la fund?

Vai! Sunteți din cale afară de înrobiți să adunați povară peste povară; prea ocupați să vă amețiți sângele cu plăceri aducătoare de suferință; prea ocupați să plăsmuiți drumuri care nu vă duc nicăieri; prea ocupați să ciuguliți doar sămânța din magaziiile Vieții, privind doar prin gaura cheii.

Cum să nu vă duceți la fund, bieții de voi?

Voi, născuți pentru a zbura în înalt, pentru a pluti prin spațiul nemărginit, pentru a îmbrățișa cu aripile voastre Universul, v-ați înghesuit pe voi înșivă în cotețele legămintelor și crezurilor care vă înlănțuie aripile, vă scad vederea și vă împietresc brațele.

Cum veți trece peste potopul care va să vină, bieții de voi?

Voi, chip și asemănare a lui Dumnezeu, cât pe ce să stergeti și asemănarea și chipul.

Ați închircit statura voastră de zei încât nu o mai puteți recunoaște.

Dumnezeiasca voastră înfățișare ati mânjit-o cu noroi și v-ați pitit-o în spatele multor măști de paie.

Cum veți înfrunta potopul pe care l-ați dezlănțuit, bieții de voi?

Dacă nu-l ascultați pe Mirdad, Pământul nu va fi niciodată pentru voi mai mult decât un mormânt, Cerul mai mult decât un lințoliu. Când, de fapt, unul v-a fost menit drept leagăn, celălalt drept jilt.

Iarăși vă zic: Voi sunteți potopul, arca și cârmaciul.

Patimile voastre sunt potopul.

Trupul vostru este arca.

Credința voastră este cârmaciul.

Dar pătrunzându-le pe toate, este voința voastră. Și plutind deasupra tuturor, este înțelegerea voastră.

Încredințați-vă că arca este trainică și în stare de plutire; dar nu vă irosiți viața numai cu aceasta; căci altfel timpul pentru a pluti nu va veni niciodată și în cele din urmă atât voi cât și arca voastră veți rugini și iute vă veți duce la fund.

Încredințați-vă de priceperea și liniștea cârmaciului.

Dar mai presus de orice învățați să găsiți izvoarele potopului și deprindeți-vă voința să le sece unul câte unul.

Atunci potopul va fi domolit cu siguranță și în cele din urmă va seca de la sine.

Mistuiți-vă orice patimă, sau o să vă mistuie ea pe voi.

Nu cercetați dacă înfățișarea unei patimi este atrăgătoare sau hâdă. Pentru Eva, fața șarpelui a fost mai frumoasă decât fața lui Dumnezeu.

Nici nu măsurați o patimă pentru a afla care îi este greutatea.

Cine ar putea asemana greutatea unei coroane cu cea a unui munte? Și, de fapt, coroana este cu mult mai grea decât muntele.

De asemenea, sunt patimi care ziua cântă cântece cerești, dar șuieră, mușcă și ustură sub mantia nopții; și patimi durdulii, peste măsură de încântătoare, care se schimbă iute în schilave chinuri; și patimi catifelate la văz și smerite în purtări, care devin dintr-odată mai nesățioase ca lupii, mai înșelătoare ca hienele; și sunt patimi înmiresmate mai dulci ca trandafirul, atâta vreme cât sunt lăsate deoparte, dar care duhnesc mai rău decât stârvurile și dihorii îndată ce sunt atinse și culese.

Nu vă cerneți patimile ca fiind unele bune și unele rele, căci aceasta este trudă zadarnică.

Cele bune nu pot dăinui fără cele rele; cele rele nu pot prinde rădăcini decât în cele bune.

Același este ugerul din care sugeți laptele Vieții, cu acela care iscă laptele Morții. Mâna care vă leagă în leagăn este aceeași mână care vă sapă mormântul.

Aceasta este legea Dualității.

Nu fiți atât de aroganți și de încăpățânați, încât să încercați să o schimbați.

Nu fiți atât de nesăbuiți încât să încercați să o desfaceți înjumătăți, pentru ca să vă puteți lua jumătatea care vă place și să o aruncați pe cealaltă.

Ați vrea să fiți stăpânii Dualității?

Atunci nu o socotiți ca fiind nici rea, nici bună.

Nu s-a acrit în gurile voastre laptele vieții și al morții?

Nu este timpul să vă clătiți gurile cu ceva care nu este nici bun, nici rău, pentru că este deasupra amândurora?

Nu este timpul să aspirați la rodul care nu este nici dulce, nici amar pentru că nu este crescut pe pomul Binelui și Răului?

Ați vrea să fiți liberi de cătușele Dualității?

Atunci smulgeți-i pomului – pomului Binelui și Răului – rădăcinile și ramurile din inimile voastre, pentru ca sămânța Vieții Divine, sămânța Sfintei Înțelegeri care este dincolo de bine și de rău, să poată încolți și crește în locul lui.

Spuneți că vorbele lui Mirdad sunt mohorâte.

Ele ne văduvesc de bucuria de a aștepta ziua de mâine.

Ne fac surzi, martori nepăsători ai vieții, în timp ce noi am vrea să ne întrecem unii cu alții cu zarvă mare.

Căci dulce este să nu tii seama de nimic din ceea ce s-ar putea petrece mai pe urmă.

Și dulce este să-ți încerci norocul la o vânătoare, chiar dacă prada nu ar fi decât o himeră.

Astfel vă spuneți în inimile voastre, uitând că inimile nu sunt defel ale voastre, cât timp patimile bune și rele le țin hățurile.

Pentru a fi stăpânii inimilor voastre, frământați-vă toate patimile – cele bune și cele rele – în copaia unică a IUBIRII, pentru a le putea coace în cuptorul Sfintei Înțelegeri, în care orice dualitate este topită în Dumnezeu.

Încetați acum să tulburați o lume care este oricum peste măsură de tulburată.

Cum nădăjduiți să scoateți apă curată dintrun izvor în care aruncați iară încetare tot felul de gunoaie și noroi?

Cum pot fi apele unui lac limpezi și liniștite dacă le stârniți în fiecare clipă?

Nu întocmiți planuri de liniște pentru o lume tulburată, pentru ca nu cumva de fapt să întocmiți planuri de Tulburare.

Nu întocmiți planuri de Iubire pentru o lume care urăște, ca nu cumva să vă treziți că întocmiți planuri de Ură.

Nu întocmiți planuri de Viață pentru o lume care moare, ca nu cumva să întocmiți planuri de Moarte.

Lumea nu poate să vă plătească decât cu moneda ei, care este un ban cu două fețe.

Ci întocmiți planuri pentru nemărginitul vostru Sine divin care este atât de bogat în înțelegerea plină de pace.

Nu cereți de la lume ceea ce voi înșivă nu faceți pentru voi. Nici nu faceți vreunui om ceea ce nu-i îngăduiți să vă facă vouă.

Și chiar dacă întreaga lume ar împărtăși acestea, ce lucru anume v-ar putea ajuta să biruiți potopul vostru și să pășiți pe un pământ izbăvit de chin și de moarte și unit cu cerul în veșnică Iubire și pace a înțelegerii?

Sunt oare bunurile, puterea, faima?

Este autoritatea, cinstirea și onorurile?

Este încununarea ambiției și împlinirea dorințelor?

Dar fiecare dintre ele este un izvor care vă sporește potopul.

Afară cu ele, prietenii mei, afară, afară.

Fiți liniștiți pentru a putea fi limpezi.

Fiți limpezi pentru a putea vedea lumea limpede.

Atunci când veți vedea lumea limpede, până în străfunduri, atunci veți ști cât este ea de săracă și de neputincioasă să vă dea ceea ce căutați – ca libertate, pace și viață.

Tot ceea ce vă poate da lumea este un trup – o arcă în care să străbateți marea dualității.

Și pe acesta nu-l datorați nici unui om de pe lume.

Universul este dator să vi-1 dea și să vi-1 susțină. Să-l păstrați în bună stare și trainic pentru a da piept cu potopul, la fel de în bună stare și trainic pe cât a fost arca lui Noe; să țineți în frâu fiarele din el și să le stăpâniți precum și-a ținut în frâu și și-a stăpânit Noe pe deplin fiarele sale – aceasta este datoria voastră și numai a voastră.

A avea o credință trează și cu ochi ager, pe care să o puneți la cârmă; o credință neclintită în Omni-Voință, care este călăuza voastră către fericita poartă a lui Dumnezeu – aceasta este lucrarea voastră, și numai a voastră.

A avea o neînfricată voință de a birui și de a vă împărtăși din Pomul Vieții – aceasta iarăși este îndatorirea voastră și numai a voastră.

Omul este Dumnezeu în fașă.

Nici o lucrare a omului, în afara acestora, nu este vrednică de efortul său.

Si ce însemnătate are că drumul este lung și presărat cu furtuni și vijelii?

Oare Credința cu inimă curată și ochi ager nu ocolește furtuna și nu trece de vijelie?

Grăbiți-vă! Căci timpul irosit în trândăvie este timp năpădit de suferință. Iar omul, chiar cel mai sânguinos, este trândav, de fapt.

Sunteți cu toții constructori de corăbii. Si corăbieri sunteți toți.

Aceasta este lucrarea care vi s-a statornicit din vecie, să puteți pluti pe oceanul nemărginit care sunteți voi înșivă și în el să aflați acea armonie tăcută a ființării al cărei nume este Dumnezeu.

Toate lucrurile trebuie să aibă un centru din care să se răspândească și în jurul căruia să se rotească.

Dacă viața – viața Omului – ar fi un cerc, iar aflarea lui Dumnezeu centrul ei, atunci toată strădania voastră ar trebui să fie îndreptată către acel centru; altminteri ea ar fi trândăvie, chiar dacă s-ar scălda în râuri de sudoare.

Dar pentru că menirea lui Mirdad este aceea de a-l călăuzi pe Om către ținta sa, iată, Mirdad a pregătit pentru voi o arcă minunată, o arcă bine clădită și bine cârmuită.

Nu una din lemn; nici una pentru corbi, șopârle și hiene.

Ci una a Sfintei înțelegeri, care trebuie să fie cu adevărat o călăuză pentru toți cei care aspiră să biruiască.

Încărcătura ei nu trebuie să fie butoaiele de vin și teascurile, ci inimi pătrunse de iubire pentru toți și totul.

Nici nu trebuie să fie încărcată cu ogoare și cu averi, sau argint, aur și nestemate, ci cu suflete desprinse de umbrele lor și înveșmântate în lumina și libertatea Sfintei înțelegeri.

Cei care vor să se desprindă din înlănțuirea Pământului, cei care vor să fie liberi, cei care aspiră să se biruiască pe ei înșiși – să vină aici. Arca este pregătită. Vântul este prielnic. Marea este liniștită.

Astfel l-am învățat pe Noe. Astfel vă învăț pe voi.

NARONDA: Când a sfârșit învățătorul, un freamăt a străbătut mulțimea care până atunci fusese nemișcată, ca și cum și-ar fi ținut răsuflarea în tot timpul cuvântării învățătorului.

Înainte de a coborî treptele altarului, învățătorul i-a chemat pe cei Șapte, cu harpa, și împreună cu ei a început să cânte imnul Noii Arce.

Mulțimea a prins melodia și asemenea unui val uriaș a înălțat către cer plăcutele cuvinte: Dumnezeu îți este cârmaci, pornește Arca mea!

Aici ia sfârșit acea parte din Carte, care mi-a fost îngăduit să o fac cunoscută lumii.

Cât privește continuarea, ceasul nu a venit încă!

M.N.

Mikhail Naîmy este prieten și biograf al lui Khalil Gibran. Împreună au întemeiat o mișcare activă pentru revitalizarea literaturii arabe.

Cartea lui Mirdad și-a aflat un loc călduros și trainic în inimile cititorilor. Legenda, misticismul și poezia au fost îngemănate cu o magică măiestrie, în această inedită povestire, inspirată de înțelepciunea lui Dumnezeu.

„Iubirea nu este o virtute. Iubirea este o trebuință; mai (bare decât pâinea și apa; mai mare decât lumina și aerul, iubirea este destulă răsplată pentru Iubire, după cum ura este destulă osândă pentru ură.

„Biruatorul despre care vă vorbesc este Omul deplin întregit și stăpân pe sine însuși. Pentru cel mai simplu om, Biruatorul apare ca fiind cel mai simplu dintre oameni. Celui evoluat îl apare ca fiind evoluat. Dar mereu rămân laturi ale sale pe care nici un om, în afara unui Biruator, nu le poate simți sau înțelege. De aici singurătatea lui și simțământul său de a fi în lume și totuși nu al ei.”

